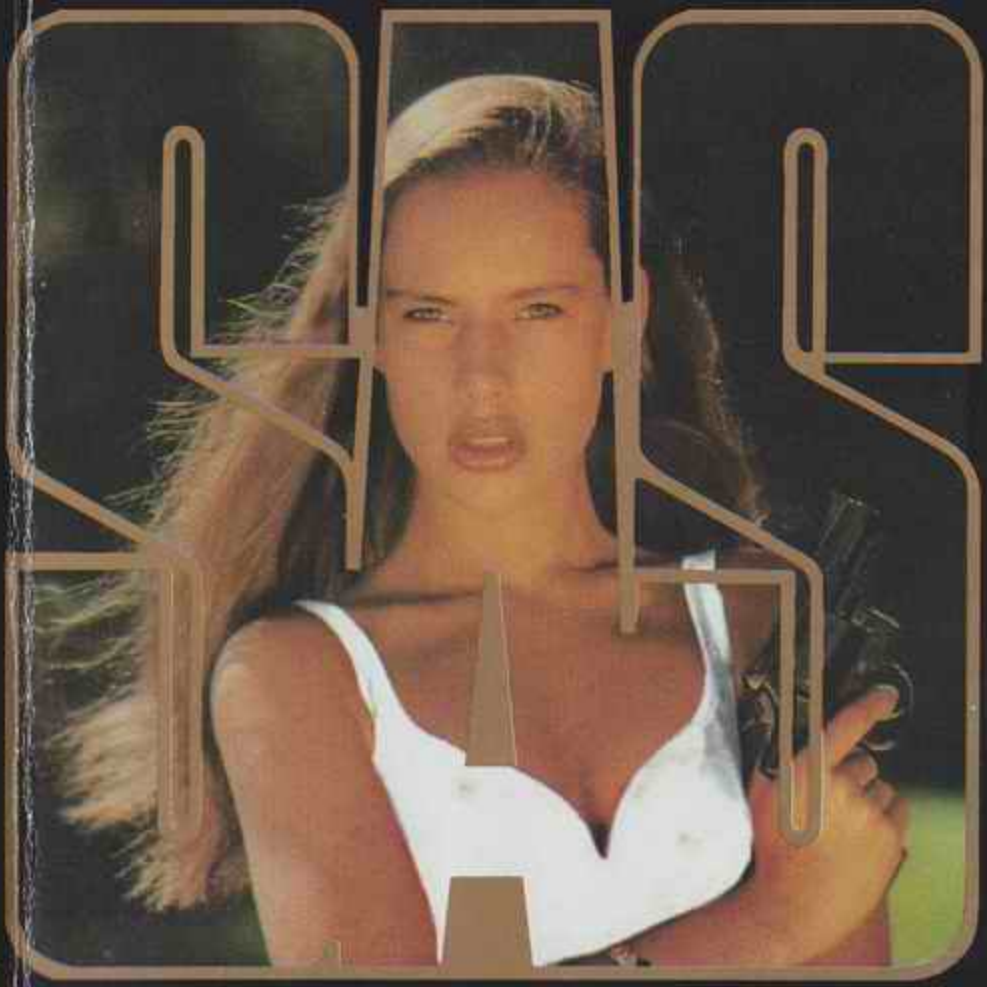

Escală la Gibraltar

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

Escală la Gibraltar

ISBN:
973-9138-49-7

Edition Gérard de Villiers – Paris
Escale à Gibraltar
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1998

Gérard de Villiers

Escală la Gibraltar

În românește de
M. V. Petrescu

1998

Capitolul I

Dennis Wells ieşi atât de repede din parchingul hotelului *Ocean Park* încât era gata-gata să se ciocnească de o enormă semiremorcă pe care o evită în ultimul moment. Conducătorul ei îl gratifică printr-un claxon furibund mai înainte de a se pierde în circulaţia de pe Jersey City. Volkswagen-ul dezarticulat cu vopseaua galbenă scorojită începu să vibreze sub efortul impus de proprietarul lui de cum ieşiră la drum deschis. Până în intrarea în Path, tunelul săpat sub Hudson, care dădea în Manhattan, piciorul lui zdrobi acceleratorul. Modestele performanţe ale Volkswagen-ului său din 1971 nu-i permiteau să părăsească culoarul din dreapta unde se târa în mijlocul camioanelor.

Cu capul vuind de bubuitul motorului, îşi şterse pe rând mâinile ude de transpiraţie de pantaloni. Cu capul lui rotund, părul puţin creţ şi privirea naivă, Dennis Wells nu trezea atenţia nimănui. Mii de tineri de vârsta lui părăseau dimineţile Harlemul sau cartierul Bronx pentru a merge să lucreze pentru albi.

De şase luni, făcea menajul în hotelul *Ocean Park*. Grija cu care îşi îndeplinea treburile îl promovă la ultimul etaj unde făcea curăţenie pentru proprietarul hotelului, Donald Mills, un tânăr brun şi costeliv, ce învârtea nişte afaceri misterioase de la mansarda lui şi se dovedise a fi un maniac în ale curăţeniei. Ceea ce-i permisese lui Dennis Wells să afle, cu câteva ore mai devreme, o informaţie în măsură să-l pună pe jăratec. După săptămâni de supraveghere plicticoasă şi fără nici un rezultat, reuşise în cele din urmă să pună mâna pe ceva gras.

Părăsi bulevardul şi se afundă în Path unde fu nevoit să încetinească brutal, târându-se cu zece la oră prin tunelul afumat de gazele de eşapament. Cumplit. Îşi consultă ceasul. Aproape şase! În fiecare zi la şase şi jumătate, din principiu, avea întâlnire cu omul lui de legătura, iar dacă el nu se prezenta, amânarea se producea automat.

Inima îi bubuia în piept pe sub cămașa murdară și una di pleoape i se zbătea nervos. Atâta vreme cât nu aflase nimic însărcinările lui clandestine i se păruseră ușoare. Dar acum, cân se pregătea să facă un pas, foarte periculos, îi venea să de-a b cu fugiții. Deși era convins că avea să meargă până la capăt. Pentru a-și da curaj, se gândi din nou la conversația pe care surprinsese la ultimul etaj al *Ocean Park Hotel*.

Dinamită curată.

Ajunse astfel până la ieșirea din tunel. Își continuă drumul p lângă giganticele blocuri gemene Worl Trade Center, și zigzagă î josul Manhattan-ului pentru a da în Calea Unsprezece, cu sen unic, către partea de sus a orașului. Trecu prin fața a vre douăzeci de blocuri și, și-ar fi văzut de drum fără bătaie de cap dacă atenția lui n-ar fi fost brusc atrasă de un concert de claxoan declanșat în urma lui la intersecția dintre strada 32 și Cale Unsprezece. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare și zări u Buick alb, care trecu pe stop și se strecura cu greu printr vehiculele angajate în traversare.

Spectacol curent în New York.

Dennis Wells își întoarse privirea pe direcția de mers.

După vreo zece blocuri, se uită din nou în oglinda retrovizoar mai înainte de a schimba direcția de mers și pulsul i se acceleră mașina albă îl urmărea la câțiva metri în spate: Desluși vag, pri parbrizul fumuriu, doi bărbați. Mașina semăna cu cea a unui dintre adjuncții patronului ! Dar în New York erau sute de Buick-u albe... Pentru a se încredința, Dennis Wells coti brusc pe strad 42, cu sens dublu. Intră pe Calea Zece, cu sens unic spr Downtown și ieși iar pe Calea Unsprezece prin strada 41...

Se întoarse, mașina albă dispăruse. Liniștit, acceleră pentru a nu pierde culoarea verde. Se făcuse deja șase și jumătate.

Două blocuri mai departe, inima îi sări din piept: Buickul alb era din nou pe urmele lui, răsărit ca din pământ, la distanță de un bloc ! Încetini și imediat urmăritorii schimbară culoarul pentru a se ascunde în spatele unui camion. Dennis Wells zdrobi acceleratoru cu mintea bântuită de panică, mai să-l apuce diareea. Oare ce greșeală comisese? Cum de-l reperaseră? Era aproape sigu acum că Buick-ul era cel aflat adesea în parcajul hotelului *Ocean Park*, la dispoziția unui anume Tony Pool.

Dacă nu se înșela, nu era vorba de o simplă întâmplare...

Cu moartea în suflet, trecu fără să încetinească prin fața

parului italienesc *Casa Nostra*, cu pardoseala acoperită de rumeguș și fără nici un aspect, unde avea fixată întâlnirea. Nu mai știa ce să facă.

Soluția cea mai bună era să se întoarcă la el acasă pe strada 125 iar a doua zi să-și reia lucrul de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Poate că era vorba doar de o simplă supraveghere de rutină. Donald Mills, patronul hotelului *Ocean Park*, era de o neîncredere aproape patologică. Și totuși, Dennis Wells șovăia. Locuia singur. Dacă urmăritorii veneau la el acasă, și-i puseseră gând rău, era lipsit de apărare. În Harlem, vecinii nu se deranjau niciodată să sară în ajutorul cuiva.

Își frecă nervos mustața. Pe stradă, mulțimea îl proteja. Își spuse că s-ar fi cuvenit măcar să-i prevină pe cei care-l angajaseră și să le comunice informația obținută. Învățase pe de rost numărul telefonului de avarii unde un automat răspundea douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Stăpânindu-și panica, vină pe strada 62 spre dreapta în lungul Central Park South. Chiar pe colț cu Calea Șapte se afla o cabină telefonică. Se apropie de trotuar și mai aruncă o privire în oglinda retrovizoare. În urma lui nici un Buick alb. Opri, părăsi Volkswagen-ul, intră în cabină și compuse numărul secret pe care-l cunoștea pe dinafară.

— *Shit! Shit! Shit!*

Dennis Wells izbi violent cu piciorul în peretele metalic. Suna ocupat. Făcu numărul încă o dată, și obținu legătura. În aceeași clipă văzu Buick-ul alb apropiindu-se și oprind în spatele Volkswagen-ului său. Din mașină ieși cu mișcări suple un bărbat. Gura lui Dennis Wells se uscă dintr-o dată.

Era într-adevăr Tony Pool, un tip superb, de un metru nouăzeci, sosia lui Clint Eastwood, ucigașul favorit al lui Donald Mills.

Ca de obicei, era foarte elegant, cu o cămașă din mătase de un verde pal, un pantalon bej și pantofi de lac. La încheietura mâinii, cu un Rolex care trebuie că atârna două kile de aur, fără a mai pune la socoteală diamantele. Se îndreptă direct spre cabină... Dennis Wells, cu mintea golită de frică, rosti în receptor câteva cuvinte în viteză, mai înainte de a închide precipitat. Tony Pool n-ar fi putut să știe dacă vorbise sau nu. Se întoarse în momentul în care ușa cabinei culisa violent. Tony Pool bloca complet deschiderea îngustă cu statura lui atletică. Dennis Wells reuși să-și compună un zâmbet aproape decent și articulă:

— Ia te uită, Domnul Tony! Ce faceți aici?

Frumoasele trăsături bronzate ale lui Tony Pool rămaseră împietrite.

— Dar tu? făcu el.

Dennis Wells râse prostește.

— Păi, cum vedeți, telefonam.

— Cui?

Întrebarea pornise ca zvâcnitura unei cobre. Privirea tânărului negru pâlpâia. Își înghiți saliva și îngăimă:

— La... la o prietenă.

Tony Pool clătină din cap și-și lăsă pe umărul lui una din mâinile-i mari cu articulații enorme, hipertrofiate. Degetele i se înfipseră în carne, ca un clește de oțel și i se adresă vorbind foarte tare pentru a acoperi zgomotul circulației:

— Dennis, cred că ești un mincinos fără pereche! Ia vino încoace!

Îl scoase pe negru din cabină cu un zâmbet amical și mecanic pentru a nu-i alerta pe trecători. Privirea îngrijorată a lui Dennis Wells parcurse trotuarul din lungul Central Park South, plin de newyorkezi grăbiți, apoi șirul de trăsături în care erau tolăniți birjari somnoroși. Nici picior de polițist.

— Ce vreți să spuneți? protestă el cu o voce spartă.

Nu îndrăznea să opună rezistență, făcându-o pe inocentul, iar degetele înfipte în clavicula lui îl cărau inexorabil spre Buick-ul alb.

— Lasă că-ți explic eu, i se adresă Tony Pool.

Înspăimântat de tonul glasului său, Dennis Wells încercă de data asta să se zbată; un trecător se opri o secundă, dar Tony Pool îl și proiectase în interiorul Buick-ului, urcând alături de el. Șoferul demară imediat. Dennis Wells trase adânc aer în piept, încercând să-și domine panica. Nimic concret nu-l acuza. Trebuia să se apere.

— Domnu' Tony, rost el cu o voce plângăreață, frecându-și umărul îndurerat, unde mă duceți? De ce faceți așa ceva? Nu v-am greșit cu nimic, pot să mă jur.

Într-o zi, Tony Pool îi trăsese o bătaie soră cu moartea unui angajat al hotelului *Ocean Park*, fiindcă furase două sticle de Moët et Chardon din biroul lui Donald Mills.

Tony Pool nu-i răspunse și Buick-ul alb o porni pe un drum cotit care străbătea Central Park. Ferit de priviri indiscrete, Tony Pool își zdrobi pumnul enorm de gura negrului, plesnindu-i buza superioară.

— *You're fucking spy for the fucking DEA*[1], tună el.

Dennis Wells avu impresia că-i vor ceda sfincterele. Teroarea îl împiedicase să protesteze, dar schiță gestul de a deschide portiera. Imediat un zgomot sec, metalic, răsună sinistru în urechile lui: șoferul, care supraveghea spatele mașinii prin retrovizor, încuiase portierele.

* * *

Buick-ul pătrunse în parchingul subteran al hotelului Ocean Park și opri în apropierea ascensorului. Tony Pool îl smulse pe negru din mașină și îl îmbrânci până la lift.

În cabină, luă o cheie de la curea și o introduse în încuietoarea care comanda deschiderea ușii de la ultimul etaj. Dennis Wells simți că i se înmoaie picioarele... Ieșiră pe culoarul tapisat cu o mochetă groasă, grena. Tony Pool ciocăni într-o ușă de palisandru cu o plăcuță de aramă pe ea: Donald Mills – General Manager.

O voce le dădu permisiunea să intre și el își împinse prizonierul în interiorul încăperii.

Donald Mills era tolănit într-un fotoliu de piele, înclinabil, cu picioarele în pantofi Santiaga din șopârlă violet, ridicate pe birou, cămașa din voal alb deschisă până jos pe stomac, dezvelindu-i pieptul osos. Era destul de arătos cu o claie de păr negru răspândit în toate direcțiile. O cicatrice mare îi brăzda fruntea, amintirea unei căzături de pe motocicletă.

— Era pe cale să telefoneze, îl anunță Tony Pool. N-a vrut să spună cui.

Dennis Wells era paralizat de groază. Donald Mills sări în picioare și începu să se întârtească în jurul lui, ca un labrador în jurul unui vânat mort. Ochii lui negri n-aveau nici o expresie.

— Așadar, puștiule, întrebă el pe un ton binevoitor, ne spionezi?

Dennis Wells se miră că-și mai descoperi o fărâmă de curaj pentru a răspunde:

— Nu-i adevărat, protestă el cu o voce tânguitoare, îmi fac doar treburile mele, Mister Mills.

Donald Mills îl înșfăcă brutal de părul creț, apropiindu-și chipul de al lui.

---

1. Ești un spion nemernic pentru DEA. (DEA – Drug Enforcement Administration)

— Ticălosule! Te-a văzut Diana.

— E imposibil! N-am făcut nimic!

Glasul tânărului negru se sparse, atingând note înalte.

Donald Mills se aplecă peste birou și apăsă pe o tastă a interfonului.

— Diana, vino aici, am nevoie de tine.

Câteva clipe mai târziu, în birou pătrunse o femeie. Coborâtă ca dintr-un film de groază. Părul ei foarte negru, strâns într-un coc îi asprea și mai mult profilul de pasăre de pradă, luminat de niște ochi verzi-gălbui, ca cei de crocodil, subliniați cu creion negru. Din taiorul negru, strâns pe talie, evidențiind un trup bine făcut, apăreau niște picioare lungi, în ciorapi negri cu cusătură, terminați în niște pantofi cu tocuri de cisprezece centimetri... Degetele nu se mai vedeau de sub inele, și brățări grele de aur se izbeau între ele la încheietura mâinilor.

Viciul răzbea din ea așa cum din alții debordează bunătatea. Dennis nu-i putu susține privirea ochilor gălbui și întoarse capul. Prezența ei îi sporea groaza. Diana Mangan era metresa lui Donald Mills, una dintre rarele femei în stare să-i contrabalanseze înclinațiile lui homosexuale, și, cu mult mai crudă decât el...

— Spune-ne ce-ai văzut, o întrebă Donald Mills.

— Gândacul ăsta își lăsase aspiratorul pentru a trage cu urechea la discuția ta cu Dutchy, lipit de ușa biroului. Nu și-a dat seama că l-am reperat.

Donald Mills înclină capul și-și petrecu degetele fine prin claia neagră a părului.

— Vezi, Dennis, rosti el cu un glas dulce, ar fi mai bine să ne spui adevărul. Am putea să rezolvăm astfel problema. Lucrezi de multă vreme pentru DEA?

Cu gâtul prea încleștat ca să mai răspundă ceva, Dennis scutură din cap în semn că nu.

Dar interveni Tony Pool.

– Lăsați-mă să mă ocup eu de el.

Donald Mills tresări.

— Ah, nu, nu aici! Ai să murdărești peste tot...

— Poate ar fi bine să-l ducă în sala de biliard, sugeră Diana Mangan.

— Perfect! aprobă Tony Pool.

Nerăbdător să se dovedească util. Înșfăcându-l pe Dennis de o aripă îl cără după el. Întregul etaj era interzis personalului și prin urmare nu riscau să fie deranjați. La capătul culoarului se afla o

încăpere vastă care servea ca sală de jocuri și debara. O masă mare de biliard ocupa centrul. În fund, se vedea o gigantică mașină pentru debitarea cuburilor de gheață, conduse spre bucătării printr-un tub refrigerator, înalt cât un șifonier normand. Vibra și bubuia cât era ziua de lungă, hrănită de enorme bare de gheață, lungi de un metru. Tony Pool îl împinse pe prizonierul lui într-o cămăruță rău mirositoare unde îi interoga uneori pe vânzătorii de droguri necinstiți. Unica mobilă aflată în interior era un scaun vechi de dentist, pe care sudase cătușe de oțel în vederea imobilizării mâinilor și gleznelor pacientului. Tony Pool îl forță pe negru să se așeze, îi priponi încheieturile mâinilor și ale picioarelor și se ridică.

—Nu te impacienta, îi aruncă el jovial. Mă duc să-mi caut uneltele.

Dennis Wells îl urmări din ochi, cenușiu de groază.

* * *

Tony Pool își suflecă grijuliu mânecile cămășii de mătase verde, își scoase Rolex-ul de aur și-l lăsă pe masa de biliard. Apoi, deschise capacul valizei metalice pe care o adusese. Descoperind o mașină de perforat cu mai multe dimensiuni de sfredele. Observându-l prin ușa deschisă a cămăruței, Dennis Wells își simți corpul lac de sudoare. Nu-și putea desprinde privirea de la ustensila pe care Tony Pool o pusese în priză. Acesta din urmă îi făcu șăgalnic cu ochiul.

— Știi cum mi se spune?

Dennis Wells își înghiți anevoie saliva fără să răspundă. Tony Pool înșurubă un sfredel de grosime mijlocie și puse mașinăria în mișcare. Un zbârnâit ascuțit invadă încăperea. Tony îl opri imediat și-i aruncă omului legat de fotoliu răspunsul la întrebarea lui:

— Black and Decker! E haios, nu?

Cu ochii măriți de oroare, Dennis îl privea cum se apropie de el, ca un muncitor iscusit care se pregătește de treabă.

— Tony! strigă el. Cred că n-aveți de gând să... ce vreți să faceți? Hei, nu...

Cuvintele i se împleticeau în gură, iar el se chirci pe fotoliu. Tony Pool, cu mâna stângă deschise un tranzistor la maximum, inundând cămăruța sub un val de rock and roll; Dennis Wells nici nu mai auzi mașina de perforat pusă din nou în funcțiune. Tony Pool se aplecă înainte ținând-o cu amândouă mâinile. Cu un gest

precis introduse sfredelul sub genunchiul drept al lui Dennis Wells.

Urletul negrului acoperi muzica. Se sufoca, în vreme ce burghiul de oțel pătrundea în cartilajul meniscului, perforându-l dintr-un capăt în altul pentru a ieși pe partea cealaltă, unde se opri cu un scrâșnet în marginea metalică a fotoliului.

Liniștit, Tony Pool retrase sfredelul, iar sângele răbufni din rană. Își ridică ochii spre victima lui. Dennis Wells avu o tresărire, vomă și își pierdu cunoștința. Tony Pool se deplasă puțin și sprijini burghiul sub al doilea genunchi.

* * *

Donald Mills își ridică privirea și strigă „intră".

Tony Pool, cu o lumină ciudată în ochi și mâinile murdare de sânge până la coate, se scuză cu un surâs servil.

— S-a făcut, șefu'! Dar m-a scos din sărite. Mă plictisisem să-l tot găuresc.

Mills afișă o grimasă dezgustată. Pe moment, sadismul lui Tony Pool îi repugna. Dar era nevoie de alde Tony Pool într-o organizație ca a lui.

— Și?

— Lucrează pentru DEA.

Donald Mills se aștepta la așa ceva, dar încercă totuși o spaimă cumplită. DEA se interesa de el de multă vreme, bineînțeles, dar niciodată nu se apropiase atât.

— În ce consta sarcina lui?

— Să afle tot ce faceți, care vă sunt activitățile, cu ce oameni vă întâlniți. De trei luni ne spionează nemernicul ăsta.

— Ce-a aflat?

— Aproape nimic, afirmă Tony Pool, convins. Sunteți formidabil de prudent.

Mills nu se afla acolo pentru a se lăsa complimentat. Ușor agasat, îl întrebă:

— Și azi? Când trăgea cu urechea?

— Mi-a zis că n-a înțeles mare lucru. A auzit că vorbeați de Rotterdam și de o mare încărcătură cu numărul 4.

— A avut timp să ne toarne?

Tony Pool șovăi:

— Nu cred. Mi-a spus că numărul era ocupat.

— Și îl dai crezare?

— Da. L-am zdruncinat rău de tot. Ar fi făcut orice ca să mă opresc. Când am ajuns la cot n-a mai rezistat.

Donald Mills nu voia să audă acest gen de amănunte. Se și gândea cum să reacționeze, fiindcă exista riscul ca Dennis Wells să fi mințit în continuare. De multă vreme se temea de una ca asta. Și se nimerea tocmai când pusese la cale una dintre operațiunile cele mai suculente și mai complicate în același timp.

— Bine, Tony, făcu el. Ai făcut o treabă pe cinste.

Se ridică pentru a deschide seiful enorm care ocupa o latură întreagă a încăperii. Rafturile lui erau pline de săculețe din hârtie brună, conținând bilete de o sută de dolari. Donald Mills luă unul, și, fără a număra bancnotele, i-l întinse lui Tony Pool.

— Ține aici, ai să poți să-ți schimbi Buick-ul.

Mașinile reprezentau păcatul drăgălaș al lui Tony Pool. Luă săculețul, dar nu plecă.

— Ce facem cu tipul?

— Mai trăiește?

Tony Pool afișă un zâmbet crud.

— Da, însă asta nu-i o problemă.

Donald Mills își înfipse mâinile în coama deasă, ca ori de câte ori gândea. Imposibil să-l lase pe Dennis Wells să depună mărturie împotriva lor. Să-l omoare era lucru simplu, dar trebuia să se descotorosească de cadavru. Dacă DEA era pe urmele lor, agenții federali nu era exclus să supravegheze hotelul... Și, era imposibil să păstreze la infinit un cadavru în apartamentul lui... Se scarpină în cap.

— Ai vreo idee? În privința corpului.

— Mașina de gheață... sugeră Tony.

Donald Mills îi aruncă o privire speriată.

— *Holy cow!* Ai s-o faci să explodeze!

Tony Pool, cu o lumină amuzată în priviri, remarcă:

— Imbecilul ăla nu-i mai tare ca barele de gheață! I-am văzut o dată interiorul, e o adevărată mașină de tocat. Și pe urmă, în felul ăsta evităm să-l scoatem întreg.

Donald Mills îl opri din nou.

— OK, OK, descurcă-te cum știi, dar să nu mi-o strici că avem nevoie de ea.

* * *

Tony Pool se uită cu o expresie disprețuitoare la Dennis Wells, prăbușit în fotoliu, deasupra unei bălți de sânge. Găurile din

genunchi și din cot continuau să sângereze, iar durerea îi provocase o toropeală comatoasă. Alături, în sala de biliard, mașina de gheață vibra ușor, deasupra ei cu un soi de pâlnie dreptunghiulară în care se introduceau barele de gheață.

Lăsând săculețul de bani pe masa de biliard, alături de Rolex, plecă să caute un taburet pe care-l plasă alături de mașină. Îl dezlegă pe Dennis Wells, care nu-și recăpătase cunoștința. Cu multe dificultăți, în pofida forței lui herculiene, îl ridică pe taburet, sprijinindu-i gâtul de marginea pâlniei. Cu un ultim efort, îl mai săltă puțin, basculând corpul în deschidere. Capul creț al lui Dennis Wells dispăru, dar restul rămase în exterior, zgâlțâit de trepidațiile mașinii. Uruitul ei deveni mai ascuțit, mai strident și începu să vibreze într-un mod alarmant. Lamele pentru decuparea gheții mușcau în carne. Nu mai rămânea decât să fie adunate bucățile în containerul situat în spatele mașinii și să se descotorosească discret de ele... Brusc, angrenajul păru să se ambaleze, se auzi un zgomot neliniștitor de piese martirizate, și totul se opri.

Dennis Wells învinsese mașina pentru debitat gheață, cu titlu postum. Tony Pool izbucni, furios la culme:

— *Shit! Shit! Shit!*

— Ai probleme, Tony?

Tony Pool se răsuci brusc. Diana Mangan se uita la el cu o privire sulfuroasă și amuzată, sprijinită de masa de biliard.

— Of, nu... ba da! făcu el. Am avut o idee dar s-a dovedit proastă! Maimuțoiul ăsta a înfundat mașina. Donald o să fie supărat.

Diana aruncă o privire indiferentă corpului pe jumătate înghițit de mașina de gheață.

— Lasă că aranjez eu asta. Am avut dreptate în ceea ce-l privește?

— Da, confirmă Tony. Ticălosul lucra pentru DEA.

— L-ai determinat să recunoască?

— Da.

— Bravo.

În ochii ei galbeni mai apăru ceva în afara cruzimii obișnuite. Stăteau față în față la mai puțin de un metru. Cu mișcări domoale, Diana își descheie nasturii taiorului. Pe dedesubt, nu avea decât un sutien crem, foarte decoltat, care-i dezvelea aproape în întregime pieptul plin, spre deosebire de chipul ei osos.

Se apropie și, cu aceeași încetineală, se lipi de torsul

musculos al lui Tony Pool, mătase peste mătase. Acesta din urmă nu reacționă, prudent. Cu Diana nu știai niciodată la ce să te aștepți. O dată îl pălmuise pentru că-i pusese mâna pe fese... Era o creatură bizară, și pe urmă, în joc era Donald... Brusc, ea își lăsă și mai mult în jos sutienul dând la iveală aureolele brune ale sânilor cu sfârcuri tari și lungi pe care începu să le frece de cămașa din mătase a lui Tony. De parcă atât n-ar fi fost destul, îi descheie nerăbdătoare nasturii și o luă de la capăt, piele peste piele. Închizându-și ochii de fericire, ca o pisică pe care o scarpini în creștet... Trupul ei se apropie de Tony, sprijinindu-și bazinul de el. Cum bărbatul nu clintea, îl întrebă pe un ton agresiv:

— Nu te excit?

Tony îi arătă mâinile însângerate.

— Lasă-mă să mă spăl.

— Nu.

Cu un gest autoritar, îi luă mâinile, i le așeză pe sâni și-i porunci:

— Mângâie-mă. Cu forță.

Tony se supuse și începu să-i frământe sânii, răsucindu-le sfârcurile și lăsând dâre însângerate pe satinul bej. Mâinile lui enorme se înfundau în carnea fragilă cu voluptate. Diana gâfâia, pântecul ei frecându-se frenetic de cel al partenerului. Se trase înapoi până la masa de biliard, cu mâinile ocupate să desfacă pantalonul lui Tony până ce îi căzu în vine. Dând slipul la o parte, începu să scuture violent sexul umflat, de parcă nu l-ar fi găsit pe potriva dorințelor ei.

De data asta, Tony se dezlănțui. Ridică fusta taiorului dezvelind partea de sus a ciorapilor negri, jartierele și chilotul din satin negru. Se pregătea s-o posede, când Diana îl opri.

— Nu, nu așa.

Femeia se așeză pe marginea mesei de biliard, iar mâinile mari ale lui Tony îi frământau coapsele. Degetele i se înfipseră în sexul inundat, cu brutalitate, făcându-i aproape rău. Gemând, ea se aplecă și gura i se închise asupra unui mamelon. O mângâiere în care excela. Servindu-se de limbă și dinți. Tony scoase un nechezat de mulțumire și avu senzația că sexul i se dubla. O cusătură a fustei pârâi. Tremurând de excitare, el reuși să-și strecoare membrul gros pe sub chilotul de satin.

Pe bâjbâite, găsi sexul deschis al Dianei și, printr-o violentă mișcare din șale, o penetră dintr-o dată. Cu atâta forță încât tânăra femeie căzu pe spate, sprijinindu-se în mâini de postavul verde, iar

escarpenii se desprinseseră de covor. Degetele lui Tony Pool i s
înfipseră în coapse, trăgând-o spre el, proiectându-și membrul î
ea cu mișcări energice.

— Mai repede! Mai tare, gemea Diana.

Bărbatul își dădu silința cu toată greutatea trupului său.
amândoi explodară în același timp, într-un concert de grohăieli.

Abia potolită, Diana se lăsă pe picioare și respinse sexul înfip
încă în pântecul ei. Coapsele și sânii îi erau mânjite de sânge
Ochii gălbui străluceau într-o lumină demențială. În vreme ce Ton
Pool își ridica pantalonul, ea își potrivi haineie și aprinse o țigară
Satisfăcută.

Tony Pool era singurul bărbat care o fascina sexual. Din cauz
cruzimii lui reci și indiferente. În ziua aceea, după tot ce-i făcuse lu
Dennis Wells, s-ar fi târât în patru labe ca să facă dragoste cu ea.

— Am să pun eu lucrurile la punct cu mașina, îl asigură Diana
Scoate-l de acolo, bagă-l într-un sac și du-l în portbagaju
automobilului meu.

Se răsuci pe călcâie și dispăru.

Donald Mills era întins pe un pat mare și rotund și se uita la
știrile de pe CNN când Diana intră în dormitor și începu să se
dezbrace. Văzând urmele de sânge care-i murdareau coapsele și
sânii, îi spuse sarcastic:

— Te-ai distrat bine?

Diana se întoarse ca o pisică furioasă.

— Și ce-ți pasă ție?

— Trebuie să ne gândim la treburi serioase, fu de părere
Donald. Individul ăla ne-a băgat în rahat.

Diana Mangan veni să se așeze pe pat, și începu să mângâie
tandru părul negru al amantului său.

— Să nu-ți fie frică. Lasă că le venim noi de hac tâmpiților
ălora din DEA.

* * *

Biroul directorului regional al DEA avea o vedere formidabilă
asupra clădirii World Trade Center și a întregului cartier Wall
Street. În special pe vremea frumoasă, ca în acea zi însorită de
mai.

Și totuși, cei patru bărbați din interior stăteau cu spatele la
ferestrele uriașe, aplecați asupra unui mic magnetofon a cărui

bandă o reluau fără încetare. O voce întreruptă, pârâituri și apoi
zgomotul unui receptor închis.

George Baker, directorul regional, un bărbat pleșuv și
corpolent, care-i urmărea pe traficanții de droguri de cinsprezece
ani, clătină din cap descurajat.

— Ghinion pe toată linia! Omul nostru a fost reperat.
Magnetofonul mergea prost iar el murea de frică.

— De fapt, ce-ați aflat? întrebă superiorul lui, venit din
Washington.

— Că netrebnicul ăla de Donald Mills pregătește o afacere
grasă. Patru sute cincizeci de livre de heroină nr. 4. Livrate
probabil la Rotterdam, de către un anume „Căpitan Iakovlev".

— Și ce s-a întâmplat cu informatorul nostru?

— I-a fost găsită mașina, cu motorul încă în funcțiune, pe
lângă Central Park South. De el nici urmă. Probabil că e pe fundul
golfului Hudson cu încălțări din ciment.

Un înger trecu în zbor. Cel mai tânăr dintre participanți
mâzgălea ceva pe un carnețel. Își ridică privirea.

— Iakovlev, făcu el. Ăsta-i nume rusesc. Ce-ar fi să-i întrebăm
pe șmecherii ăia de la CIA? Poate că au vreo idee.

George Baker, ridică din umeri și trase un fum din țigară.

— Tare aș vrea, dar ei n-au *niciodată* idei.

Ura dintre cele două agenții guvernamentale nu era egalată
decât de disprețul manifestat de FBI pentru amândouă.

Capitolul II

Malko observa un bărbat așezat singur la marginea verandei care separa restaurantul Palatului Schwarzenberger de parcul ce părea nesfârșit, grație reflectoarelor dispersate ingenios în frunziș și pe peluză. Și doar nu se aflau decât la câteva sute de metri de Opernring, în plin centrul Vienei.

Bărbatul, pe care-l privea, purta o haină groaznică, în carouri, prea strâmtă pentru umerii lui largi. Era scund de statură, îndesat și degaja impresia unei forțe incredibile. Dar și un anume farmec, datorită părului său foarte negru, pieptănat spre spate și a dinților strălucitori, pe care el îi dezvelea într-un surâs puțin forțat, ori de câte ori i se adresa cuvântul.

După tenul foarte smead, părea să fie un pakistanez sau un indian. În realitate era tamul, de naționalitate sri-lankeză și se numea Raj Krichna. Serviciile occidentale de informații, inclusiv Central Inteligence Agency, îl considerau ca pe unul dintre șefii cei mai periculoși ai PLOT[1], care ducea o gherilă activă împotriva armatei sri-lankeze, în vederea instaurării unei republici marxiste în fostul Ceylon.

Alexandra se aplecă spre Malko și-l întrebă în șoaptă:

— Nu te-ai plictisit să te tot uiți la omul ăla? Parcă ar fi un cimpanzeu...

Malko își concentră atenția asupra ei. Mereu fascinat, în ciuda atâtor ani, de magnetismul sexual degajat de ea. Doar el știa că era în întregime goală sub compleul din jerse bej, mulat pe ea ca o mănușă și care se oprea la jumătatea coapsei, dezvelindu-i picioarele lungi și bronzate. Decolteul era atât de adânc, încât chelnerii din restaurant nu se puteau împiedica să nu treacă pe lângă masa lor fără a trage cu ochiul la sânii expuși. Ceea ce se întâmpla arareori la Viena...

1. *People Liberation Organisation Tamoul*

— Sunt fericit să fiu împreună cu tine, îi spuse, lăsându-și o mână pe piciorul ei.

Deși făcuse dragoste cu ea de sute de ori, o dorea în continuare.

— Ia te uită, remarcă ea, camaradul tău are oaspeți.

Malko întoarse capul. Raj Krichna fusese interceptat de sosia lui Clint Eastwood, un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum deschis la culoare și într-o cămașă din mătase, fără cravată. Ducea cu el o geantă neagră pe care o așeză pe scaunul de lângă el. Cei doi bărbați schimbară o lungă strângere de mână și se cufundară imediat într-o conversație însuflețită.

Era limpede că se cunoșteau.

Alexandra observă cu o voce interesată:

— Ăsta arată cu mult mai bine...

De parcă i-ar fi auzit cuvintele, necunoscutul întoarse capul în direcția ei, privind-o îndelung.

Malko încercă niște înțepături neplăcute în epigastru. Nu-i convenea deloc să-și amestece „logodnica" în meseria lui și detesta să opereze în Viena, unde era mai cunoscut ca Alteță Serenissimă, membru al aristocrației și nobil de țară, decât în calitate de agent extern al Central Intelligence Agency, care-i subvenționa sacul fără fund reprezentat de castelul lui din Liezen. Alexandra era prezentă în mod cu totul excepțional, pentru că misiunea lui consta într-o supraveghere, lipsită de pericole, iar un bărbat singur într-un local prea bătea la ochi. Și pe urmă, câteva zile la *Sacher*, cel mai bun hotel din Viena, împreună cu Alexandra, semăna mai curând cu escapada unor îndrăgostiți.

Cei doi bărbați își reluară conversația.

Malko se întreba cine era cel care se întâlnise cu Raj Krichna. Și ce treabă aveau amândoi.

CIA îl pusese pe urmele lui Raj Krichna, sosit în ajun la Viena, și care se casaze la *Intercontinental*.

Tamulul venise din Berlinul de Est, printr-un itinerar complicat, după ce trecuse mai întâi prin „Check-point Charlie", pentru a lua apoi un avion Air France, un hebdomadar direct Berlin–Paris, ca să se întoarcă în cele din urmă în capitala austriacă. CIA știa că se îmbarcase la New Delhi pe un avion Aeroflot, New Delhi–Moscova.

Misiunea lui Malko era simplă: să nu-l piardă din ochi. Deocamdată era floare la ureche, dar poate că era mai bine s-o lase pe Alexandra de-o parte. Era o femeie care făcea senzație.

Malko nu era la curent cu un singur lucru: de ce se interesa CIA de acest Raj Krichna?

* * *

Malko ajunsese la a doua cafea când Raj Kricha şi prietenul lui se ridicară. În loc să se îndrepte spre ieşire, ei trecură prin uşa de sticlă care dădea în parcul particular al Palatului, plecând să facă o plimbare, ca uneori îndrăgostiţii.

— Îi urmărim? propuse ironic Alexandra.

Cele două siluete se îndepărtară în penumbră. Parcul Schwarzenberger nu mai comporta altă ieşire, vrând nevrând erau nevoiţi să se întoarcă...

— Nu, spuse Malko. Inutil să-i punem în gardă.

Mai comandă pentru el o a treia cafea, pe care o îndulci cu generozitate, iar pentru Alexandra un Cointreau cu multă gheaţă şi achită consumaţia.

După zece minute, cei doi bărbaţi îşi făcură din nou apariţia. Malko remarcă imediat că geanta neagră schimbase stăpânul: acum o ducea Raj Krichna. Aceasta din urmă se aşeză şi ceru nota de plată. Malko o luă cu el pe Alexandra în curtea mare unde îşi garase Mercedes-ul 190, închiriat, mai puţin bătător la ochi ca un Rolls.

Intră cu Alexandra în maşină, anticipând desfăşurarea evenimentelor. Trebuia să afle cine era omul cu care luase legătura Raj Krichna. Îşi spuse, prin urmare că, dacă cei doi bărbaţi se despărţeau, avea să-l lase în pace pe tamul.

— Ce facem? întrebă Alexandra.

— Aşteptăm, îi spuse Malko.

Strecurându-şi o mână pe coapsa goală a tinerei femei, ajunse până la pântecul ei lipsit de orice protecţie. Ea îşi închise imediat picioarele muscluoase peste degetele lui, adresându-i-se cu o voce furioasă:

— Doar n-ai să faci dragoste cu mine aici de parcă aş fi o servitoare. Prefer să te aştept la *Sacher*. Am să iau un taxi.

Malko ştia că nu-i putea suferi meseria. O sărută şi se uită după ea cum se întorcea spre Palais Schwarzenberger, legănându-şi şoldurile ca o amforă în lumina farurilor.

Cinci minute mai târziu, un taxi gol pătrunse în curte şi trase în dreptul peronului. Tamulul şi amicul lui luară loc în el. Malko demară pe urmele lor. Taxiul se îndreptă spre Opernring, apoi coti

la dreapta pe Kärtner Ring, în direcţia Dunării. Cinci minute mai târziu ajunseră la *Intercontinental* pe Johannes Gasse. Totul se petrecu foarte repede. Însoţitorul lui Raj Krichna coborî primul şi sări de-a dreptul într-un alt taxi care venea din sens invers. Împiedicat de un alt vehicul, lui Malko îi fu imposibil să facă stânga împrejur. Furios la culme, parcă şi intră în holul hotelului. Destul de mare şi plin de lume, astfel încât tamulul să nu-l bage în seamă.

Raj Krichna luă cheia de la recepţie şi dispăru în ascensor.

Malko se instală într-un fotoliu. Celălalt putea să-şi lase geanta şi să iasă din nou... Timp de o jumătate de oră se uită la du-te-vino-ul din hotel. Pândind ascensorul. Frustrat. În cele din urmă, reperă doi bărbaţi, în aparenţă nişte oameni de afaceri. Aşteptau ca şi el. Fără să-şi adreseze un cuvânt, citeau distrat ziarele, dar se simţea că stăteau la pândă. Poliţişti? De mai multe ori le surprinsese privirea îndreptată spre el.

Convins că Raj Krichna nu mai avea de gând să iasă, se hotărî să ridice asediul. În oglinda uşii turnate îi zări pe cei doi „oameni de afaceri" urmărindu-i cu interes plecarea.

După ce-şi gară Mercedes-ul în parchingul subteran din faţa hotelului *Sacher*, văzu, trecând prin dreptul recepţiei, cheia lui pe panou. Unde s-o fi dus Alexandra? Cu o înţepătură de gelozie, plecă în căutarea ei. Nimeni în marile saloane, nici în salonul de ceai. Dădu peste ea în barul minuscul, aproape gol, în faţă cu un Cointreau, ascultându-l pe pianist cu un aer absent. Acesta, tulburat de decolteul tinerei femei, îşi semăna potpuriul cu un număr supărător de note false...

— Nu te-ai plictisit? o întrebă Malko.

Alexandra îi adresă o privire îmbibată de perversitate.

— Absolut deloc. M-am lăsat curtată.

Malko nu zări decât trei moşnegi inofensivi şi pianistul.

— De cine?

— De cel pe care l-am găsit că arată bine la restaurant. Cel care era cu maimuţa.

— Glumeşti?

— Nu, spuse ea. A trecut pe aici şi a vrut să-mi ofere un pahar. I-am răspuns că aşteptam pe cineva. Atunci, mi-a dat numărul camerei lui – 428 – pentru cazul în care persoana cu pricina nu mai venea... E într-adevăr superb. Un animal...

Lumina tulbure care-i întunecă ochii îi era bine cunoscută lui Malko. Ca de fiecare dată când încerca o emoţie sexuală, trăsăturile ei se îndulceau. Malko o luă de mână, o ridică din fotoliu

și-i spuse cu o voce pe jumătate amuzată, pe jumătate geloasă:

— Păcătoaso!

Trecând prin fața recepției, Malko întrebă:

— Cred că unul dintre prietenii mei locuiește în hotel la 428. A putea verifica?

— Bineînțeles, *Sie Hoheit,* rosti funcționarul precipitat.

Malko era clientul lui Sacher de mai bine de un sfert de secol.

Recepționerul înălță capul și-i comunică:

— Nu cred, *Sie Hoheit,* e vorba de un american, domnul Tor Pool.

— M-am înșelat, recunoscu Malko. Mulțumesc. *Gute Nacht.*

Abia ajunși în ascensor, Alexandra se lipi de el. Malko repet gestul îndrăzneț, schițat în Mercedes și de data asta ea îl lăsă s ajungă până la sexul ei, a cărui stare nu lăsa nici o îndoială asupr celor simțite.

Malko îi spori excitarea, întrebându-se totuși dacă el era unic pricină.

Drumul până la etajul șase li se păru prea scurt... Continuar să flirteze pe coridorul îngust cu uși capitonate în piele roșie, car confereau un farmec demodat hotelului.

Când ajunseră în dreptul camerei lor, amândoi erau într-o star indescriptibilă.

Într-o clipită Alexandra își aruncă hainele de pe ea, rămânând doar în escarpeni. Se clătinau strâns îmbrățișați în micul antreu când cineva bătu la ușă.

Malko încremeni. Apoi, îi dădu drumul Alexandrei și se duse să întredeschidă ușa. Simți că-i îngheață sângele în vine. Tony Poo se uita la el cu ochii ușor injectați de sânge. Privirea lui alunecă pe deasupra lui Malko și se opri o fracțiune de secundă pe ceea ce se vedea din Alexandra. Imediat făcu un pas înapoi și articulă cu o voce încleiată și un zâmbet de scuză:

— Oh, îmi pare foarte rău! Am greșit camera.

Malko îl văzu îndepărtându-se cu un pas suplu și trecând prin fața unei vitrine în care era expus un tort, specialitatea hotelului Sacher, ca decor.

Închise ușa încă sub efectul surprizei. Alexandra nu părea deloc jenată.

— Cred că spera să mă găsească singură, își dădu ea cu părerea, poznașă. Trebuie că a întrebat și el de numărul camerei mele...

Malko nu-i răspunse, cu toate simțurile în alertă. Să fi fost în-

-adevăr magnetismul sexual al Alexandrei care-l atrăsese pe Tony Pool? Coincidența i se părea bizară.

Formă numărul pe linie directă a lui Ron Clark, noul șef al biroului CIA din Viena, cel care-l lansase pe urmele lui Raj Krichna și lăsă pe automat numele lui Tony Pool, cu rugămintea de a fi imediat identificat.

Nici nu apucă bine să pună receptorul jos că pântecul Alexandrei se și lipi de el.

— Nu ești supărat pe mine? murmură ea.

De îndată făcu în așa fel ca el să nu mai poată fi supărat, dar lui îi trebui o bună bucată de vreme ca să-și alunge din minte ciudata vizită a lui Tony Pool.

* * *

Ron Clark se apropie de Malko cu mâna întinsă, pus la patru ace, ca o gravură de modă, în costumul lui bine croit, cămașa discretă de un violet stins și batista fantezi asortată. Un fost cadru universitar strălucit, apoi analist la Langley, ocupa aici primul lui post important, foarte incitat de a se afla într-un oraș care mișuna de spioni și traficanți de toate neamurile. Înalt și distins, vorbea perfect germana iar patul lui era pe cale să devină punctul de trecere obligatoriu pentru toate femeile frumoase din Viena.

— V-am găsit mesajul, îl anunță el. Bravo.

— Ați aflat cine este acest Tony Pool?

— L-am descoperit noi, declară șeful biroului CIA.

Acel „noi" îl includea în mod evident pe bărbatul gras, aproape chel, care părea să fi dormit în costumul lui de pânză, prăbușit într-un fotoliu. Acesta ridică spre Malko o privire chiondărâșe. Ron Clark făcu prezentările:

— Greg Bautzer, „agent special" DEA.

Malko fu mai curând surprins: cele două agenții federale nu cooperau cu plăcere. Ron Clark reluă aproape imediat:

— „Big John", calculatorul nostru electronic n-a găsit nimic deosebit despre Tony Pool. Atunci, mi-a venit ideea să-l întreb pe Mr. Bautzer, care este aici la post, să-l treacă prin „Pathfinder", ordinatorul DEA. Și, făcu el umflându-se în pene, cred că am dat lovitura.

— Nici măcar nu merita osteneala să-l introducem în computer, interveni Greg Bautzer, pe un ton aspru. Ar mai afișa și acum o groază de informații despre el... Tony Pool e în capul listei traficanților ținuți sub observație. Fost luptător în Vietnam. Un

ucigaş psihopat, mâna dreaptă a unuia dintre cei mai ma traficanţi de droguri american, Donald Mills. E poreclit „Black an Decker" fiindcă obişnuieşte să-şi tortureze victimele – vânzători d stupefiante „necinstiţi" – cu o bormaşină. De altfel, era aşteptat Europa. La Rotterdam, dar nu aici.

Faţă de mirarea lui Malko, agentul special îi rezumă ceea c se petrecuse în New Jersey şi elementele pe care reuşise să transmită Dennis Wells, înainte de a dispărea. Ron Clark aproap că-i tăie vorba ca să intervină.

— DEA n-a reuşit să descopere ce însemna Căpitanu Iakovlev. Dar noi am găsit.

Malko avu impresia că-l aude pe Greg Bautzer scrâşnind di dinţi.

— Şi cine-i Căpitanul Iakovlev?

Ron Clark se duse să ia un dosar de pe biroul lui.

— Un portcontainer de 14 600 de tone, construit în Japonia în 1978 pe şantierele Kurishima. Dobândit de marina comercial sovietică în 1979, nou. Măsoară 118 metri lungime, se deplasează cu o viteză de 13 noduri şi poate transporta 376 de containere dintre care 176 pe punte. Echipajul lui e format din douăzeci şi op de oameni. La ora actuală îşi are baza în rada portului Odessa, de unde a plecat ieri, cu destinaţia Rotterdam, având o încărcătură comercială, a cărei natură exactă n-o cunoaştem. Dar avem serioase motive să credem că el va transporta heroina semnalată de informatorul confratelui nostru. Trebuie să ajungă la Rotterdam cam peste cincisprezece zile.

Un înger trecu în zbor cu stele roşii pe aripi. Malko era surprins doar într-o măsură moderată. Nu era pentru prima oră că sovieticii sau Serviciile din Est se aflau amestecate în traficul de droguri, dar rareori se implicau într-un mod atât de direct.

— De ce Rotterdam? întrebă el.

Greg Bautzer îşi redobândi avantajul.

— Donald Mills, patronul lui Tony Pool, posedă o companie mică de navigaţie specializată în transportul maşinilor europene până la New York, explică el. Unul dintre cargourile lui se va afla la Rotterdam în acelaşi timp cu *Căpitanul Iakovlev*. În acel moment transbordarea drogului se va face în deplină siguranţă. Pe urmă, vor proceda conform tipicului. Ajunşi în apele teritoriale ale USA, vedete rapide vor veni să caute drogul şi să-l distribuie...

— Intervenţia informatorului nu le-a perturbat planurile? întrebă Malko. Ar fi trebuit să renunţe.

Greg Bautzer scutură din cap.

— Acest gen de operaţiuni este foarte complex, punând în joc oameni care nu comunică unii cu alţii. O dată lansată, practic e imposibil să mai fie oprită.

— Deci, continuă Malko, Tony Pool a venit să organizeze recepţia, în ciuda riscurilor.

— Şi să verse sumele necesare, completă Greg Bautzer. Valoarea predată omului pe care-l supravegheaţi conţinea mai mult ca sigur bani lichizi. Asta e cutuma între marii traficanţi. Semnalul trebuia să fie plecarea *Căpitanului Iakovlev* din Odessa. Cumpărătorul – Tony Pool – îşi aduce dovada bunei lui credinte. Restul de bani urmând să fie vărsat la livrare.

— Cam cât reprezintă două sute douăzeci de kilograme de heroină? se interesă Malko.

Greg făcu o apreciere:

— La şaptezeci de mii sau optzeci de mii de dolari kilul, între cincizprezece şi optsprezece milioane de dolari. Pe urmă, când e revândută, preţul poate creşte de la cinci la zece ori.

Îngerul trecu din nou. Cu aripile din aur masiv.

Totul era acum perfect de limpede.

— De ce s-au întâlnit aici la Viena aceşti doi oameni? se informă Malko.

— Asta-i întrebarea pe care mi-o pun şi eu, recunoscu Greg Bautzer. Poate aveţi vreo idee.

— Încă nu, răspunse suav Ron Clark.

Greg Bautzer oftă adânc.

— OK. Eu am să mă ocup de Tony Pool. Latura cealaltă, e problema care vă priveşte. Ceea ce mă interesează pe mine e să pun mâna pe heroină în momentul în care va ajunge la Rotterdam. Restul...

Făcu un gest evaziv.

— De unde vine drogul? întrebă Malko.

Agentul special DEA clătină din cap.

— Probabil din Delhi. India e cel mai mare producător oficial de mac medicamentos. Numai că vânzările sunt sub previziuni uneori iar ei rămân cu treizeci de mii de tone de opium invandabil din cauza morfinei artificiale. Şi atunci, oficiali indieni corupţi îl vând traficanţilor, care au în New Delhi laboratoare unde e transformat în heroină vândută cu 15 000 sau 18 000 de dolari kilogramul. Din India, drogul traversează Uniunea Sovietică pentru a putea ajunge în Europa. Probabil că Raj Krichna a pus în joc toate fondurile

secrete ale PLOT-ului pentru a putea cumpăra, fiindcă o cantitate considerabilă reprezintă milioane de dolari... Înmulțiți doar cu cin ca să vă dați seama...

— De ce trebuie să treacă prin Uniunea Sovietică?

— E calea cea mai sigură, datorită protecției asigurate de KGB. Heroina pleacă mai întâi prin Pakistan, apoi pri Afganistan... Bun, rămânem în legătură.

Își termină coniacul *J and B*, îi salută plictisit pe cei doi bărba și ieși din birou. Imediat Malko se întoarse spre Ron Clark.

— Aș putea să știu și eu, în final, de ce ne interesăm de Ra Krichna?

Șeful CIA trase de manșete, își lăsă privirea să rătăcească pe drumul larg al Prater-ului, undeva departe, și spuse:

— Bineînțeles. Nu voiam să vă vorbesc de față cu Greg Bautzer. Acum câteva săptămâni, guvernul sri-lankez a ceru confidențial Statelor Unite să-l ajute în lupta contra tamililo marxiști din PLOT. *National Security Council* a studiat problema s a acceptat. CIA a moștenit pruncul. Serviciile de informații sri-lankeze sunt nule, iar PLOT-ul e susținut de Uniunea Sovietică. Nu se dau înapoi de la nimic pentru a destabiliza Sri Lanka. Ei sunt cei care au aruncat în aer o mașină capcană în plin Colombo, de curând, ucigând peste o sută cincizeci de persoane.

Raj Krichna este una dintre căpeteniile PLOT-ului. În momentul de față, rebelii tamuli sunt cuprinși în lupte crâncene împotriva guvernului. Biroul nostru din Colombo a prins un fir, potrivit căruia Raj Krichna urma să plece în Europa pentru a cumpăra o cantitate importantă de arme și de muniții.

Trebuie să facem tot ce ne stă în putință pentru a-l împiedica: armata sri-lankeză este prost echipată și n-ar mai putea face față. Iată de ce ne interesăm de Raj Krichna.

Cercul era închis.

— Presupun că-și va plăti armele cu banii luați pe heroină? fu de părere Malko.

Ron Clark îl aprobă:

— Evident. Sovieticii nu le dau bani tamililor. Singurele lor resurse provin din traficul de droguri și din cotizațiile militanților. De obicei, utilizează o multitudine de intermediari. De data asta, au tentat o lovitură de anvergură. Cu ajutorul KGB-ului fără nici o îndoială. Altminteri drogul acesta n-ar fi putut ajunge de la Kabul la Odessa și încărcat pe un portcontainer sovietic... Dar Raj Krichna este un „client" important pentru KGB. Într-o oarecare măsură ca luptătorii din Nicaragua, ostili regimului socialist, pentru noi.

— Am văzut doi inși la *Intercontinental*, care păreau să-l supravegheze ieri seară, spuse Malko. S-ar putea să fie oameni de-ai dumneavoastră.

— Imposibil. Am să-i întreb pe austrieci.

— Dacă DEA ia în mână problema drogului, remarcă Malko, Raj Krichna e neutralizat.

— Să procedăm astfel de parcă am fi singuri, îi sfătui șeful CIA. Vreau să aflu în plus de la cine anume cumpără armele acest tamul. Dacă persoana se află în Viena, înseamnă că intenționează să se întâlnească cu cineva. Mai avem un om în momentul de față care se ocupă de această problemă, dar îi lipsește experiența. Reluați filajul. După părerea mea, Krichna nu va rămâne aici bătut în cuie. În cazul în care treaba are să dureze mai mult de patruzeci și opt de ore, am să vă repartizez niște „baby-sitters".

— Deci, îl las baltă pe Tony Pool?

Șeful biroului CIA afișă un surâs suav.

— Nu are să poată nici să-și șteargă nasul fără ca DEA să nu fie la curent. După prânz, mergeți la *Intercontinental* să-l înlocuiți pe tânărul meu adjunct. Dacă Krichna ar fi mișcat m-ar fi prevenit.

Malko ieși din birou, perplex. Va trebui s-o sfătuiască pe Alexandra să se întoarcă la castelul din Liezen. Afacerea risca să devină periculoasă.

În Viena ploua, deși era în luna iunie și circulația avea de suferit. Îi trebuiră douăzeci de minute pentru a ajunge la *Sacher* și a-și lăsa Mercedes-ul 190 unui angajat al hotelului, împreună cu o bancnotă de o sută de șilingi... Sună în cameră. Nici un răspuns. Nimeni nici în salonul unde se servea micul dejun în afara câtorva vieneze din înalta societate care se îndopau cu *Sachertorte* – 10 000 de calorii pe gram – că apoi să-și pună în cafea cubulețe amărui de zahăr chimic, pentru a-și liniști conștiința. Ajunse până în salonul din spatele recepției și se opri, tetanizat. Alexandra, somptuoasă, într-un costum de mătase neagră, Chanel, cu corsajul transparent, pălăvrăgea liniștită cu Tonny Pool.

Capitolul III

Malko avu impresia că i se administra un duş rece. Nebun de furie în faţa surâsului pofticios şi senzual pe care Alexandra îl adresa lui Tony Pool. Dacă CIA i-ar fi dat lui Malko ordinul să nu se ocupe de el, nu s-ar fi conformat...

Se retrase fără a se fi arătat şi urcă în camera lor să-şi domolească turbarea. Trecură zece minute mai înainte de a se răsuci cheia în broască. Zâmbetul Alexandrei se şterse înaintea expresiei lui.

— Ce ţi s-a întâmplat?

Inocenţa personificată.

Malko regreta din tot sufletul că nu-şi adusese cu el cravaşa... Alexandra îl măsura cu o privire dispreţuitoare, legănându-şi uşor coapsele, voit provocatoare.

— Ce făceai cu Tony Pool? întrebă el cu o voce uscată.

Surâsul senzual şi vag crud îi rupea inima.

— Eşti gelos?

Nu îndrăzni să-i spună „nu", dar o repezi pe un ton răzbunător:

— Întâmplarea cu colonelul Okolov nu ţi-a fost de ajuns?[1]

Cu câţiva ani în urmă, Alexandra fusese răpită de un colonel din KGB şi Malko nu reuşi să dea niciodată la iveală ce se petrecuse între ei. Dar rusul era mort şi beneficia de prescripţie... Fără a se tulbura, Alexandra luă loc pe un recamier şi-şi încrucişă picioarele îmbrăcate în ciorapi de nailon negru.

— Nu fi stupid, spuse ea. Sunt pe cale să-ţi fac nişte servicii.

— În ce fel? o întrebă cu o răutate nedisimulată.

Alexandra nici măcar nu clipi şi aruncă pe un ton dispreţuitor.

— Tony se interesează de mine. Nu de tine.

1. *Vezi Balul contesei Adler. SAS nr. 21*

Malko reţinu că ea îi spusese „Tony", de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea.

— Cum de ţi-ai dat seama? De ce?

Un nou zâmbet şi mai provocant.

— Ca să facă dragoste cu mine, preciză ea suav.

— De ce tocmai cu tine?

— Întâmplarea. M-a reperat în restaurantul Palatului Schwrtzenberger şi m-a revăzut la bar, aici. Credea că sunt singură. Aşa se explică faptul că a venit să bată la uşa noastră ieri seară. Chiar el mi-a spus. Spera probabil să fie bine primit.

— Eşti *sigură* că nu-i vorba de o manipulare? Tony Pool e cât se poate de periculos. Şi şmecher.

Ea clătină din cap.

— Nu, e un bărbat care se bucură de mult succes. Are ceva care atrage femeile.

— Şi acum? Ce voia?

Alexandra râse uşor şi îşi puse picior peste picior cu un foşnet agasant de mătase.

— Să mă ducă în Bahamas. Pleacă înapoi în Statele Unite mâine dimineaţă şi se reîntoarce în Europa peste vreo zece zile.

— Prin urmare, când porneşti la drum? întrebă el jumătate în glumă jumătate în serios.

Alexandra nu era la prima ei infidelitate.

— Idiotule! îl apostrofă ea.

Se ridică şi veni să se lipească de Malko.

— I-am spus că în viaţa mea este un bărbat, murmură ea. Dar e un tip tenace. Mi-a dat un număr de telefon din Statele Unite pentru a-l contacta dacă mă răzgândesc. Poate că ţi-ar fi de folos.

Vorbind întruna, se freca uşor de Malko, încercând să-şi strecoare limba ascuţită între buzele lui strânse. Bazinul ei se mişca sacadat, ca o pisicuţă care-şi îndeasă capul sub braţul stăpânului. Apoi, începu să-l dezbrace, dându-i jos haina, descheindu-i cămaşa... Degetele îi alergară peste pieptul lui, peste mameloane, înlocuite fiind de gură. Scotea suspine uşoare şi până la urmă prinse curaj şi începu să maseze delicat virilitatea lui Malko. Se clătinau între masă şi recamier. Malko fu nevoit să pună o mână pe spatele Alexandrei ca să nu-şi piardă echilibrul şi simţi balenele unui corset, ceea ce-i expedie în artere o brutală cantitate de adrenalină. Furia lui era îndreptăţită!

Tenace, Alexandra continuă să-l despoaie. Brusc, îngenunche

și, ca o depravată, cu gura, în dreptul pântecului său, îl înghiți cu iscusință.

Operațiunea îi dădu timp să-și scoată bluza și fusta neagră de mătase, fără a diminua tensiunea erotică.

Se ridică, glorioasă într-un corset splendid care scotea la iveală sfârcurile sânilor, în ciorapii negri ridicați până sus pe pulpe, cu o strălucire ticăloasă în ochii mari și cenușii. Pântecul ei gol se lipi de Malko, iar el îi simți umflătura dură a pubisului. Hotărârile lui strălucite se topeau ca zăpada la soare. Magnetismul sexual al Alexandrei făcea miracole, ca întotdeauna. Se trezi răsucindu-i aproape cu răutate sfârcurile sânilor plini care debordau din corset, cu sexul încordat mai să-i explodeze. Alexandra, atât de sensibilă de obicei, torcea de plăcere ca o pisică... Hotărâtă *cu adevărat* să fie iertată.

Se lăsă pe spate pe recamier atrăgându-l pe Malko peste ea. Îi luă mâna și i-o plasă între coapse. Fierbințeala pielii răzbătea prin satinul corsetului.

De îndată ce-i depărtă picioarele pentru a pune stăpânire pe sexul ce i se oferea, femeia începu să gâfâie de plăcere, gemând scurt. Gândul condamnabil că datora probabil această dezlănțuire lui Tony Pool nu-i dădea pace lui Malko. Chiar Alexandra, din proprie inițiativă se descotorosi de triunghiul de satin și îl călăuzi înăuntrul ei, încolăcindu-și picioarele lungi pe spatele lui. Sânii îi ieșiseră din corset ca pentru a participa la sărbătoare. Malko începu un lent du-te-vino, în vreme ce ea se strângea la pieptul lui murmurând...

— Ce bine e, continuă, continuă...

Își ridicase picioarele aproape pe verticală pentru ca el s-o penetreze și mai bine. În ciuda senzației delicate de a pătrunde în această teacă cu miere arzătoare, Malko rămânea mental detașat. Privirile lor se întâlniră și Alexandra probabil că-și dădu seama. Își lăsă picioarele în jos și se retrase, forțându-l să iasă din ea. Imediat se răsuci cu o suplețe de felină, îngenunche pe recamier, cu crupa ridicată în sus și brațele sprijinite de spătar, într-o ofrandă mută.

Malko nu ezită decât o fracțiune de secundă mai înainte de a porni la atac. Alexandra avu o imperceptibilă mișcare de recul când el forță penetrarea, apoi un geamăt i se filtră printre buze în clipa în care se cufunda în interior cu o încetineală calculată și inima bubuindu-i în piept de plăcere. După ce, cu o ultimă mișcare a șalelor, termină violul, ea întoarse capul și rosti cu o voce joasă:

— Știi bine că te iubesc.

Restul a fost o nebunie. Arcuită peste speteaza recamierului, îl lăsă să o posede din ce în ce mai tare, cu mâinile crispate pe coldurile elastice până ce erupse în interiorul ei cu un horcăit de plăcere...

Puțin mai târziu, ea se ridică, își trase ciorapii și se întoarse spre el cu fața răvășită de plăcere, părul blond în ochi, iar gura senzuală și mai cărnoasă.

— Pentru tine m-am îmbrăcat așa, spuse ea. Hai să luăm masa la Grinzing.

* * *

Un Rolls Royce Silver Spirit, verde închis, aștepta înaintea *Intercontinentalului*, insolit în fluviul de Mercedes-uri de toate culorile. Malko își luă ochii de la el pentru a-și continua pânda. Fusese nevoit s-o părăsească pe Alexandra după un prânz rapid într-o tavernă din Grinzing, pentru a-l înlocui pe adjunctul lui Ron Clark, la post încă din zori.

Alexandra, spre marea surpriză a lui Malko, refuzase să se întoarcă la Liezen. Gelozia manifestată de el o mișcase. Plecase pe jos, cuminte, să facă târguieli pe Kärtner strasse, în așteptarea Domnului și Stăpânului ei...

Își lăsă jos ziarul. Raj Krichna tocmai ieșea din ascensor, traversând holul cu un pas grăbit.

Cu geanta neagră în mână. Lărgimea umerilor săi era cu adevărat impresionantă... Trecu prin ușa rulantă și se îndreptă spre Rolls-Royce-ul verde. Șoferul coborî pentru a-i deschide portiera și demară imediat.

Malko abia avu timp să sară în propria lui mașină. Era trecut de cinci și băncile erau închise. Unde se ducea, deci, Raj Krichna?

Nu-i mai văzuse pe cei doi bărbați din ajun, iar când îl înlocui pe adjunctul lui Ron Clark, acesta îl informase că poliția austriacă nu-l supraveghea pe Raj Krichna...

Se strecură cu ușurință în spatele mașinii mari, verzi. Aruncând o privire în retrovizor, zări un Opel gri cu un singur om la bord, care părea să-l urmărească. Conducătorul lui, cu o figură banală nu avea nimic din cei doi „businessmen" din ajun.

Ajuns la Schubert-Park Ring, Rolls-ul vira la dreapta. Pentru o clipă, Malko fu nevoit să se concentreze asupra drumului pentru a nu-l pierde în circulația intensă. Înconjurară tot centrul Vienei, trecând prin fața Primăriei pentru a coborî spre Donaukanal.

Rolls-ul o apucă pe o alee paralelă secundară, Shötten-Rung, ap
la dreapta pe o stradelă și din nou la dreapta pe Zelinka Gasse,
drum liniștit, mărginit de imobile vechi, datând de pe vreme
imperiului austro-ungar. Înainte de a coti, Malko zări din n
Opel-ul... Dar, pe Zelinka Gasse, acesta dispăru.

Rolls-ul opri în fața unei clădiri decrepite, gălbui, în ca
tamului intră cu geanta în mână, după care mașina plecă imedi
Malko dădu o raită în jurul blocului, fără a mai revedea Opel-ul,
întoarse și parcă, dublând firul de mașini staționate. Se apropie
imobil. Intrarea nu avea nici un aspect. O boltă înnegrită, unde
îngrămădeau pubelele de gunoaie, dădea spre o scară veche
piatră cu treptele uzate și inegale, cu o zdreanță de mochetă pes
ele. Plafonul era foarte înalt și zugrăveala se coșcovea peste t
Malko examină numele locatarilor. Nu erau decât opt. Șas
societăți austriece, Institutul catolic și o plăcuță de aramă pe ca
era gravat *Attalectronics GMBH*.

Nici urmă de portar și nici un cod. Evitând ascensorul, o apuc
pe scară urcând până la etajul trei, fără să dea nici măcar peste
pisică. La trei, un detaliu îi trezi atenția. Ușa de la Attalectronic
era plină de încuietori complicate și prevăzută cu un vizor. Cobo
și, la parter, în fața liftului, remarcă niște obloane de tablă car
păreau să ascundă o intrare. Se dădură ușor la o parte
descoperind o cavitate mare de trei metri înălțime și un metr
adâncime. În fund se afla un grilaj care răspundea spre o curte.

Auzind zgomot pe scări, bătu în retragere, întorcându-se l
mașină. Se deplasă puțin ca să nu fie prea vizibil și așteptă
Douăzeci de minute mai târziu, Rolls-ul își făcu din nou apariția
se opri dinaintea imobilului.

Exact atâta timp cât îi trebui lui Raj Krichna să urce în mașină
Fără geanta neagră...

Malko nici măcar nu încercă să-l urmărească. Trebuia s
descopere cu cine se întâlnise tamului... Biroul CIA trebuia să ști
ce anume se ascundea în spatele Attalectronics.

* * *

Terminalul computerului instalat în biroul lui Ron Clark emise o
serie de guițături, becurile avertizoare începură să clipească, după
care se porni să arunce foi imprimate – informațiile furnizate de
ordinatorul central al lui Langley, „Big John". Fascinați, șeful
agenției și Malko se uitau la mașina care sforăia furioasă.

— Iată tot ce știm noi despre Selim Attalah, anunță americanul.
Reacționase imediat când Malko se întorsese din urmărirea lui,
reună cu adresa de pe Zelinka Gasse.

— Acestea sunt birourile vieneze ale unui negustor de arme pe
are îl cunoaștem bine. Un sirian, Selim Attalah.

Rațiunea sejurului la Viena a tamului devenea evidentă.
emise să achite banii pentru un lot de arme. Prima parte rezultată
din vânzarea drogului. Informațiile din Colombo se verificau. Malko
ă foaia de hârtie debitată de imprimantă și începu să citească:
Selim Al Attalah, naționalitate siriană. Patru frați, Rachid, Benour,
abil, Marvan. De confesiunea sunnită.

Reperat pentru prima dată la Beirut, în 1975, înscris la partidul
comunist libanez. Bănuit foarte serios de a fi autorul a unor zeci de
execuții ale adversarilor politici. Antrenat în Siria de către generalul
Kanaan.

Contactat de reprezentantul KGB-ului din Beirut în 1977. Din
1979, lucrează exclusiv pentru KGB, ca executant."

Urma o lungă litanie de crime probate sau bănuite. În
Germania, Cipru, Portugalia, Grecia... și, bineînțeles, Beirut. Selim
Attalah comisese crime în toată Europa pentru patronii lui... până
în 1982, când e descoperit pentru prima oară ca intermediar cu
ocazia unei importante livrări de arme unui grup extremist
palestinian, FPLP, foarte apropiat sovieticilor. De atunci, se
consacrase carierei de negustor de arme... Ron Clark citea peste
urmărul lui Malko.

— Am obținut mai multe sinteze în legătură cu el, comentă
șeful CIA. A devenit importatorul exclusiv al armelor fabricate în
Est. Toată lumea cumpără de la el. Până și noi, din timp în timp,
când avem nevoie pentru o operațiune clandestină... Câștigă zeci
de milioane de dolari, și le furnizează devize rusnacilor. Aceștia
l-au recompensat gras pentru anii în care s-a folosit de plumbi.

Malko tresări. Pe foaia următoare se aflau diferitele adrese ale
sirianului: „Marbella, Calle 32, Nueva Andalucia. Lucrează în
asociere cu un anume Macropulos, și el negustor de arme, agent
britanic. Acesta din urmă i-a vândut terenul pe care și-a construit
reședința."

Macropulos! Individul responsabil de moartea atroce a lui
Sharnilar, văduva ayatollah-ului. Cea pe care Malko se jurase s-o
răzbune. Mașina continua să debiteze informații, enumerând
transporturi de arme, prețuri, nume și milioane de dolari. Malko

lăsă jos documentul. Acum știa suficient. Ron Clark stop terminalul și se făcu iar liniște în birou.

— Cred că misiunea mea e încheiată, spuse Malko. Ați prim răspunsul la întrebarea dumneavoastră. Raj Krichna a venit la Viena să cumpere arme de la Selim Attalah, pe care intenționeaz să-l achite cu banii obținuți dintr-un transport de heroină destinat lui Tony Pool. Totul, cu binecuvântarea și protecția KGB-ului. S azi am fost urmărit.

— De cine?

— Habar n-am. Un Opel cenușiu.

Ron Clark trase de manșete, încurcat în mod vizibil.

— Nu e vorba de austrieci. Sau îmi toarnă niște minciuni. Am să-i mai iau o dată la întrebări.

— Ce aveți de gând să faceți cu Raj Krichna?

— Nu intenționăm să rămânem doar niște simpli spectatori.

Malko îi adresă un zâmbet ironic.

— De ce mijloace de presiune dispuneți asupra lui Selim Attalah? Și Raj Krichna? Exceptând lichidarea fizică?

Americanul clătină din cap și rosti cu o voce domoală:

— N-ar fi totuși o soluție de ignorat complet. Dar, deocamdată e prematură.

— Problema ar fi rezolvată, spuse Malko, dacă se confiscă heroina de către DEA. Fără heroină nu-s dolari, și fără dolari nu-s arme. Raj Krichna se va întoarce în Sri Lanka cu buzele umflate.

— Bineînțeles, admise Ron Clark fără entuziasm. Dar nu prea am încredere în DEA. Au ratat până acum o serie întreagă de operațiuni similare. De aceea, aș vrea să urmăriți discret afacerea. Pentru a ne asigura că nu există pe nicăieri derapaje.

— Unde se găsește în acest moment Selim Attalah? întrebă Malko.

— Am să mă informez. Aici sau la Marbella; nu se prea deplasează, fiind căutat în Europa pentru crimă. A fost condamnat în Belgia la opt ani de închisoare. dar nici o țară n-are chef să-l aresteze. De altfel, deține un pașaport diplomatic sirian, ceea ce-i facilitează demersurile.

Telefonul de pe birou începu să zbârnâie. După ce închise, îl anunță pe Malko:

— Era unul dintre informatorii mei. Raj Krichna tocmai a făcut o rezervare pentru două persoane la restaurantul *Fürstin Czardas*.

* * *

Alexandra îl aștepta pe Malko în camera din hotelul *Sacher*, ciugulind puțin caviar și uitându-se la CNN. Prea bătătoare la ochi pentru ca Malko s-o ia cu el. Intră, deci, singur în restaurant, o capcană pentru turiști, aflată pe Himmelpfortgasse, la marginea zonei pietonale. Orchestra ungurească scârțâia un ciardaș siropos ca o melodie arabă, iar restaurantul era pe trei sferturi gol. Se instală la bar, lângă intrare, comandă o votcă Stolicinaia și examină sala. Câțiva îndrăgostiți se tăvăleau prin separeuri. Raj Krichna cina în tête à tête cu un om de tip oriental, foarte slab, cu aerul unui bătrân șarpe cobra mâncat de viermi, cu fața ca o lamă de cuțit, ciupită de vărsat. Cei doi bărbați discutau aprins chiar în fata orchestrei, fără să le pese de vecinii lor. Malko își bău liniștit votca, întrebându-se cine putea fi acest nou venit. Slavă Domnului, mâncarea din *Fürstin Czardas* era destul de proastă ca nimeni să n-aibă chef să se lungească prea mult. Când cei doi comandară cafelele, Malko se ridică și ieși, așezându-se la volanul Mercedes-ului său 190. Tamulul și Cobra apărură la rândul lor și se îndreptară spre un BMW. Cobra conducea. Întoarse pentru a ajunge în Ring, evitând astfel cartierul pietonal.

Ajuns în Schubert-Park Ring, coti la dreapta. Ca să se întoarcă la *Intercontinental* pentru a-și lăsa acolo pasagerul, Cobra ar fi trebuit să o ia la stânga.

Cuprins de o inspirație subită, Malko îi depăși și goni cu toată viteza spre Primărie. Exista o mică șansă ca ei să revină pe Zelinka Gasse, să telefoneze sau să întâlnească o a treia persoană. Cobra era simplu de depistat. Malko își notase numărul BMW-ului înmatriculat în Germania.

Ajunse pe Zelinka Gasse, parcă și dădu fuga în imobilul în care se afla Attalectronics. Luă liftul și apăsă pe butonul etajului patru, îl lăsă acolo și coborî pe scări. În felul acesta, ascensorul trebuia chemat și așteptat la parter. Împinse obloanele metalice și se strecură în cavitatea aflată în fața liftului, închizându-le în urma lui.

Cinci minute mai târziu, auzi zgomot de voci și de pași pe sub boltă. Glasurile se apropiau, o ușă se deschise. Cei pe care-i urmărea se găseau la câțiva centimetri de el.

Fără să se sinchisească...

Foloseau engleza. Malko prinse conversația din zbor. discutau

despre containere, ambalaje, cutii de lemn de 5 000 de cartuşe. Avea de a face cu Raj Krichna şi Cobra. Malko auzi deodată cât s poate de limpede...

— *When will you have the money available?* [1]

Răspunsul nu se lăsă aşteptat.

— *In eight days.* [2]

Auzi uşa ascensorului deschizându-se şi închizându-se, dup care se făcu linişte. Malko se strecură afară din ascunzătoarea lu prefăuit ca un vagabond şi se îndreptă spre intrarea boltită.

În clipa aceea, uşa, care dădea spre Zelinka Gasse, s deschise şi îşi făcură apariţia doi bărbaţi. „Oamenii de afaceri" d la *Intercontinental*. Unul dintre ei îşi băgă mâna după curea s scoase un mic automat prelungit cu cilindrul gros al amortizorulu Fără a ezita nici o secundă îl luă la ochi pe Malko şi apăsă p trăgaci. Se auzi un „pluf" înăbuşit.

Glonţul izbi o placă de aramă la câţiva centimetri de capul lu Malko. Acesta făcu un salt înapoi plonjând în casa scării. Misiune lui consta într-o supraveghere, teoretic lipsită de pericol, şi nu ave asupra lui nici o armă. Ceea ce-l oferea pe tavă adversarilor săi.

1. *Când vor fi banii disponibili?*
2. *Peste opt zile*

Capitolul IV

Malko avea un avans doar de câteva secunde. Reflexul normal ar fi fost să urce în fugă scara. Dar ea reprezenta un impas. S-ar fi aflat sus fără nici o posibilitate de scăpare, toate birourile fiind închise la acea oră târzie... Dintr-o zvâcnitură deschise din nou ocionul metalic şi se strecură înăuntru. Abia avu timp să-l închidă în urma lui. Uşa de la casa scării se dădu în lături violent, izbin-cu-se de zid. Auzi nişte respiraţii grele, apoi o voce spuse în rusă:

— Trebuie că a urcat. Rămâi aici.

Paşi care tropăiau pe trepte. Malko îşi opri respiraţia. Dacă oamenii KGB-ului făceau joncţiunea cu cei pe care-i urmărise era o catastrofă. Se întoarse cu precauţiuni infinite şi pipăi grilajul care-l separa de curte. Ciuli urechea. Cel rămas jos probabil că se afla sub boltă, supraveghind ieşirea spre Zelinka Gasse.

Cu toată greutatea lui, Malko apăsă grilajul. Fiecare secundă conta. Miracol, partea inferioară se desprinse de zid, putrezită. Aproape fără zgomot. Malko reuşi să se strecoare printre capetele de fier, sfâşiindu-şi în trecere costumul de alpaga. Ateriză în curtea întunecată şi rămase câteva secunde ghemuit în întuneric. Apoi se ridică şi se apropie de boltă. Era luminată aşa cum prevăzuse şi îl zări pe unul dintre ucigaşii KGB-ului sprijinit de uşa care dădea spre stradă.

Liniştit, omul stătea la pândă, în mână cu un pistol prelungit cu un amortizor. Tovarăşul lui trebuia să coboare, negăsindu-l pe Malko. Căutările lor aveau să fie simple. Malko intră din nou în curte, explorând-o pe bâjbâite, în fuga mare. Nici o altă ieşire. Fundul ei era format dintr-un alt imobil, care dădea într-o stradă învecinată, dar fără nici o uşă la parter. Îşi ridică privirea şi văzu lumină la etajul trei. Raj Krichna muncea. Căută un adăpost, însă nu găsi decât o grămadă de cartoane vechi, de saltele, etajere, lăzi putrezite şi tot felul de resturi.

Nimic din tot ce se afla acolo n-ar fi putut opri un glonţ.

Deşi era destul de răcoare, fruntea lui era lac de sudoare. O voce interioară îi spunea că avea să moară într-un mod stupid. Fără măcar să se poată apăra.

Brusc îi veni o idee. În vreme ce stătea de veghe la *Intercontinental* se jucase cu o cutie de chibrituri. Îşi scotoci febril buzunarele şi o găsi.

Ceea ce avea de gând să încerce avea o şansă de unu la sută de reuşită, dar era ceva mai mult decât nimic.

Ghemuit, scăpără trei chibrituri deodată şi le plasă sub un teanc de cartoane.

* * *

Sovieticul care explorase etajele coborî treptele în goană, înjurând printre dinţi. Unde dispăruse cel pe care-l urmărea? Pe scară nu se afla nici o ascunzătoare... Ajuns la parter, îşi strigă tovarăşul.

— L-ai văzut?

— Nu! răspunse celălalt.

Primul se uită în jurul lui şi remarcă deodată obloanele metalice. Fără a ezita, cu pistoletul ţintit pe orizontală, apăsă pe trăgaci. Se declanşă o serie de plesnituri puţin zgomotoase, pârâiturile seci ale proiectilelor traversând tabla într-o linie de perforări aducătoare de moarte şi chiulasa clănţăni a gol. Într-o clipită, sovieticul înlocui încărcătorul gol, şi cu mâna stângă trase unul dintre obloanele metalice, descoperind ascunzătoarea goală.

Dar, prin grilaj, zări o flăcără enormă care se ridica din fundul curţii, târându-se pe imobilul opus.

— E în curte! strigă el.

Cei doi sovietici se reuniră sub boltă. Flăcările sfârâiau. Câteva ferestre se deschiseră spre curte. Nebuni de furie, cercetară locurile luminate de foc.

Nimeni.

Se mai aflau încă în aceeaşi poziţie, când urletul unei sirene de pompieri ajunse până la ei, apropiindu-se în viteză... Fără un cuvânt, cei doi bătură în retragere. Maşina lor dădea colţul străzii când primul vehicul al pompierilor intra pe Zelinka Gasse.

* * *

Malko aşteptă până ce urletul sirenelor îi sfredeliră urechile pentru a-şi începe coborârea. Se căţărase de-a lungul unui burlan

de scurgere din colţul cel mai întunecat al curţii, până la vreo patru metri de la pământ.

Surprinşi de incendiu, sovieticii nu avuseseră timp să explozeze curtea cu deamănuntul.

Malko îşi dădu drumul jos şi o luă din loc.

* * *

Alexandra aştepta, lungită pe pat, în somptuosul ei corset fuchsia. Aruncă o privire stupefiată la hainele sfâşiate şi murdare ale lui Malko.

— Ce ţi s-a întâmplat?

El se îndreptă zorit spre minibar, îşi turnă două votci şi le bău pe nerăsuflate.

— Erai gata-gata să rămâi văduvă.

Abia după ce făcură dragoste sălbatic, realiză în ce măsură fusese ameninţat de moarte. Pentru a câta oară? Nu se aştepta la această reacţie violentă a KGB-ului, chiar în inima Vienei. Pe cine protejau? Pe Selim Attalah sau pe Raj Krichna? Puţin străini beneficiau de acest gen de apărare din partea serviciilor de şoc sovietice.

Alexandra adormise fără să se mai dezbrace. La televizor, CNN-ul continua să difuzeze ştirile din lume. Malko îşi aminti iar de Sharnilar. Dacă hazardul i-ar permite s-o răzbune pe tânăra femeie asasinată, n-ar şovăi nici o clipă. O revedea cât era de frumoasă, în pofida banderolei negre cu care o legaseră la ochi ucigaşii iranieni.

Nu-şi putea găsi somnul. Cuprins de o foame bruscă, după acea seară zbuciumată, încercă s-o combată ronţăind câteva cuburi de zahăr, remediul lui favorit, vestigii ale ceaiului Alexandrei. Incidentul mortal, produs pe tăcute, căruia era cât pe ce să-i cadă victimă, îi demonstra că CIA pusese degetul pe o afacere de primă importanţă. Şi când te gândeai că Selim Attalah era căutat pentru crimă, iar el trăia liniştit în Spania... Faptul spunea multe asupra protecţiei de care se bucura. Şi, printre clienţii lui, mai era şi CIA. Rememora documentul scos din imprimantă: sirianul furniza arme în întreaga lume, părea să posede complici în numeroase ţări pentru a-şi procura „end-user"[1] şi a trece prin toate vămile.

Divizia din CIA, însărcinată cu supravegherea lui, contabilizase

1. *Document care stabileşte destinatarul final al unei livrări de arme.*

vreo cincisprezece operaţiuni în decursul ultimilor doi ani, care aduseseră un beneficiu de aproape o sută de milioane de dolari...

Acest gând îl întoarse pe Malko la afacerea încheiată între Cobra şi tamul. Acesta din urmă se angajase să-şi achite datorie în opt zile... Ceva nu era în regulă. Ar fi avut o groază de întrebări să le pună reprezentanţilor CIA şi DEA. Dar mai întâi, cine era Cobra?

* * *

— L-aţi recunoaşte?

Cam douăzeci de fotografii erau etalate pe masa joasă din fata biroului lui Ron Clark. Toate arhivele vieneze ale CIA priveau traficanţii de arme. Malko bău un strop de cafea şi se aplecă asupra documentelor.

Identifică fără dificultăţi Cobra coborând dintr-un BMW, în fata hotelului *Imperial*.

— Ăsta-i! anunţă el.

Ron Clak scoase o fişă.

— Se potriveşte! Georgiu Ayotis. Lucrează cu Selim Attalah. Un cipriot drogat care a făcut puşcărie în Peshawar din Pakistan. Baza lui e în Nicosia şi Atena. Un intermediar. Probabil că el l-a adus pe Raj Krichna la patronul lui... Nu-i o persoană chiar aşa de importantă ca Popovii să-şi fi asumat riscul lichidării dumneavoastră. Deci, îl protejează pe Raj Krichna.

Kurier-ul menţiona la pagina 16 incendiul „accidental" de la Zelinka Gasse... Ron Clark încetase supravegherea lui Raj Krichna. Nu dispunea de mijloace s-o continue, dată fiind reacţia violentă şi imprevizibilă a KGB-ului. Aici sălăşluia un mister. Numai dacă Malko nu fusese confundat cu altcineva... Deocamdată, ancheta se oprea brusc.

Cineva bătu la uşă şi Greg Bautzer, agentul special DEA, pătrunse în birou la fel de ursuz ca de obicei. Strânse mâinile şi le spuse:

— Tony Pool a plecat numai ce la Paris cu Air France. Are o rezervaţie la Concordul pentru New York.

Abia îşi termină cuvintele că secretara lui Ron Clark îi lăsă pe birou o hârtie. Acesta din urmă aruncă peste ea o privire.

— Toată lumea ne părăseşte, anunţă el. Krichna şi Ayotis şi-au luat zborul spre Varşovia cu un avion particular al lui Selim Attalah, un Boeing 727.

— În Polonia? se miră Malko.

— Desigur! Îşi pune treburile la cale. Krichna în mod sigur are nevoie de muniţie de calibru mic şi de arme uşoare. Polonezii fabrică aşa ceva sub licenţă sovietică. Afacerea capătă contur.

Malko nu avea de gând să-i urmărească în Polonia... Un soare timid străpungea norii şi ar fi putut s-o ia pe Alexandra pentru a prânzi într-unul dintre localurile din Grinzing, de pe colinele acoperite cu vii care înconjurau Viena.

Brusc, Greg Bautzer îl întrebă:

— Nimic nou?

— Ar fi ceva. Am surprins o conversaţie ieri seară. Tamulul nostru se angaja să plătească armele în opt zile. Probabil că atunci va primi banii pe heroină...

— Mda, făcu sceptic Bautzer.

— Mi se pare bizar, remarcă Malko. Vasul *Căpitan Iakovlev* merge cu cel mult 13 noduri. Pentru a ajunge de la Odessa la Rotterdam i-ar trebui cel puţin cincisprezece zile şi în plus, la viteza maximă.

Greg Bautzer îl privi surprins şi descumpănit.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Îmi pun doar o întrebare. E de conceput ca Tony Pool să achite transportul de heroină mai înainte de a intra în posesia fizică a mărfii?

— *No way!* tranşă agentul DEA.

— În acest caz, trase concluzia Malko, ori heroina nu vine în portul Rotterdam ori nu se află pe *Căpitan Iakovlev*.

Un înger trecu în zbor într-un nor cenuşiu de heroină. Cu gura căscată, Ron Clark se uita la Malko. Nimeni nu se aştepta la aşa ceva. Reluă ofensiva şi întrebă cu un glas suav:

— Ce părere ai de treaba asta, Greg?

— Că n-aţi înţeles bine, rosti agentul DEA, ridicându-se. Informatorul nostru şi-a pus viaţa în joc ca să ne transmită acest indiciu. E valabil. Totul concordă. Ştiau probabil că-i ascultaţi şi au încercat să vă inducă în eroare. S-au v-aţi înşelat în legătură cu viteza blestematului ăsta de vapor.

— Dar dacă şi-au schimbat planurile tocmai din cauza informatorului dumneavoastră?

Greg Bautzer scutură din cap.

— V-am mai spus o dată. Acest gen de operaţii e foarte dificil de modificat, o dată acţiunea lansată. Intră în joc prea mulţi complici. Cine ştie ce i-o fi îndrugat tamulul celuilalt ca să-l

momească. Eu nu mă pricep deloc la treburile voastre cu armele.

— Ce aveţi de gând să faceţi?

Greg îşi zdrobi mucul de ţigară în scrumieră.

— Plec la Rotterdam şi nu mă mai clintesc de acolo. Pentru veghea ca poliţia olandeză să nu facă vreo prostie. Vă jur că pu eu mâna pe Tony Pool şi pe drogurile lui!

Uşa se trânti în urma lui. Ron Clark ridică o sprânceana amuzat.

— Am impresia că Greg nu ne prea iubeşte, spuse el. convins că noi învârtim afaceri complicate cu traficanţii hăituiţi d el. Cred că aţi ridicat o problemă foarte interesantă şi gravă. Da cum s-o valorificăm?

Malko se uita la o hartă a lumii, agăţată pe unul dintre pereţi.

— *Căpitanul Iakovlev* va străbate Marea Neagră, va trece pri Bosfor pe la Istambul, va înconjura Grecia, o va lua prin largu Siciliei şi va traversa Mediterana pentru a atinge strâmtoare Gibraltarului mai înainte de a ieşi în Atlantic şi de a urca până Rotterdam. L-aţi putea urmări prin staţiile dumneavoastră d ascultare?

— Bineînţeles.

— Ar fi foarte indicat, pentru că noi ştim că a plecat din Odess alaltăieri, ca specialiştii de care dispuneţi să calculeze unde va pe 10 iunie...

— Veţi avea răspunsul chiar în după-amiaza asta, îl asigur şeful biroului. Îi telegrafiez lui Langley pentru a cere instrucţiuni.

* * *

Malko o însoţi pe Alexandra pe străzile pietonale din centru Vienei pentru o raită de cumpărături. N-avea ce face în aşteptarea deciziei de la CIA. Hoinărind pe Kärntner Strasse, calcula ce ar f putut cumpăra Raj Krichna din Polonia.

Transportul de heroină de pe *Căpitan Iakovlev* reprezenta socotind cu 80 000 de dolari kilogramul, optsprezece milioane de dolari! Suficient să fie echipaţi toţi rebelii din PLOT. Tamulii nu aveau nevoie de armament greu în faţa unei armate sri-lankeze dezorganizate şi prost dotate. Armele cumpărate cu banii proveniţi din vânzarea heroinei de pe Căpitan Iakovlev puteau modifica raportul de forţe. Cu atât mai mult cu cât, guvernul indian, foarte prosovietic, închidea ochii când era vorba de traficul de arme orientat spre sudul Indiei.

Dejunul lor din Grinzing, trist sub bătaia ploii, fusese cam melancolic. Malko se întreba până unde-l va antrena Raj Krichna. Nefericit că trebuie să se despartă din nou de Alexandra. După ce conduse pe tânăra femeie la hotel, porni spre birourile CIA. Secretara lui Ron Clark îl introduse imediat. Şeful biroului radia.

— Telexurile de la Langley nu se mai opresc! lansă el. Am uns răsfăţaţii Companiei...

— De ce?

— Au loc în momentul de faţă negocieri secrete între India şi Sri Lanka. În vederea reglării problemei tamulilor. Aceştia se află, din punct de vedere militar, la capătul puterilor. O livrare masivă de arme le-ar permite o ofensivă decisivă împotriva guvernului legal din Sri Lanka precum şi instaurarea unei „republici tamul-marxiste", în nordul ţării. Vă imaginaţi consecinţele?

— Dacă DEA pune mâna pe heroină la Rotterdam, observă Malko, livrarea nu va mai avea loc. Selim Attalah nu-i Maica Teresa.

Ron Clark îşi aranjă batista fantezi cu un zâmbet aparent cumsecade.

— Mai întâi, Company nu manifestă nici cea mai mică încredere în DEA. Şi cu atât mai puţin în poliţia olandeză, care face numai boacăne. Trebuie să ne bazăm doar pe noi înşine şi, dacă vor fi lichidaţi de două ori,[1] cu atât mai bine... În plus, acord o mare importanţă conversaţiei pe care aţi surprins-o, privind data la care va fi achitat drogul.

— Nu-i decât o ipoteză, remarcă Malko.

— Bineînţeles, bineînţeles. Numai că, deocamdată, nu dispunem de o a doua alternativă. Or, Greg e pe cale să se bată în duel la Rotterdam, Raj Krichna s-a volatilizat în Polonia, şi nu ne-a mai rămas decât un singur fir de tors: Selim Attalah.

— S-a întors la Viena?

— Nu, unul dintre oamenii noştri din Madrid a verificat, se află la Marbella.

— Cam departe de Rotterdam...

— Evident, dar am răspunsul la întrebarea pe care mi-aţi pus-o azi dimineaţă. *Căpitanul Iakovlev* merge mai lent decât prevăzusem. Pe 10 iunie se va afla cam la o sută de mile depărtare de Gibraltar. În această zonă se includ Algesiras,

1. *În text, cuvântul englezesc „overkill" – a ucide de două ori.*

Tangerul, Tetouan-ul... Iar Marbella e la mai puțin de douăzeci de mile de Gibraltar.

Malko își aminti de repatrierea lui în mare grabă din Marbella cu doi ani în urmă.

— Spaniolii mă cunosc, obiectă el.

— Spaniolii au să vă lase în pace, interveni sec Ron Clark. Altminteri, li se aduce aminte că găzduiesc pe teritoriul lor un criminal căutat de mai multe țări, domnul Selim Attalah... Declanșăm de nevoie o campanie în presă. Șeful biroului din Madrid e însărcinat să-i avertizeze în legătură cu sosirea dumneavoastră. Și pe urmă aveți cu prisosință dreptul să vă luați o vacanță, împreună cu contesa Alexandra, la vărul din Spania Hohenloe...

— De ce Alexandra? Știți că...

— Sunteți doar în misiune de observație. În felul acesta puteți vinde mai ușor gogoașa spaniolilor.

Perspectiva de a scăpa de timpul groaznic care domnea la Viena nu-i displăcea lui Malko. S-o ducă pe Alexandra la soare era ceva ce-l tenta. Dar nu voia s-o implice într-o afacere care s-ar putea dovedi periculoasă. După incidentul din Zelinka Gasse...

— Aș prefera să fiu singur, spuse el.

Ron Clark se încordă puțin.

— *Please*! Nu vreți să-mi faceți acest serviciu? Trebuie să salvez aparențele în fața spaniolilor.

— În acest caz, îl iau cu mine și pe Elko Krisantem.

Turcul era prețios, în postură de valet și gardă de corp. Un om ca Attalah trebuie că era în alertă... după tot ceea ce se petrecuse pe Zelinka Gasse.

— Absolut de acord! aprobă Ron Clark.

— Mă tem să nu fac drumul degeaba, interveni Malko. Attalah cred că n-are de gând să se amestece în afacerea Tony Pool Krichna.

— Exact, recunoscu șeful biroului CIA, dar el e în contact cu Krichna și dacă ipoteza dumneavoastră se verifică, el va fi la curent.

— M-ar mira să mi se confeseze mie.

— Dumneavoastră nu. Dar există o altă cale. Diviziunea operațională din CIA se interesează de multă vreme de Attalah. Au reușit să plaseze un agent secret pe lângă el. O cârtiță femelă, dacă mă înțelegeți ce vreau să spun... A colaborat cu Cummings'și a ținut să lucreze pe cont propriu. I-am salvat o dată viața și i-am stabilit un mic fond de rulment. Când Company are nevoie de arme sovietice, ea e cea care le cumpără de la Attalah. Oficial, pentru țările din America Latină. Se numește Ann Grimm. E metresa lui Selim Attalah.

— O informatoare CIA metresa unui personaj din KGB... Și de ce nu, un general nicaraguan, agent CIA, nu fusese amantul unei sandiniste? În cele din urmă, femeia l-a asasinat...

— Nu-i chiar o corvoadă pentru ea, remarcă Ron Clark. Attalah departe de a fi un bărbat respingător. Priviți.

Îi întinse o fotografie color, luată în timpul unei serate. Malko descoperi un bărbat cu părul foarte negru, cu ochi luminoși și trăsături regulate. Un play-boy al Orientului Mijlociu. Ann Grimm avea o misiune plăcută.

— Și cum o voi putea contacta? întrebă el.

— Joia, de fiecare dată, face cumpărături într-un butic din Porto Banus, care se numește *Lily Boo*, îl lămuri șeful biroului. Între orele cinci și șase. Să fiți în fața vitrinei cu un *Manchester Guardian* sub braț și s-o întrebați cât e ceasul.

— De ce tocmai un ziar englezesc?

— Marbella mișună de englezi, e unul dintre ziarele care se găsește cu ușurință.

— E o persoană sigură?

— Total, afirmă cu răceală Ron. Fără noi s-ar afla în șomaj, sub amenințarea de a fi lichidată de Attalah, care nu i-ar ierta legăturile ei cu Company.

— Bine, spuse Malko. Plec mâine dimineață.

— Am să vă pregătesc dosarul. Pentru logistică, oamenii noștri din biroul de la Madrid vă vor contacta. Atenție la Attalah. N-ar șovăi nici o secundă să vă ucidă dacă ar fi convins că intenționați să-i puneți bețe în roate. Comisionul lui s-ar ridica la patru-cinci milioane de dolari. El a omorât oameni pentru o sumă de o mie de ori mai mică.

Din nou, Malko se gândi la riscul potențial pentru Alexandra. Nu-i rămânea decât să se încreadă în steaua lui și să procedeze cu precauție.

* * *

Cerul era de un albastru orbitor, marea liniștită cât vedeai cu ochii, iar betonul creștea în lungul drumului de coastă într-un ritm

1. *Mare comerciant american de arme.*

halucinant. Hotele, condominiuri, vile, răsăreau din pământ ca melcii după ploaie. Sudul Spaniei nu se schimbase. Malko luase din Paris avionul direct pentru Malaga. Încărcat până la refuz ca de obicei. Malko se trezise într-o ambianță de tineri atrași de tarife de vacanță ale companiei Air France. Puteai hoinări prin toată Europa pentru câteva sute de franci. Din fericire, condițiile de zbor se ameliorează simțitor.

Încetini, la volanul mașinii Seat, închiriate, când dădu peste panoul care indica intrarea în Marbella. Cu o ușoară strângere de inimă, gândind la Sharnilar.

Dotată probabil cu un al șaselea simț, Alexandra observă cu o voce glacială:

— Ia te uită, aici ai întâlnit-o pe fata aceea care-și scria pe frunte „sărută-mă" ori de câte ori te vedea...

Malko preferă să nu răspundă. Alexandra își încrucișase picioarele lungi, de pe acum bronzate, dezvelite practic până sus de o rochie din jerseu Alaya, mulată pe ea ca o a doua piele. Inchiziția ar fi aprins pentru ea un foc de toată frumusețea... spate, Elko Krizantem clipea des din ochi sub soarele orbitor. Nebun de bucurie că scăpase de castelul din Liezen și-și reluase serviciul activ. Bozumflat totuși că, din cauza controalelor, nu-și putuse lua cu el parabelumul Astra, dar strângând în fundul buzunarului lasoul cu care strangulase până atunci destule persoane.

Turcul rămânea întotdeauna același ucigaș de temut, credincios ca un câine labrador, tăcut și, ceea ce putea servi într-o Marbellă invadată de arabi, musulman.

Personalul din *Marbella Club* îl primi pe Malko de parcă ar fi plecat în ajun și-l instală într-un bungalow cu o cămăruță pentru Krizantem. Alexandra își scoase rochia, îmbrăcă un costum de baie dintr-o singură piesă, care imita minunat pielea de zebră, atât de mulat pe ea că din spate părea goală, și dispăru.

— Mă duc să mă bronzez, anunță ea.

Sau mai curând să se lase violată... Elko Krizantem îi aruncă o privire neagră. În țara lui, o femeie astfel îmbrăcată ar fi fost snopită în bătăi. Nu putea pricepe indulgența vinovată manifestată de Malko. Un sfert de oră mai târziu telefonul sună. Malko ridică intrigat.

— *Hi*! se auzi o voce cu accent american. Eu sunt Sam. Curierul din Madrid. Aș putea veni să vă văd?

CIA nu-și pierdea timpul. Cinci minute mai târziu, Malko văzu parcând un tânăr cu ochelari, în ținută sport, purtând o valijoară. Acesta strânse mâna lui Malko.

— Vă pândesc din bar de azi dimineață, spuse el. Asta-i pentru dumneavoastră.

Malko deschise valijoara metalică. Ea conținea în niște alveole din spumă un pistolet Beretta, prevăzut cu amortizor, un Colt mic cu cinci gloanțe, într-un toc de piele, două cutii de cartușe și o bombă aerosol Solarcaine. Malko îl privi uimit.

— Vă temeți să nu fac cumva insolație?

— Surprise! Surprise! răspunse curierul. E ultima invenție a T.D.[1].

Apucă bomba, o îndreptă în jos și apăsă scurt pe vârf. Izbucni un jet de flăcări cu un șuierat surd, lingând marmura. Curierul lăsă bomba din nou pe masă.

— Dacă apăsați până la fund, bate până la șapte metri, spuse el. Are o încărcătură care durează treizeci de secunde. Pe un soare ca ăsta vă puteți plimba peste tot cu ea, s-o lăsați în mașină. Dar aveți grijă să n-o împrumutați.

Izbucni într-un râs vesel și-i întinse lui Malko o foaie de hârtie.

— O mică semnătură și am și plecat să iau avionul pentru Madrid. *Good luck*. Dacă aveți nevoie de ceva, sunați la numărul biroului nostru și cereți-l pe Sam.

Un băiat cumsecade. Înainte de a ieși, se întoarse și rosti cu o voce serioasă.

— Atenție! Selim Attalah e *foarte* periculos.

1. *Technical Division.*

Capitolul V

Selim Attalah ieşi din saună, copt numai bine şi plonjă cu capul înainte în mica piscină acoperită, alăturată apartamentelor sale. Făcu o seamă de mişcări după care se lăsă să plutească, privind plafonul din altuglass care-i reflecta trupul puternic şi bine întreţinut. Apa era puţin prea caldă, dar aşa îi plăcea lui. Piscina mare, exterioară, era rezervată oaspeţilor, dar în asta nimeni nu avea voie să se scalde, doar dacă ar fi fost în mod special invitat. Un telefon aşezat direct pe jos începu să zbârnâie şi Selim se deplasă leneş prin apă ca să-l apuce.

— Sunteţi chemat din Varşovia, anunţă o telefonistă.

Sirianul se sprijini de marginea piscinei.

— Alo, Selim la aparat.

Legătura era proastă şi se întrerupea din când în când. În cele din urmă, auzi vocea lui Georgiu Ayotis.

— Totul merge bine, anunţă acesta din urmă. Aveţi cu ce să scrieţi?

Selim căută în jurul lui. În aceeaşi clipă, uşa apartamentului său se deschise şi apăru o fată extrem de tânără, cu plete lungi şi negre revărsate mai jos de talie, cu o cască pe urechi şi un chip care ar fi putut fi infantil fără enorma gură roşie şi ochii de un negru lichid, insondabil.

În picioarele goale, nu purta decât un chilot de baie roşu care părea lipit pe fesele ei rotunde şi înalte. Sânii ascuţiţi şi plini ca nişte obuze, erau de o rară frumuseţe iar mersul puţin cam prea languros ca pentru o copilă de vârsta ei. Voit îşi accentua arcuirile, de pe acum foarte pronunţate, păşind cu pântecul puţin înainte. N-avea cincisprezece ani.

— Lucia! strigă Selim. Găseşte-mi ceva de scris!

Trebui să urle ca să-l audă, din cauza căştilor.

Fără să se grăbească, se întoarse spre încăperile din care ieşise.

— Repede! lătră el.

Dar ea nu-şi modifică viteza. Sirianul o cunoscuse închiriând o orchestră de flamenco pentru o serbare pe care o dădea la el. Lucia dansa cu mama ei. Dezlănţuită. Când rochia ei cu nenumărate volane roşii se învolbura, i se putea zări triunghiul nemuncat al pântecului ei gol, deasupra coapselor mate. În seara aceea, lui Selim Attalah i se tăiase respiraţia. Sub vagul pretext de a arăta casa, o dusese în dormitorul lui şi făcuse dragoste cu ea pe loc. Lucia nu protestase. Îi propusese să rămână la el o vreme şi ea acceptase. Cu tatăl ei fusese şi mai simplu. 500000 de pesetas. O „angaja" pe Lucia pentru două luni...

Lucia devenise jucăria lui sexuală privată cu o indiferenţă insinuantă. Aparent, nu ştia ce-i ăla un orgasm, dar era mereu gata să se ofere stăpânului ei sau celor indicaţi de el, uneori cu căştile pe urechi.

Sirianul o instalase într-o cameră vecină cu a lui, devenită în timp record un bazar de rochii, casete, discuri, pe care Lucia le asculta cât era ziua de lungă la căşti sau rămânea ore întregi înaintea magnetoscopului Sansung, cuplat la un televizor Akaï cu ecran plat, lipsindu-se de casete. O singură dată îşi manifestase enervarea când telefonase tatăl ei. Pe urmă, îi spusese indiferentă lui Selim:

— Îmi duce dorul. Acum e obligat să facă dragoste cu mama.

Ca s-o lege mai mult de el, Selim Attalah o făcu să descopere gustul cocainei. În camera Luciei se afla întotdeauna o farfurioară de argint plină cu pudra albă şi o linguriţă de aur. Doza se reînnoia în permanenţă. În unele seri, dădea sonorul televizorului Akaï la maximum, inundând tot apartamentul şi începea să danseze ore întregi cu privirile pierdute, învârtindu-se şi făcând piruete, provocatoare şi voluptoasă. Fără să-l bage în seamă pe Selim, care o poseda apoi ca un nebun în rochia ei roşie trasă direct pe piele.

Lucia apăru din nou, cu un blocnotes şi un stilou în mână, le aruncă alături de Selim, îşi scoase căştile şi alunecă în apă.

Sirianul se apucă să noteze febril cifre şi numere de cod. Legătura cu Varşovia dură mai mult de un sfert de oră, întreruptă de înjurături arăbeşti şi englezeşti, ori de câte ori nu se mai putea auzi nimic. În fine, Selim Attalah, lac de sudoare, lăsă jos stiloul şi închise telefonul.

Lucia plutea ca un nufăr în apa călduță cu sânii ca nis periscoape. Sirianul, euforic, înotă până la ea. O prinse de talie, ridică sprijinind-o de peretele mozaicat și începu să-i frămân sânii. Un impuls permanent căruia nu-i putea rezista. Pieptul ace tare și dulce în același timp îi pocura o senzație fabuloasă. Luc ridică ochii spre el și rosti cu un glas egal:

— Mă doare!

— Tu nu poți să te grăbești când îți cer ceva?

Ea îi susținut privirea fără a răspunde și fără a zâmbi. Sirian o prinse de talie lipind-o de el. Provocator, trupul ei începu să frece de Selim, căruia i se uscă dintr-o dată gura. Lucia era drog lui. Continuă să-i frământe sânii, dar mai puțin violent.

— Așa îți place?

Ochii negri rămaseră insondabili.

— Da.

Docilă, Lucia își strecură o mână în apă, închizând-o în jur sexului lui Selim și începu să-l mângâie.

Sirianul porni să gâfâie ca foalele unei forje. Cu o mân nerăbdătoare smulse chilotul roșu, plonjând câteva degete într coapsele Luciei, care nu reacționă. Ca un metronom ascultăto continua să urce și să coboare în lungul membrului pe care abia cuprindea în mână.

Brutal, Selim o trase afară din piscină și o duse spre un fotoli mare din răchită, acoperit cu un prosop. Fata îngenunchie întorcându-i spatele. Sirianul rămase în picioare jucându-se c sânii ei și frecându-și formidabila erecție de crupa brună ș cambrată. Telefonul sună din nou, dar Selim, pe punctul de a exploda, nici măcar nu întoarse capul.

Aplecând-o pe Lucia înainte, pătrunse lent în vaginul elastic plin de miere. De parcă ea l-ar fi așteptat. Sângele îi bubuia în tâmple. Îi apucă din nou sânii, malaxându-i cu ochii închiși, ca pentru a le aprecia mai bine consistența. Apoi mâinile coborâră ș se înfipseră în șoldurile tinerei fete.

Se retrase mai încordat ca niciodată și-i murmură la ureche:

— Câți ani ai?

— Am să împlinesc cincisprezece.

Cunoștea răspunsul, bineînțeles. Își apăsă sexul între pulpele Luciei.

— Ai mai făcut dragoste așa?

— Da, suflă ea, dar tu ești prea gros...

— Iar tu o mică ticăloasă! îi răspunse pătrunzând în ea și

mă-sând-o cu tot corpul. Fata abia dacă tresări. Selim gâfâia, picături de sudoare prelingându-i-se pe față. Acest dialog făcea parte din joc. După ce-și atinse ținta, reveni la sânii ei și începu să-i mângâie, strâns în teaca elastică și îngustă, abia mișcându-se...

Apoi începu un du-te vino din ce în ce mai grăbit. Docilă, Lucia se cambra.

— Ești bine croită! tună Sirianul.

Și aceste cuvinte reprezentau un cod. Lucia, ducându-și mâinile la spate, le așeză pe fesele ei tari, deschizându-le și mai mult, ca pentru a facilita o penetrare deja totală. Doar acest simplu gest îi smulse lui Selim un mârâit de plăcere. Gândurile i se învălmășau în minte. Niciodată nu se simțise atât de bine. Dolarii curgeau în valuri, trăia ca un rege și intrase în posesia acestei ucării formidabile.

Țâșnitura de plăcere porni, irepresibilă, iar el, în agitația lui o trobi pe Lucia de răchita fotoliului în clipa în care explodă în adâncul ei.

Fabulos!

Își savură plăcerea câteva momente, apoi se retrase și porni târâindu-se până la piscină unde plonjă cu capul înainte. Apa călduță era delicioasă. Lucia, liniștită, își luă căștile, se întinse pe marginea piscinei cu capul plin de cântece răgușite care vorbeau de amor, de moarte și de soare.

Selim se apropie deranjând-o din nou. Își ridică walkman-ul cu o privire întrebătoare.

— Vom avea musafiri, o anunță sirianul. Un om foarte important. Datorită lui câștig bani mulți. Va trebui să te porți foarte drăgălaș cu el.

— Bine.

— Îi vom face o surpriză. În seara asta ai să dansezi.

— De acord, spuse ea.

Copila se întinse, împingându-și sânii înainte, cu ochii într-ai lui, și cu o lumină indescifrabilă în ei.

Timp de o secundă, Selim se întrebă ce se petrecea în capul ei. Mereu atât de docilă, tratată ca o jucărie, devalorizată și totuși fără să se revolte.

— Îmbracă-te, îi spuse deodată, mergem să cumpărăm îmbrăcăminte.

Una dintre rarele ei bucurii. Devasta magazinele de rochii pe care le purta o dată și pe urmă le arunca la grămadă, într-un colț al camerei. Selim se întoarse în dormitor, făcu un duș, îmbrăcă o

cămașă și un pantalon de in, apoi consultă notele luate pe telefon, lucrând cu un minicalculator.

Cumpărătorul lui tamul avea nevoie de muniție. De 7,69 pen 39. Zece milioane de cartușe, a o sută de dolari mia. Aici dispun de marja cea mai bună: de aproape 35%. Datorită unui șiretlic, țările occidentale cartușele aveau un marcaj pe învelișul exter care indica anul. Cu cât erau mai vechi, cu atât prețul era m scăzut.

În Est, nici un fel de marcaj. Puteau să aibă și douăzeci de a nu se știa, iar probele făcute pe un lot, la întâmplare, nu schimba mare lucru. Selim le plătea în polonia la prețul minim. Iar cu tamului, care le cumpăra, nu se pricepea deloc i le factura la u preț ridicat, de parcă atunci ar fi ieșit din arsenal. Câștiga mai pu cu 5000 AK 47 a 160 de dolari și cu 5000 AK 74 – ultim versiunea a armelor Kalașnikov cu lansatoare de grenade a 35 de dolari bucata. Dar aproape tot atât cu un milion de cartușe 14,5, pentru mitraliere grele, a 5 dolari bucata.

Tamului mai voia și 500 de lansatoare RPG a 2000 de dola cu zece proiectile PG7 de fiecare lansator a 160 de dolari bucata.

Piesa cea mai grea o reprezenta SAM 7 care avea să-i permi PLOT-ului să doboare elicopterele sri-lankeze și rarele lor avioane Zece lansatoare reutilizabile a 17000 de dolari și o sută de rachet a 37000 de dolari bucata...

Evident, fiecare putea să doboare un elicopter care valora de sută de ori mai mult. Era o investiție bună.

Ca primă el oferea un „end-user" verificabil la Qatar, pe care plătise cu 300000 de dolari. *End-user* -ul, document în care se menționa destinația finală, teoretică, a armelor, îi fusese vândut de către un oficial din Qatar. În caz de control vamal, în timpu transportului, se putea verifica în țara de destinație că transportu era adresat corect... Persoane mai puțin serioase ca Selim utilizau uneori „end-user-e" neverificabile cu care era mai indicat să se evite un control serios. În acest caz, țara emițătoare îl refuza Evident, ele costau mai puțin scump. Transportul pe apă cădea în sarcina cumpărătorului. Prețurile fiind calculate franco porto Varșovia. Înseninat, Selim o luă pe Lucia și ieșiră.

Piscina mare exterioară era de un albastru admirabil, protejată de priviri printr-o balustradă de piatră. Puțin mai jos, în grădină unul dintre oamenii lui veghea din umbră, înarmat cu un Uzi. Pentru orice eventualitate. Altul se afla în clădirea de sus, acolo

și primea musafirii, ținând sub observație Calle 21 B. Un al se afla în permanență dinaintea unui pupitru cu ecran de control, orientat spre terenul de tenis, grădină și dependințe. Proprietatea se întindea de la Calle 21 B la Calle 2 B, care urca pe coline. Arhitectura maură, cam chinuită, era dezordonată, dar puțin îi păsa. Locuia în cea mai frumoasă reședință din Nueva Malucia. Pentru amenajarea ei îl adusese direct din Paris cu un Boeing 727 particular pe reputatul decorator Claude Dalle, care îi crease o ambianță rafinată, unde elementele contemporane se armonau perfect cu mobilele vechi.

Lucia își trase o rochie de jerseu hipermini și-și prinse coama neagră într-o coadă de cal. Fără sânii aceia i-ai fi dat treisprezece ani.

Selim luase un teanc de bani dintr-un sertar unde se afla un arsenal cu paisprezece gloanțe, cu un cartuș pe țeavă. Își făcuse dușmani în Liban. Oameni în stare să ucidă așa cum ai aprinde o țigară. Le exterminase mișcarea la ordinul KGB-ului, fără să fie informat de ce anume. O imagine îi rămânea mereu prezentă în minte: ucigași care răsăreau de pretutindeni și trăgeau în rafale. Știa că dacă așa ceva s-ar fi produs, n-ar fi avut nici o șansă. Era vorba de profesioniști care ucideau de la vârsta de doisprezece ani.

La Marbella, se simțea relativ în securitate, dar nu ieșea niciodată fără body guarzii lui.

— Abdu!

Strigase și imediat șoferul lui își făcu apariția.

— Mergem în oraș, anunță Selim. Ia-l pe Husein cu tine.

Mândru, Selim se propti în fața șirului de mașini garate dinaintea lui, pe Calle 21 B. Numai seara erau aduse înăuntru. Un Range-Rover, trei Mercedes-uri și Rolls-ul lui, un Corniche aurit de la garnituri la barele de protecție, tapisat în interior cu piele albă. De pe cealaltă parte a străzii, casa mică, albă, de la numărul 36 B, în care locuise odinioară, îi reamintea drumul parcurs... Doar cinci ani trecuseră de când sosise la Marbella, fugind de ucigașii libanezi și pe atunci avea puțini bani.

KGB-ul știuse să-și dovedească recunoștința.

Lucia se instală în partea din față a Rolls-ului, cu niște ochelari negri ca de star. Selim luă volanul, aruncând o privire înduioșată spre căsuța albă. I-o făcuse cadou metresei lui oficiale, Ann Grimm. Ca să o aibă la îndemână, fiindcă Lucia nu prea știa să poarte o conversație. Și, într-un anumit fel, o respecta pe Ann,

care-și ducea viața ca un bărbat și îndrăznea uneori s trântească ușa în nas. Când avea loc la Marbella o mare seară Khashuggi sau Macropulos, Ann făcea totuși impresie.

Hussein și Abdu se instalară în spate; cămăși sport, ochel negri și arme pe planșeul Rolls-ului. Selim coborî lent stra salutând în trecere un englez bătrân care făcea jogging, mai s plesnească inima. Nueva Andalucia număra o groază de v modeste locuite de englezi care făceau față cu greu invaz dolarilor și petrolului arăbesc. Selim sponsorizase construire cazarmei destinate pentru Guardia Civil din Nueva Andalucia, fi un cetățean respectat.

Coborând drumul în zigzag spre San Pedro și Porto Banus, s întreba care putea fi cauza neliniștii ce-i înclește gâtul.

Poate fiindcă trata o afacere importantă cu un nou client meseria lui, te temeai și de umbra ta, amenințat în permanență d neplăceri grave. Nu avea numai prieteni. Or, această afacere e deosebit de delicată. Își petrecuse seara precedentă discutând c Ann Grimm.

Așteptă cuminte la stopul de pe drumul care ducea la Malag pentru a se lansa în circulația dezordonată a hoardelor olandeze britanice, care se abăteau asupra acestui litoral trist, dar însorit toate anotimpurile. De zece ani, spaniolii intenționau s construiască o autostradă, dar proiectul nu se mai materializase Pe colina de pe stânga, coloanele Casei Albe a regelui Fah străluceau în soare, simbol al puterii suveranului saudit. Din zec în zece metri, în lungul drumului, se afla câte o inscripție în arabă Se întorseseră maurii...

Viața era frumoasă. Își lăsă mâna pe coapsa Luciei și, fără s se sinchisească de gărzile lui de corp, o strecură sub fusta ei.

— Vreau să mergem la *Lily Boo*, spuse Lucia.

Bineînțeles, magazinul cel mai scump.

* * *

Malko își bău cafeaua spaniolească, greu de înghițit, în ciuda celor trei lingurițe de zahăr, la barul *Sinatra* din Porto Banus, printre fetișcane englezoaice roșii ca niște raci. Pentru primul lu contact, o lăsase pe Alexandra sub paza lui Elko Krizantem la *Marbella Club*.

La ora cinci fără zece soarele încă mai ardea. Cu *Manchester Guardian* sub braț, porni în lungul cheiului. Buticurile se

multiseră. Coti spre „colțul Rolls-urilor" un teren orizontal al unde erau garate vreo douăsprezece Rolls-uri, toate în culori incredibile, al căror evantai se completa cu un Ferrari Testarossa de un roșu aprins și de un Jeep Lamborghini de o douăzeci de mii de dolari.

Buticul unde avea întâlnire cu Ann Grimm se găsea în capătul ceva mai retras, cu o vitrină plină de rochii albe și de de piele în toate nuanțele. Ajunse în dreptul lui fără a se oprindu-se mai întâi dinaintea unui magazin cu decorații care, unde se etala o copie proastă a unui salon cu pretenția a fi fost semnat de Claude Dalle. Nimic suspect; mulțimea de turiști cărora li se scurgeau ochii privind la iahturi și la -uri. Se apropie de *Lily Boo*.

Puțini clienți în interior. O fată foarte tânără, brună și frumoasă rochii de carnaval, înconjurată de trei vânzătoare. Se opri mai departe, sprijinit de un perete și deschise ziarul *Manchester Guardian*.

Zece minute, douăzeci de minute, o jumătate de oră. Probabil nu mai avea de gând să vină azi. Singura problemă era că nu cum ar mai fi putut-o contacta pe Ann Grimm dacă nu venea la rendez-vous... Se hotărî să rămână până la șase și jumătate. Deși seara, arșița persista... Fata brună ieși cu un enorm pachet și depărtă spre port.

Câteva clipe mai târziu, o creatură sculpturală se desprinse din mulțime. O față pătrată cu niște uimitori ochi albaștri, plete negre reflexe arămii, revărsate mai jos de mijloc, o gură mare, bine desenată. Purta un ilic alb legat în talie, lăsându-i pântecul liber și o pereche de blugi scurți și destrămați din care apăreau niște picioare lungi, suple. Lui Malko i se tăie respirația! O frumusețe rară. Necunoscuta se opri în fața vitrinei magazinului *Lily Boo*.

Era oare Ann Grimm?

Malko își păturii ziarul și se apropie de ea. Îl văzuse în reflexul oglinzii și mai înainte ca el să ajungă în dreptul ei, se întoarse.

— Știți cât e ceasul? o întrebă el.

Tânăra femeie îl învălui într-o privire lungă, își îndoi brațul pentru a se uita la ceas și apoi rosti în șoaptă și foarte repede:

— Nu-mi vorbiți, urmăriți-mă de la distanță, mă duc în parcare. Aici e pericol.

Fără să-i aștepte răspunsul, se răsuci pe călcâie și intră în butic. Directoarea îi sări în întâmpinare. Malko se cufundă în admirarea vaselor cu pânze. Cinci minute mai târziu, Ann Grimm

ieşi, mai hoinări puţin prin port, apoi o luă pe una dintre străduţ
întortocheate care plecau din port. Malko, pe urmele ei.

Femeia ajunse în parcare şi urcă într-un Ford Escort albas
decapotabil.

Maşina lui Malko rămăsese la intrarea în port. Se duse în fu
după ea şi regăsi Fordul în faţa lui Grey d'Albion. Ann Grimm tre
prin tunelul de sub şoseaua Marbellei, ieşi pe lângă un talcioc
coborî în direcţia lui San Pedro. Conducea fără viteză, cu pletele
vânt. Malko – la o distanţă rezonabilă.

Se întreba unde avea să-l ducă.

* * *

Drumul spre Ronda urca după San Pedro, şerpuind prin
coline golaşe, presărate cu noi *urbanizaciones*, unele mai hidoa
ca altele. Fordul parcurse trei kilometri, apoi coti la stânga pe
drum particular care zigzaga prin munţi acoperiţi de steja
mediteraneeni. Ann Grimm părea să aibă o ţintă precisă. Ce
două maşini străbătură astfel câţiva kilometri şi în cele din urm
Fordul opri pe un drum desfundat în faţa unei adăpători unde
abătuseră vreo douăzeci de cerbi şi mufloni.

Ann Grimm sări din maşină şi se apropie de Malko, aşeză
du-se alături de el. Părea mult mai destinsă. Părul arămiu căzut
ochi, gura mare şi roşie, picioarele lungi care ieşeau din şort
făceau să semene cu un fotomodel.

— Bună ziua, îl salută ea. Cu cine am plăcerea?

— Malko Linge. Nu vi s-a anunţat sosirea mea?

Ann îşi scutură pletele arămii şi aprinse o ţigară luată d
poşetă.

— Nu, nu mai am un contact regulat cu Centrala, cu excep
acestor rendez-vous-uri stabilite dinainte; ar fi prea periculos. Dac
Selim ar bănui cine sunt cu adevărat, m-ar lichida fără şovăire.

Glasul ei era calm şi măsurat.

— Am fost trimis de biroul din Viena, o informă Malko.

Ea clătină din cap.

— Niciodată n-am avut de-a face cu ei. Dar presupun că, dac
sunteţi aici...

Un cerb traversă drumul şi, liniştit de tăcerea din jur se plant
la câţiva metri de maşină, observându-i. Această conversaţi
mondenă parcă n-ar fi făcut parte din lumea înconjurătoare. Malk
se lăsa vrăjit de frumuseţea tinerei femei. Hotărât lucru, mere
nea femei de excepţie. Încă una care ar fi putut să trăiască,
catându-şi frumuseţea în sensul bun al cuvântului şi care
era totuşi să îşi riste viaţa.

Ce-i drept, ea nu avusese de ales...

— Cred că aduceţi servicii serioase, fu de părere Malko.

Ann Grimm săltă uşor din umeri.

— Sper. Am început să mă satur de Marbella; la două sau trei
tămâni, întâlnesc pe câte cineva aşa ca dumneavoastră, trimis
Company la rendez-vous-ul de la *Lily Boo*. Îi comunic tot ce aflu
legătură cu activităţile lui Selim Attalah. Nici măcar nu ştiu dacă
utilizate informaţiile mele.

— Lăsaţi baltă totul şi plecaţi! o sfătui Malko.

— Sunt legată de mâini şi de picioare.

— De ce?

— Selim Attalah s-a îndrăgostit de mine şi n-am cum să dispar;
ea să ştie tot ce fac. E arab, şi arabii sunt foarte posesivi...

Zâmbi când văzu expresia lui Malko.

— Vă spuneţi că îmi iau munca în serios! Dar Selim e foarte
ucător. Chiar şi fără ceea ce fac, cred că mi l-aş fi adus în
... Bineînţeles, contează şi restul, dar să faci dragoste cu el nu-i
orvoadă. Liniştiţi-vă, cu toate astea nu-s îndrăgostită de el şi
barbă.

— De ce v-a fost frică mai adineaori?

— O fată care trăieşte la el în casă, Lucia, de asemeni metresa
se afla în magazinul *Lily Boo*. Cum nu iese niciodată singură
oraş, el sau oamenii lui se aflau prin preajmă. E foarte bănuitor
posedă un al şaselea simţ, ca toţi cei care au trăit ameninţaţi de
icole şi în clandestinitate. Nu vreau să-i trezesc îndoielile...
i, putem fi liniştiţi.

— Unde ne aflăm de fapt?

— Pe proprietatea lui Adnan Khashuggi. Nu-i acasă, iar
ersonalul nu mai dă pe aici. Priviţi, animalele astea mor de
ame...

Într-adevăr, cerbii păreau înfometaţi.

— Selim ştie că-mi place mult să viu pe aici şi prin urmare,
iar dacă m-a văzut plecând în această direcţie, nu-i grav, dar nu
utem rămâne multă vreme... Cum v-aş putea ajuta?

— Sunteţi la curent cu o afacere de arme încheiată între Selim
un anume Raj Krichna?

Ann trase un fum din ţigară.

— Bineînţeles. Chiar şi aseară mi-a vorbit despre ea. Krichna

soseşte azi cu un avion al lui Selim, de la Varşovia. Asta interesează?

— Da, spuse Malko.

Încântat şi surprins. Tamului venea la Marbella. Exista de şansă serioasă ca drogul să nu ajungă până la Rotterdam.

Malko o introduse în contextul istoriei triunghiulare, sublin problema Rotterdam-ului. Ochii albaştri ai Annei Grimm nic clipiră, evadând uneori pentru a inspecta împrejurimile. Mere gardă... Când Malko termină, îi spuse pe gânduri:

— Curios, Selim m-a trimis în oraş să rezerv un apartamen *Puente Romano* pe numele lui Tony Pool.

Capitolul VI

Tony Pool venea la Marbella! Malko îşi aminti de privirea ură a lui Greg Bautzer, agentul special DEA. Conversaţia dintre ngiu Ayotis şi Krichna căpăta o importanţă primordială acum. protagoniştii dublei afaceri aveau să se reunească în sudul niei. Şi nu pentru a înşira perle.

— De unde vine el?

— Din Bahamas, via Londra cu un aparat particular. Soseşte eara asta. Cam în acelaşi timp cu Krichna.

Un parcurs sinuos pentru a încerca să-i inducă în eroare pe nţii DEA.

— De ce nu a tras la Attalah?

— Selim nu a vrut. Doreşte să-şi limiteze contactele cu Tony

— Nu v-a pomenit de transportul de heroină?

— Nu.

Se reuneau toţi aici, pentru a trece la acţiune, evident. Dar de şi când?

Ann Grimm trase din ţigară.

— Încă ceva. Selim i-a cerut amicului său din Saudi Trade nk să rămână până târziu în seara asta la birou. Ca să-l ăinească pe unul dintre prietenii lui.

— Cum procedează el pentru a trece banii prin vamă?

— Ann Grimm zâmbi amuzată.

— Selim îi trimite Rolls-ul lui la aeroportul din Malaga. Toţi meşii i-l cunosc. Nimeni nu-i va inspecta bagajele. Vameşul şef dă în vânt pentru ceasurile mari de aur. Selim i-a oferit până m vreo şase, probabil că le mănâncă...

Ea se uită la al său.

— Sunt nevoită să plec. Ce vreţi să ştiţi?

— Când şi unde va avea loc livrarea heroinei. Sunt aproape

sigur acum că ea nu se va efectua la Rotterdam. Donald Mi Tony Pool au fost probabil convinşi că DEA avea să fie pe urm lor şi au schimbat planurile.

— Foarte probabil, spuse ea, dar nu sunt sigură că Seli putea fi la curent cu aceste detalii. Problema nu-l priveşte. El banii pentru comanda de arme după care le livrează. Asta-i tot.

— Trebuie să faceţi în aşa fel şi să aflaţi, insistă Malko. Tony Pool îl plac femeile. L-aţi putea manipula cu uşurinţă.

Ochii albaştri nici nu clipiră.

— Nu pot merge prea departe cu el, altminteri Selim s-ar p să nu-l vadă cu ochi buni...

— Cum aş mai putea să dau de dumneavoastră?

— În nici un fel. Eu am să vă caut la *Marbella Club*. Am s dau numele de Linda. Acum, trebuie să plec, rămâneţi aici zece minute.

Se priviră un timp în tăcere fără să ştie cum să se despart strângere de mână era prea oficială. Atunci, Malko depuse sărut pe degetele ei.

Ann începu să râdă.

— Sunteţi foarte tradiţionalist!

Sări din maşină şi se depărtă cu un pas rapid, punând pe f cerbii şi muflonii.

Fordul albastru dispăru într-un nor de praf. Malko se gânde sosirea lui Tony Pool. Regretă din nou că o adusese cu el Alexandra. N-avea nici un interes să-l întâlnească pe ucigaş întâmplare. Faptul ar ridica o problemă suplimentară ameninţare serioasă. Evident, cel mai simplu ar fi fost expedieze în Austria. Nu ţinea morţiş, dar se vedea forţat împrejurări.

Alexandra îi întinse receptorul lui Malko, care tocmai intra apartament.

— Viena. Ron Clark.

Îşi reluă imediat vopsitul unghiilor, îmbrăcată într-un slip dantelă neagră. Şeful biroului CIA din Viena era foarte agitat.

— *Căpitan Iakovlev* a trecut prin Bosfor, îl anunţă el. cererea noastră, turcii au cercetat cu atenţie documentul de bor l-au fotocopiat. E un adevărt bazar plutitor, dar ei n-au remra nimic suspect. Vi-l trimit prin biroul nostru de la Madrid. Ceva în ceea ce vă priveşte?

— Am făcut contactul cu omul nostru de legătură.

pe american la curent cu sosirea lui Tony Pool şi a lui Krichna, conchizând:

— DEA o să-şi dea cu pumnii în cap; sunt sigur că heroina va bordată înainte de Rotterdam. Ar trebui să-i preveniţi.

— Niciodată! lansă şeful CIA. Dacă n-o descoperă ei înşişi, şte tâmpiţi. Deocamdată ţinem bine situaţia în mână.

momentul de faţă *Căpitanul Iakovlev* intră în Mediteana, americanul. În şase zile va fi în zona în care vă aflaţi. Aveţi te, va trebui s-o punem pe Ann Grimm la treabă."

— Şi pe urmă?

— Vom vedea ce va mai fi de făcut.

— Aţi obţinut ceva informaţii în legătură cu incidentul de pe Gasse.

— Puţin, recunoscu americanul. Potrivit tuturor evidenţelor, -ul local îl proteja pe Krichna şi toată infrastructura lui Selim

Rămânea să spere că cei doi agenţi nu aveasu să-l urmeze pe Krichna la Marbella, unde ar fi putut în orice clipă să-l identifice Malko. Acest nou pericol pontenţial îi reanimă temerile.

— Mă văd obligat s-o trimit înapoi pe Alexandra în Austria, ă el. Din cauza lui Tony Pool.

— Nici pomeneală, interveni categoric Ron Clark. Am avut le dificultăţi ca să vă justidfic prezenţa în Marbella faţă de oli. Dacă rămâneţi singur, vă vor expulza în zece minute. În Spania nu-i Viena. Pool şi ceilalţi vor fi obligaţi să fie prudenţi.

— Există riscul să dea peste ea din întâmplare.

— Inventaţi ceva, dar trebuie să rămână acolo.

El fu cel care închise, împiedicându-l pe Malko să mai ngească discuţia.

Alexandra continua să-şi facă unghiile. Liniştită. Îşi ridică rea doar pentru a zice:

— Ţi-ai găsit aici pe vreuna dintre cocotele tale? Din cauza vrei să te debarasezi de mine?... Dar, dacă te incomodez, aş ea oricând să ies cu acel Tony Pool. Datorită ţie am mai avut de a face cu de-alde ăştia periculoşi.

Privirea ei scânteia de furie. Ceea ce-i dădu brusc o idee lui ko:

— Ai păstrat numărul dat de Tony Pool? o întrebă.

Ea îşi ridică ochii mirată.

— Da.

— Hai să-i dai un telefon.

Ochii ei cenușii se umplură de surpriză.

— Glumești?

— Nu. Ai să-i spui că ești la Marbella. Să fii puțin dista Precizează că nu ești singură. Lasă-l să înțeleagă că ți-ar plăcere să fii curtată.

— Și pe urmă?Are să vrea să mă vadă și să facă dragoste mine...

— Ai să procedezi tu în așa fel ca să nu te întâlnești cu el.

— Nu ține, făcu ea. Are să se prindă. În cazul în care n-am mă arunc în brațele lui. Dacă nu cumva chiar asta dorești...

— Nu vorbi prostii, o certă Malko, furibund. Îmi dau sea foarte bine că jocul e strâns, dar n-avem încotro. Dacă plec Austria, spaniolii mă vor expulza. Dacă ne întâlnim amândoi Tony Pool, nu va mai avea bănuieli, ci certitudini. Bineînțeles îș pune o serie de întrebări, știindu-ne în Marbella. Dar probabil fost informat de către recepționerul hotelului *Sacher* că eram gentilom de țară... Asta ar trebui să-l liniștească. Marbella localitate prea mică, nu ne putem asuma riscul să dăm peste el întâmplare.

Fără să mai discute, Alexandra se duse și luă numărul lăsat Tony Pool și-l sună.

— Mister Pool? întrebă Alexandra.

— *Who's calling?*

— Alexandra.

— *Leave your full name and number. He will call you back...*

Alexandra închise telefonul după ce își dădu toa coordonatele.

— Nu l-am găsit acasă!

Malko se simțea ușurat. Știa prea bine că această soluție care recursese, comporta riscuri de toate genurile. Dar ceva spunea că Tony Pool o va căuta cu telefonul.

* * *

Selim Attalah era într-o dispoziție excelentă, jonglând în mi cu milioanele de dolari. Boeing-ul lui numai ce aterizase la Malag iar Raj Krichna avea să ajungă la el peste o oră. Lucia găsise *Lily Boo* o rochie de flamenco fantezi în care toate volanele er

1. *Lăsați-vă numele întreg și numărul. Vă va suna el...*

unul peste altul fără a fi cusute. La cea mai mică mișcare desprindeau. Tamulul o să înnebunească. Între jungla din și Marbella era o distanță de ani lumină...

Sultanul ieși din proprietatea sa, se asigură că pe stradă nu era și bătu la ușa Annei. Tânăra femeie îi deschise imediat și-l într-o privire incandescentă. Pe Lucia o dădu uitării. O în brațe.

— Doamne, că frumoasă mai ești!

Mâinile lui erau peste tot, pipăind-o ca pe o marfă. Ann îl se.

— Așteaptă puțin. Trebuie să mă schimb.

— Ai făcut rezervarea pentru Mister Pool?

— Da. Un apartament cu două camere și un living.

— Unde te-ai dus pe urmă? Hussein te-a văzut în port.

— M-am uitat pe la magazine și pe urmă m-am dus la cerbi. pe cale să moară de foame, e groaznic.

Lui Selim prea puțin îi păsa de cerbi și de mufloni. O împinse metresa lui spre dormitor.

* * *

— Sper că știi ce faci, îi spuse pe gânduri Alexandra lui Malko, tocmai se întorcea după ce trăsese o raită prin port.

— De ce mă întrebi?

— M-a sunat. De pe aeroportul din Malaga. Numai ce sosise. perorganizat. Și rapid.

— Părea mirat sau neliniștit?

— Nu tocmai. S-a comportat ca un nebun. I-am spus că ne asem de timpul mizerabil din Viena și că am venit în Marbella vărul Hohenloe, singurul loc din Europa însorit la ora actuală.

— Poartă-l cu vorba și nu accepta nici o întâlnire.

Alexandra îi aruncă o privire ambiguă.

— Cred că așa ceva va fi dificil, fără a-i trezi bănuielile.

— Ești destul de isteață când vrei. În cel mai rău caz, dacă adevăr îți va fi cu neputință să-l refuzi, aranjează să te vezi cu tr-un loc public.

Pentru a-și potoli tensiunea, Malko deschise valijoara de arme cepu să introducă încărcătoarele. Înșurubă amortizorul pe olul Beretta și scoase din teacă Coltul. Din clipa aceea se afla ericol de moarte. Nici Tony Pool și nici Selim Attalah nu l-ar fi at. Erau în joc milioane de dolari și pielea lor. Se gândi la

cargoul sovietic care se îndrepta spre ei în acel moment, cu noduri pe oră, și cu mai mult de 200 de kilograme de heroi bord...

În Mediterana, erau zeci de porturi între Maroc, Balea Spania.

Alexandra trase pe ea cu mișcări lente un ciorap negr care-l netezi pe pulpă mai înainte de a-l prinde în portjar Răcoarea serilor din Marbella îi permitea unele sofisticări.

Malko fixă teaca Colt-ului de gleznă și-și coborî pest pantalonul de alpaga.

* * *

Reflectoarele o luminau pe Lucia ca pe o scenă și ciocăni tocurilor de metal răsunau ca niște ca niște împușcături. O m mare de marmură, așternută în patio, se dărâmă sub buc Selim Attalah și invitații săi erau tolăniți pe canapele adâ desenate de Claude Dale, și tapisate cu piele albă de o fi incredibilă, iar felurile de mâncare, somptuoase, ale unei cine specific libanez, defilau fără întrerupere... Piureuri de maz legume, bucăți de carne în sosuri să-ți lase gura apă, pește, fripți.

Selim Attalah ridică paharul plin cu Dom Perignon în direcți Raj Krichna.

— Pentru succesul cauzei dumneavoastră!

Tamulul schiță un zâmbet puțin artificial și ridică și el paha Nu-și putea desprinde ochii de Lucia. Rochia ei era diabol Partea de sus părea lipită de sânii ascuțiți, foarte răscroită, anu pentru a pune în evidență lipsa sutienului. De fiecare dată când învârtea, volanele se ridicau descoperindu-i coapsele și une triunghiul sexului... Lui Raj Krichna i se uscase gâtlejul. Cu pă în ochi și gura provocatoare, Lucia veni să se mlădieze în fața satanic de perversă, fără a se lăsa măcar atinsă. Acel chip copilă cu gura bozumflată și corpul, pe care-l simțeai înclinat s dragoste, degajeau o antracție incredibilă.

Tamulul se aplecă spre gazda lui.

— E teribil de frumoasă...

— Cred că și ea vă place, îl asigură sirianul foarte serios.

— Lucrează pentru dumneavoastră?

— Locuiește aici.

Ca pentru a-l încredința pe Raj Krichna își lăsă mâna

sa Annei Grimm, așezată la dreapta lui. Tânăra femeie era ată într-un compleu lastex și mai sexy decât rochia Luciei. Nu ea din ochi cuplul pe care-l întâlnise cu o oră mai devreme.

Tony Pool în cămașă de mătase și Diana, toată în negru, it obiceiului, cu părul pieptănat lins, cu profilul de pasăre de ă și ochii ei galbeni uimitori. După prezentări, nici unul dintre u-și deschisese gura. Din instinct, Ann n-o putea suferi pe a. Cât despre Tony Pool, ori de câte ori se uita spre ea i se a pielea ca de găină... După cât se vedea, nu purta alte arme afara mâinilor lui enorme, noduroase și a privirii reci și distante cigaș.

Mânca puțin, mulțumindu-se cu un *J and B* cu gheață, dar a devora felurile de bucate, scăldate în Dom Perignon. Cei doi fost în stare să taie pofta de mâncare și lui Satan.

Puțin mai jos, în grădină, oamenii lui Selim patrulau înarmați. nul începuse să se destindă. Datorită oamenilor lui, care taseră formalitățile vamale, știa că Tony Pool adusese cu el saci de piele neagră depuși în seiful Saudi Trade Bank. babil, conțineau cincisprezece milioane de dolari. Gândul la ești bani îl făcea să saliveze. Întreaga afacere se sprijinea pe rii largi ai lui Raj Krichna, căruia îi cădea capul de oboseală, la nga lui.

Drumul din Varșovia fusese lung și tamulul nu mai rezista. ță frânt de oboseală cu bărbia în piept. Lucia dispăruse, cuită de o muzică izvorâtă din difuzoarele invizibile, conectate Akai-laser.

— N-ați vrea să vă odihniți? îi propuse sirianul.

— Da, sunt obosit, acceptă Krichna.

— Am să poruncesc să fiți condus în camera mneavoastră...

Un servitor îl însoți pe tamul spre corpul de clădiri rezervat ților.

Tăcerea persista. Nimeni nu spunea nimic nimănui. Silueta sigură a lui Raj Krichna era urmărită din ochi. Și Ann Grimm a să se culce. Se aplecă spre urechea lui Selim.

— Am să te las; probabil că aveți niște probleme de discutat.

El îi aruncă o privire furioasă.

— De ce? Rămâi!

— Te aștept în camera mea, îi spuse Ann, să nu întârzii prea lt.

Salută cuplul și dispăru la rândul ei.

Un alt servitor apăru cu o sticlă de Gaston de Lagrange pe tavă. Băură cu toţii. Coniacul destindea atmosfera. Tony Pool mereu prudent, o întrebă pe gazda lui:

— Îl cunoaşteţi de multă vreme pe Raj Krichna?

— Da, minţi Selim. E o persoană foarte serioasă. Am mai făcut afaceri împreună.

Nu îi era cunoscută neîncrederea viscerală a traficanţilor de droguri. Diana fuma fără să scoată nici un cuvânt, cu ochii galbeni îndreptaţi asupra sirianului. Tony Pool întrebă pe nepusă masă:

— Cine e femeia aceea?

— Ann?

— Da.Nu-mi prea place.

— Lucrează cu mine, îl lămuri sirianul şi e metresa mea. El îmi vinde armele în America Centrală. De ce?

Tony Pool luă o bucată de raat-lukum şi o mâncă mai înainte de a răspunde.

— Nu ştiu, articulă el fără grabă, am eu un al şaselea simţ. Datorită faptului că am avut mereu în cârcă agenţii DEA. Femeia asta nu-mi miroase a bine. Ştiţi de unde vine? Cu cine a lucrat mai înainte? Nu cumva a fost infiltrată ca să vă spioneze?

Ghicind jena gazdei lor, Diana rosti zâmbind:

— Să nu-i daţi atenţie. Tony n-are încredere în nimeni...

— Eu am în Ann, făcu Selim cu un râs puţin crispat.

Mai bău un gât de Gaston de Lagrange, ca să-şi facă de lucru. Nu putea suferi această conversaţie. În acelaşi timp, realiza că ştiu prea puţine lucruri despre Ann. Dar niciodată nu se ridicase problema, şi, dacă ar fi intenţiont să-i pună beţe-n roate, ar fi făcut-o de mult. Dar atitudinea celor doi traficanţi îl tulbura. Îi aduse aminte de starea lui proastă din timpul după-amiezii.

Tony Pool îşi termină paharul şi trase adânc aer în piept.

— OK, mergem şi noi la culcare! Mâine punem lucrurile la punct.

— Veniţi la piscină când doriţi, le propuse Selim.

Îi conduse până la Rolls, unde Abdu dormea cu pumnii strânşi şi îi privi gânditor cum pleacă. Oamenii ăştia îi făceau frică. Se întreba ce raporturi puteau fi între ei. Aveau camere separate dar totul demonstra că erau foarte intimi. Privirea femeii era cea a unei cobra. Ar fi dorit ca totul să se termine cât mai repede şi intră în casă.

Ann îl aştepta privind o casetă pe Akai. Goală.

— Nu-mi plac oamenii ăştia, spuse ea.

— Nici ei nu te plac, recunoscu Selim dezbrăcându-se. Dar mie prea puţin îmi pasă.

Se hrănea cu spectacolul oferit de metresa lui. Se întinse alături de ea o prinse de ceafă şi-i aplecă faţa spre pântecul lui. Docilă, îndeplini ceea ce aştepta de la ea, îngenunchiată pe pat. Sprâncenele lui Selim se ridicară dintr-o dată sub mângâierea caldă a gurii ei... Avu un gând şi pentru tamul.

Măcar de s-ar petrece totul cu bine în ceea ce-l privea.

* * *

Arcuit, cu trupul acoperit de sudoare, Raj Krichna copula ca un animal, cu mâinile înfipte în coapsele fragile ale Luciei, făcându-şi membrul să intre şi să iasă cu încetineală. Gâfâia, inconştient de actele sale. Era pentru a treia oară când făceau dragoste cu ea şi avea impresia că n-o să se mai termine niciodată.

Fusese surprins s-o descopere lungită în patul lui, în costumul de dansatoare flamenco. Se ridicase şi se apropiase de el întrebându-l în engleza ei scâlciată:

— Vreţi să dansez pentru dumneavoastră?

Raj avea gura prea uscată pentru a-i răspunde. Fără un cuvânt, o împinse spre pat, malaxându-i sânii cu toată palma, cu o erecţie de mareşal. Toată oboseala i se spulberase. O scotocise pe sub rochia lungă şi roşie, găsindu-i sexul gata să-l primească, ceea ce-l înnebunise. Se aruncase pur şi simplu asupra ei.

Lucia nici măcar nu avusese timp să-i ofere gura. Raj Krichna se înfundase în pântecul ei, posedând-o cu energia unui copil căruia îi este frică să nu i se ia jucăria. Explodase în câteva secunde, după săptămâni de abstinenţă şi rămăsese siderat, frustrat de plăcere, fără să înţeleagă ce i se întâmplase. Mai avusese el de a face cu prostituate, aduse de negustorii de arme, dar niciodată cu una ca Lucia... Aceasta se desprinsese uşor de el şi, îngenunchiată ca o vestală, îi luase în gură sexul dezarmat.

Tamulul închisese ochii, mărginindu-se să exploreze cu mâinile lui musculoase corpul admirabil al tinerrei gitane. Formele ei suple, dulceaţa şi culoarea pielii îi aminteau de femeile din ţara lui.

N-a fost nevoie de prea multă vreme pentru a-şi recăpăta vigoarea. De data aceasta, Lucia se rotise languros pe o parte şi el o penetrase ca un animal îngenunchiat în spatele ei. O tatonase cu timiditate, dar Lucia, cu un gest hotărât îi apucase sexul

ghidându-l spre deschiderea dorită de el.

Raj Krichna o penetrase cu un strigăt de strangulat. Dint dată, împingându-și sexul gros și scurt cu toată greutatea ce nouăzeci de kilograme ale lui... Se așteptase la proteste, dar Lu se mulțumise să se mai aplatizeze puțin, murmurând:

— Mai tare, mai tare. Fărâmă-mă!

Atunci, Krichna se dezlănțuise, făcând ceea ce-i cerea e până ce explodă... Puțin mai târziu, Lucia reluase atac mângâind mai întâi corpul musculos și puternic, umerii largi tamului, cu o expresie admirativă.

— Cât de puternic ești, îi șoptise ea.

Pentru asta fusese ales căpetenie.

Încet, încet, mângâierile Luciei deveniră mai precise și, spre cântarea lui, tamului își regăsise virilitatea. Nu se mai putea despr de din această ultimă îmbrățișrae. Lucia era satanică. Ori de câte o îl simțea că se apropie de orgasm se oprea pentru a reduc presiunea, și apoi o lua iar de la capăt. Raj Krichna nu mai pute Lucia îl luă în gură până ce îi dărui ultimele scântei de erotism.

Ca o fantomă, ea se ridică, își netezi rochia și ieși din came în picioarele goale. Tamului se uită la escarpenii roșii aruncați p covorul de Portugalia.

Punându-și în minte să nu plece din Marbella fără Lucia.

* * *

Adăpostit în spatele unui ziar spaniol, din care nu pricepea ni o iotă, Elko Krizantem bea o cafea la piscina Puente Romano. L zece metri de el, Tony Pool și Diana făceau același lucru. În ciuc fântânilor care mai răcoreau aerul, temperatura devenis groaznică. Avea să fie o arșiță cumplită... Turcul nu trebuia să piardă din ochi pe american până la sfârșitul zilei. Pe seară, Malk îi ceruse să se ducă la moschee pentru a încerca să intre legătură cu oamenii lui Selim Attalah. Cu cât aflau mai multe c atât era mai bine. Calitatea de musulman a turcului putea facilit considerabil lucrurile.

* * *

— Priviți ce frumoasă e viața aici!

Selim Attalah arăta cerul albastru, vegetația luxuriantă, marea în depărtare. Alături de el, Ann, mulată într-un costum de baie

semăna cu o reclamă de turism... Tamului îl aprobă euforic, fără să-și fi revenit cu totul după seara precedentă. Nu îndrăznise a întrebe unde era Lucia. Și ca printr-o minune, ea apăru, în picioarele goale, cu un sari în jurul taliei și sânii descoperiți, umflându-se ca niște obuze. Raj crezu că are să moară.

Cu mișcări perfect firești, ea îl sărută și se întinse lipită de el.

Sirianul încerca o vie satisfacție. Pe unul îl avea la mână. Și era prima verigă a lanțului. Cel prin care aveau să sosească ostatii... Lăsă se scurgă câteva secunde mai înainte de a întreba:

— Sunteți mulțumit de materialul pe care l-ați văzut la Varșovia?

— Perfect, afirmă Raj Krichna.

O nouă pauză, după care sirianul continuă cu o voce indiferentă:

— În ceea ce vă privește, nu aveți nici un fel de probleme?

Coapsa Luciei era lipită de cea a tamului, care se întreba dacă nu avea să facă imediat dragoste cu ea. Dar nu voia să strice atmosfera.

— Totul se va desfășura cum nu se poate mai bine! afirmă el. La sfatul domnului Pool am modificat modul de operare, pentru că ne au avut o mică problemă la ei, în Statele Unite.

Sirianul ciuli urechea. O problemă, așa ceva nu-i plăcea deloc...

— Aha...

— Dar nu-i nimic, făcu Krichna. Suntem obișnuiți! Din Dehi sunt multe vămi de trecut, dar noi reușim...

— Îi plătiți?

Tamului se umflă în pene.

— Nu, nu...

Vrând cu orice preț s-o epateze pe Lucia, se lansă într-o relatare detalitaă a transportului de heroină încă din laboratoarele din New Delhi. Fără să-și dea seama că era pe cale să dea la veală o serie de secrete. Dar ce conta, Selim era partenerul lui și nu avea să-l denunțe. Iar dacă voia să i-o ceară pe Lucia, trebuia să se pună bine cu el.

Ann, lungită, fuma liniștită, cufundată într-o revistă.

* * *

Difuzorul de pe plaja clubului Marbella anunța cu un timbru nazal:

— E chemat la telefon domnul Linge.

Malko se grăbi să răspundă, lăsând-o pe Alexandra înconjurată de o turmă de machos. Tony Pool sunase de trei ori dar ea nu mai dăduse nici un semn. Trebuiau să se hotărască într-un fel.

— Alo? Aici Malko Linge.

— Linda la aparat. Pe la şase, în acelaşi loc ca ieri, rosti vocea Annei, am ceva important să vă spun.

Şi închise aproape imediat.

* * *

După plecarea lui Malko, Alexandra moţăia în şezlong când un băiat de la *Marbella Club* veni să-i înmâneze un plic închis. Îl deschise şi citi cele câteva rânduri.

Veniţi să bem, împreună cu o prietenă de-a mea, un pahar. Punete Romano în seara asta pe la şapte. Tony.

Alexandra împături biletul, gânditoare şi perplexă. Neştiind încă dacă va da curs invitaţiei lui Tony Pool. Ceva tulbure din ea îi dădea ghes, dar se tema de consecinţe...

Capitolul VII

Canicula îi gonise pe cerbii şi muflonii din luminişul unde Malko îl întâlnise în ajun pe Ann Grimm. Coborî din maşină, imediat asaltat de o arşiţă inumană, cu urechile vâjâind de ţârâitul greierilor. Nici o adiere. Aerul era atât de uscat încât părea gata să ia foc.

Malko avea impresia că se afla la capătul lumii. Vegetaţia sărăcă a stejarilor de coastă, absenţa oricăror locuinţe şi munţii secărtaţi şi golaşi sporeau impresia de solitudine. Şase şi zece... Malko urcă din nou în maşină şi dădu drumul la aerul condiţionat. Nu avea rost să-şi ude cămaşa de voal... Verifică prezenţa Colt-ului prins la gleznă, sub pantalonul de alpaga albastră.

Încercă să-şi gonească din minte riscul cocteilului exploziv reprezentat de Alexandra – Tony Pool. Ghicea în tânăra femeie fascinaţia tulbure ce i-o trezea ucigaşul american. Malko era stăpânit de o presimţire rea. Tony Pool era periculos până şi prin farmecul lui.

Zgomotul unui motor îl făcu să întoarcă privirea.

Micul Ford albastru, decapotabil, se hurducăia prin hârtoape. Se opri lângă Set-ul lui Malko şi Ann Grimm coborî, toată îmbrăcată în alb, într-o bluză şi o minijupă din jerseu, în picioare cu balerini de pânză. Ca o fetişcană. Se instală alături de Malko cu un suspin de uşurare.

— Ce căldură!

— Am fi putut să ne vedem în altă parte.

— Nu, în oraş e prea periculos. Selim are mereu oameni pretutindeni iar eu sunt prea cunoscută.

Cu înălţimea ei de un metru şaptezeci şi cinci, cu uimitorii ei ochi albaştri şi silueta de topmodel, n-ar fi putut trece neobservată.

Aprinse o ţigară şi lui Malko i se păru că era mai încordată ca în ajun.

— Am o informație importantă, îl anunță ea. Heroina e ascu în ambalajele cu stafide, grupate într-un singur container *Căpitan Iakovlev*. Containerul a fost încărcat la Kabul și transpo pe cale terestră până la Odessa. Heroina e comprimată din ca cauză ocupă o treime din volumul ei normal. Ambalată în pungi câte un kilogram. Fiecare pachet conține zece pungi.

— Cum de ați aflat toate astea?

Malko era uluit de o asemenea precizie.

— Tamulul, făcu Ann. Selim i-a pus-o în brațe pe Lucia, m gitană de care v-am vorbit, iar el a înnebunit. În dimineața asta vrut s-o fascineze și ne-a ținut o prelegere asupra modului în ca se transporta drogul...

— Cine era de față?

— Selim și cu mine. Și Lucia, bineînțeles, dar ei prea puți păsa.

— Ați aflat unde urmează să descarce?

— Nu. Asta-i o treabă între Raj Krichna și Tony Pool. Selim vrea să se amestece. Bineînțeles, probabil că are să afle. Dar n-am încredere în Pool. Ieri seară m-a cercetat într-un mod ciuda

— Nu poate să știe nimic în legătură cu dumneavoastr spuse Malko. Dacă acoperirea pe care ați avut-o până acum rezistat față de Selim...

Ann Grimm suflă lent fumul țigaretei.

— Nu. E voba de altceva.

— Ce anume?

— Nu știu. Un al șaselea simț. Așa i-a spus lui Selim.

— Și el?

— El are încredere în mine. Am făcut atâtea afaceri împreun Nimic n-ar putea dovedi legăturile mele cu Company.

Malko se uită la ea: era superbă, apetisantă, cu ochii albaștri, maxilarul energic, coapsele lungi, musculoase și bronzate pieptul plin. Sănătoasă până-n vârful unghiilor. Ți-o imaginai pe u teren de tenis. Sau goală într-un pat, pe cale să facă dragoste. Da nu traficând arme. Viața e tare ciudată.

— Acum, trebuie să aflăm unde vor debarca heroina, spus Malko. Ideea de bază e de a distruge drogul pentru ca Raj Krichn să nu aibă cu ce plăti armele.

Ann Grimm își ridică o șuviță de păr.

— În felul acesta lezați interesele lui Selim. Atenție, pericuos.

— Știu, o asigură Malko.

— Fiți cu băgare de seamă, repetă ea. E un animal sălbatic, o . A fost crescut pe străzile Beirut-ului. Nu-i dotat cu nici un pic sensibilitate. Chiar și pe mine m-ar lichida fără o clipă de , dacă ar fi nevoie.

— Fiți liniștită. Asumați-vă un risc minim, nu vă avem decât pe eavoastră...

Ann Grimm scutură ușor din cap:

— Aș vrea să fie ultima mea misiune, aici. Am obosit să trăiesc mosfera asta. Încep să mă lase nervii. Ori de câte ori Selim la mine, mă întreb dacă nu cumva a aflat ceva.

— Oricum, promise Malko, dacă reușim, ar fi mai prudent să epatriată, fiindcă Selim și-ar da seama rapid cine ne-a at.

— Și nu numai el, oftă tânăra femeie. Mai e și Tony Pool. El sperie și mai tare. Acum, trebuie să plec. Hai să fixăm o re. E mai simplu decât să vă telefonez. Mă tem să nu-mi fie sub ascultare aparatul.

— Să ne revedem tot aici?

— Nu, posed un mic apartament în port, pe care-l închiriez ezilor. Deocamdată, sunt plecați. Pe calle Romero la numărul în spatele jetelei din sud.

Scotoci în poșetă și îi întinse o cheie plată.

— Mâine la șase, stabili ea. Dar să fiți acolo mai dinainte. meni nu trebuie să ne vadă împreună. *Good buy*!

Se uită după ea cum se îndepărtează, cu inima strânsă. Brusc păru că-i vulnerabilă. Și totuși, în fiecare seară, sau aproape, afla în patul lui Selim Attalah.

Malko așteptă până ce Ford Escort-ul dispăru printre stejarii diteraneeni. Câțiva cerbi se uitau la el, păscând melancolic mele fire de paie uitate prin fundul ieslelor cu coastele ungând pe sub pielea brună.

* * *

Tony Pool își coborî binoclul, împărțit între bucuria de a fi avut ptate, o furie oarbă și o teamă surdă. Alături de el, Diana angan semăna cu spectrul morții, cu părul ei lins și privirea oce de șopârlă.

— Ce ticăloasă, șuieră ea. Cum de ai ghicit?

— N-am ghicit, bombăni Tony Pool, am simțit.

Așa era. Nici un fapt precis nu-l îndrumase pe această pistă.

Doar intuiția lui de animal sălbatic hăituit. Fără să stea pe gân hotărâse s-o urmărească pe Ann Grimm, când tocmai se ducea profite de piscina sirianului.BMW-ului lui închiriat se încrucișase Cale 2 B cu Escort-ul care cobora. Abia avu timp să întoarcă și se strecoare în spatele lui în circulația intensă de pe șosea Marbella-Cadiz. Fusese foarte prudent, ținându-se cât mai depa și terminând parcursul pe jos, mașina lor rămândând ascu într-o vâlcea.

— Pentru cine lucrează ei? întrebă Diana.

— Habar n-am. Pentru DEA sau alți idioți.

— Și dacă o fi fost o simplă întâlnire amoroasă? sugeră fa vlagă Diana. Poate că s-o săturat de arabul ei.

Tony Pool o fulgeră din priviri.

— Nu fi proastă! Ăsta-i perechea tipei pe care am curtat-o Viena. Nici vorbă de coincidență. Și ticăloasa mai are îndrăzne să-mi telefoneze! Iar eu care am crezut-o!

— Dacă tipul e din DEA, de ce te-a sunat ea?

Un zâmbet ironic lumină fața bronzată a americanului.

— Nu-mi dau seama încă. Poate chiar vrea să facă drago cu mine. Sau e un om de legătură.

— Ce nerușinată!

O luară înapoi! pe drumul plin de hârtoape, cu gura uscată căldură, și hainele lipite de piele. Diana Mangan se agăță de bra lui Tony.

— Am să-l sun pe Donald, spuse ea. Cred că ar trebui s lăsăm baltă. Am mai avut până acum o alertă cu negrul care spiona, iar aici dăm peste o delatoare din DEA. E prea mult.

Tony Pool se opri brusc, crispat de turbare.

— Văd că n-ai de gând să-ți ții gura! Ce să le spunem ce care revând drogul dacă ne întoarcem cu mâinile goale?... Ca nu mai vorbim de banii pe care i-am investit până acum afacerea asta... Crezi că Donald o să mi-o ierte?

Cărase după el cinsprezece milioane de dolari cash din State Unite și n-avea de gând s-o ia de la capăt în sens invers. încărcătură așa de mare nu se găsea în fiecare zi. Și mai ale heroină frumoasă, cenușie, la un preț competitiv. Diana nu m insistă. Cunoștea încăpățânarea feroce a lui Tony în cazuri dificile și, de fapt, avea încredere în el. Dacă mai rămăsese încă viață, însemna că avea unele calități.

— Mi-e sete! făcu el.

Urcară în BMW-ul lor și porniră pe drumul sinuos printre pustii. Diana remarcă:

— Crezi că tipa are să vină la întâlnirea pe care i-ai fixat-o? am distra de minune.

Saliva de pe acum. Imaginându-și bormașina dragă amantului afundându-se în corpul superb al femeii curtate la Viena.

Dar Tony ridică din umeri.

— Nu fi idioată! Tipul ei face parte din DEA și ar putea să-i teze pe spanioli, dând totul peste cap.

— Și atunci, ce facem?

Ieșiră pe drumul spre Ronda și Tony Pool lăsă câteva milioane să treacă mai înainte de a-i spune Dianei fără a unde de fapt la întrebarea ei:

— Prinde-ți centura de siguranță!

Ea îi aruncă o privire veninoasă.

— Sper că nu avem probleme?

Disprețuitor, Tony o ciupi de pulpa cărnoasă.

— Idioato! Pe aici e plin de „guardia civil". Niște obsedați de mură. Nu merită să ne facem remarcați...

Diana și-o prinse pe a ei în silă. Trei viraje mai departe, zăriră motociclişti în alb alături de mașinăria lor, pândind toate culele. Diana își înghiți furia. Tony era cel mai tare. Fascinată, privea mâinile. Visând să le vadă strângând gâtul frumoasei neze. S-ar ocupa ea de bormașină...

— Ai de gând să-i vorbești lui Selim? întrebă ea.

— Da.

— N-are să te creadă.

— Am eu o idee ca să-l conving, făcu americanul.

— Și „logodnica" ta?

Tony râse feroce.

— Sper că are să vină. Am s-o învăț eu să-și mai bată joc de Tony Pool... După aia, mergem să-l vedem pe Selim.

Când îi vorbea în felul ăsta era un semn că furia pusese pânire pe el. Diana îl privi cu neliniște.

— *Don't get carried away*[1]!

— Mi s-a făcut poftă să beau un *J and B* mare, spuse Tony Pool. Cu multă gheață.

---

1. *Păstrează-ți sângele rece.*

* * *

Neavând încredere în telefonistul din *Marbella Club*, Ma intră cu câteva monede într-o cabină de pe Porto Banus, u domnea o căldură de crematoriu încins... Aşteatpă cu stoic până ce o secretară prea timidă îl smulse pe Ron Clark reuniunea la care participa. Pentru a nu-i pune în temă pe spa şeful biroului din Viena continua să-i servească de legătură. În acesta, Malko nu avea nici un contact direct cu CIA din Madri putea pretinde că-şi petrece o vacanţă liniştită la Marbella. Prim totuşi printr-un plic special documentele de transport de *Căpitan Iakovlev*. Expediate din Madrid.

— Ştiu unde se găseşte heroina, îl anunţă Malko, de înd ce-l obţinu la telefon pe şeful biroului.

Ron Clark explodă de bucurie.

— Formidabil! Le vom demonstra celor din DEA că noi sun mai tari ca ei.

Malko turnă o căldare de apă rece peste entuziasmul lui.

— *Căpitan Iakovlev* este totuşi un cargou de cincisprezece de tone, remarcă el. Ceea ce reprezintă aproape patru sute containere... Manifestul n-are cum să ne indice unde anume e containerul căutat de noi. În plus, e dificil să urci la bord în oficial, chiar şi într-un port prieten. E un vas sovietic, să nu u asta. Şi noi nu ştim unde se va face transferul drogului. Dacă realizează în larg, suntem neputincioşi.

„Am să examinez manifestul pentru a vedea ce număr poa containerul care conţine transportul de stafide".

— Superb! aprobă americanul.

— Pe urmă trecem la abordajul cargoului.

Ron Clark râse politicos.

— Nu vom ajunge până acolo. Va trebui să aşteptăm at vreme cât nu posedăm informaţia de bază: locul transferu Pentru că suntem practic siguri că el nu se va realiza Rotterdam.

— Nu-l preveniţi pe Greg Bautzer?

— Nu.

Răspunsul căzu ca un cuţit de ghilotină. Malko nu mai insis De altfel, agenţii din DEA erau băieţi destul de mari în stare să descurce şi singuri.

— Unde se află *Căpitan Iakovlev*? întrebă el.

— E pe cale să străbată canalul Corintului. Îl ţinem sub servaţii prin diferite mijloace. De îndată ce va ieşi, va fi preluat unul dintre submarinele noastre, căruia i-am comunicat mătura" lui sonar. În felul acesta, nu se va simţi observat, cum fost cazul dacă ar fi fost urmărit de un vas de suprafaţă... esc poziţia lui de două ori pe zi. Când o mai vezi pe Ann?

— Mâine, spuse Malko.

— Şi Tony Pool?

Malko îl puse la curent cu tentativele americanului de a o tacta pe Alexandra. Ron Clark părea profund perturbat.

— Nu-mi place deloc treaba asta, observă el. Împiedică orice nire.

Asta era şi intenţia lui Malko...

Nu-l neliniştea absenţa Alexandrei: trebuie că se dusese să târguieli în port. Era ora.

Ieşi din cabină cu cămaşa de voal lipită de spinare din cauza spiraţiei. Temându-se în sinea lui de felul cum avea să ioneze Alexandra.

* * *

Alexandra pătrunse în grădinile din *Puente Romano*, cu inima cuind în piept. Pentru această întâlnire se lăsase în seama inului, promiţându-şi să-i vorbească de ea lui Malko dacă se rcea mai înainte de ora prevăzută, şi dacă nu, să se ducă...

Se uită în jurul ei. Nimeni în preajma piscinei. Deodată, o etă în alb şi negru se ridică dintr-o grădină la acelaşi nivel cu tamentele de la parter.

— Alexandra!

O femeie îi ieşi în întâmpinare. Ochii ei galbeni se îndreptară e ea, învăluind-o într-o privire pătrunzătoare. Îi întinse mâna.

— Bonjur. Eu sunt Diana Mangan, prietena lui Tony Pool. Vă teptam. Sunteţi Alexandra, nu-i aşa?

Purta o fustă neagră, despicată pe laturi, foarte strâmtă şi o uză din satin alb, gros. Părul foarte lins îi decupa trăsaturile feţei.

— Da. Tony Pool nu-i aici? întrebă Alexandra, disimulându-şi o ică spaimă.

— A întârziat, o lămuri Diana Mangan cu un surâs seducător. niţi. O duse până în grădina apartamentului lor.

Alexandra se aşeză pe unul din scaunele de răchită. Imediat, ana începu:

— E teribil de cald. Vreţi să beţi ceva?
— Da, un Cointreau cu multă gheaţă.
— Perfect, veniţi, barul e în interior. Avem aer condiţionat.
Alexandra şovăi o fracţiune de secundă. Împrejurimile liniştea. Puente Romano nu era un deşert.
Şi pe urmă, Tony Pool n-o minţise. N-o primea singur. Se aşeză pe canapea şi-şi lăsă poşeta mare, albă, alături de ea. Într-adevăr, în sitting-room domnea o răcoare foarte plăcută. Diana Mangan închise geamul culisant şi umplu două pahare mai înainte de a reveni şi a se aşeza foarte aproape de Alexandra. Ascunzându-şi neliniştea. Tony se oprise la bar după întoarcerea din escapada lor şi probabil că bea cu nemiluita coniac. Când e ameţit, nu mai putea fi controlat.
— Cât sunteţi de frumoasă! exclamă americanca. Aveţi un corp absolut fabulos.
O devora pe Alexandra din ochii, umezi de perversitate. Cu un gest prefăcut amical îşi lăsă o mână cu degete lungi şi fine pe pulpa Alexandrei, parţial dezvelită de rochia Chanel, foarte scurtă.
— Şi ce muşchi! remarcă ea.
— Fac sport.
Diana îşi continua examenul.
— Şi nici măcar nu purtaţi sutien...
Degetele ei atinseră pieptul gol pe sub jerseu şi Alexandra încercă o senzaţie ciudată, compusă din dezgust şi curiozitate. Diana suspină.
— Trebuie că aveţi un mare succes la bărbaţi!
Cum Alexandra se mărginea să-şi bea coniacul fără a răspunde, o întrebă fără menajamente:
— Veniţi deseori la Marbella?
— Câteodată, răspunse Alexandra. În momentul de faţă e singurul loc însorit din Europa... Dar dumneavoastră?
— Pentru prima oară. Îmi place la nebunie. E plin de bărbaţi bronzaţi şi superbi, mai adăugă ea.
Din nou privirea ei tulbure se lăsă asupra Alexandrei, care se întreba unde avea de gând să ajungă gazda ei. Atmosfera acestui apartament începuse s-o apese.
Diana îşi mai turnă un Cointreau, ochii ei galbeni părând a fi luminaţi din interior.
— Tony vă place foarte mult, remarcă ea. Era nebun de bucurie că i-aţi telefonat.
Alexandra o privi drept în faţă.

— Nu trăiţi împreună?
Americanca izbucni într-un râs forţat.
— Cu Tony? nu, el e prea misogin. E doar un prieten şi un partener de afaceri. Ne ocupăm împreună de industria hotelieră...
Se făcu linişte câteva secunde.
— Cred că am să revin, sugeră Alexandra, care-şi regreta acum iniţiativa, nu pot să lipsesc prea multă vreme, nu sunt singură în Marbella.
— Nu, nu, Tony are să vină imediat. Ar fi prea decepţionat.
Îşi ridică privirea.
— Iată-l că a şi sosit!
O cheie se răsucea în broască.
Tony Pool împinse uşa. Bronzat, cu cămaşa larg desfăcută pe torsul puternic, în pantalonul care-i punea în valoarea supleţea, cu umeri atletici şi părul castaniu periat cu grijă, cu Rolexul greu la încheietura dreaptă, în mocasini, era un animal splendid, o bestie de reproducţie.
Privirea lui se lăsă pe Alexandra; exclamă bucuros:
— Sunteţi şi mai frumoasă ca la Viena!
Ochii îi erau injectaţi de sânge, pupilele jucându-i nesigure ca la cei care au băut prea mult. Mersul îi era uşor clătinat. Din trei paşi ajunse lângă canapea şi o apucă de mână pe Alexandra, ridicând-o în picioare fără efort. Avea cu vreo douăzeci de centimetri mai mult ca ea. Braţul lui drept cuprinse talia tinerei femei şi o strânse la piept fără ca ea să i se opună. Gura i se acoperi de a ei, o limbă aspră invadând-o cu un puternic miros de alcool.
Tony se trase puţin înapoi şi Alexandra îi simţi mâna coborând pe crupa armonioasă, într-o mângâiere brutală şi animalică. Se aplecă la urechea ei şi-i şopti:
— De când te-am văzut am avut chef să fac dragoste cu tine, honey! Privirile li se încrucişară. Dar Alexandra citi într-a lui ceva mai mult decât dorinţa bestială exprimată de sexul lui încordat, apăsat deja în pântecul ei. Brusc, i se făcu îngrozitor de frică. Peste umărul lui o văzu pe Diana îndreptându-se spre uşă. O auzi şi se întoarse spre ei cu o lumină excitată în priviri.

Capitolul VIII

Timp de o fracțiune de secundă, Alexandra avu senzația c curge prin vine un fluid glacial. Mâna puternică a lui Tony Po strângea întruna crupa și pântecul lui se presa imperios de a Mirosea a Whisky și ochii injectați de pofte îi ardeau. Tân femeie se forță să zâmbească.

— Dă-mi drumul puțin să respir!

El slăbi puțin strânsoarea și Alexandra profită pentru a a așeza pe divan ca să-și recapete suflul. Nu se aștepta la un a atât de brutal. Tony Pool se prăvăli alături de ea. Diana se aș de partea cealaltă a Alexandrei.

— E cu adevărat frumoasă, spuse ea. Ai văzut ce sâni are?

Alexandra nu clinti, mărginindu-se să se scuze:

— Am trecut doar să vă văd, nu dispun de prea mult timp.

— Dar eu dispun, făcu Tony Pool.

Ochii lui nu părăseau picioarele Alexandrei. Diana înghiț sec, uitându-se la pantalonul lui.

— Ia zi, are ceva efect asupra ta, duduia.

Se aplecă și-și lăsă mâna pe țesătura pantalonului, începă să-l maseze cu o privire complice la adresa Alexandrei, căreia dezvălui o erecție impresionantă. Americanul, cu un zâmbet fe pe buze se lăsă în voia ei. Una dintre mâinile lui mari ateriză pulpa Alexandrei ridicându-i rochia cu un fluierat admirativ.

— Ai niște coapse pe cinste!

Ea îl opri în momentul în care degetele îi atinseră slipul dantelă și se ridică.

— Mă întorc imediat.

Nici unul dintre ei n-o împiedică să se ducă la baie. Alexan se încuie acolo câteva clipe, să-și vină în fire. Cum să scape viesparul ăsta? Își blestema inițiativa acum. Tony și prietena țineau morțiș s-o înspăimânte. Își dădu curaj spunându-și că n

putea întâmpla nimic în centrul orașului, într-un apartamentul *Puente Romano*.

Cel mult să fie violată.

Poate că asta și urmăreau cei doi. Să-l determine pe Malko -și părăsească rezerva. Să-l forțeze să se deconspire. Trebuie bănuiau ei ceva.

Alexandra cercetă fereastra sălii de baie: prea mică pentru a putea strecura pe acolo. Trebuia să înfrunte situația. Să umble violenii, s-o dea cotită. Când se întoarse în livingrum, se opri sc. Capul Dianei era aplecat asupra lui Tony Pool, urcând și coborând în lungul sexului pe care-l degajase. Fără nici un pic de se întrerupse. Iar Tony Pool îi luă locul, masturbându-se cu scări lente și fixând-o pe Alexandra cu ochii lui incendiari. mărăra femeie se simți involuntar și violent tulburată. Probabil că și dădu seama pentru că se ridică dintr-un salt și se îndreptă re ea.

— Mi-ai spus că nu dispui de prea mult timp..., i se adresă el.

Îi tăie drumul spre ușă, când ea se răsuci pe călcâie încercând scape, o înșfăcă pe la spate și o lipi brutal de perete, cu gura gâtul ei și sexul presat de crupă.

— Am să te regulez acum, tună el.

Cu mâna stângă îi malaxa sânii, bestial. Cu dreapta îi ridică chia și așa hiperscurtă și într-o secundă Alexandra îi simți sexul inte și tare. O vagă panică o năpădi.Tony Pool era destul de ternic ca s-o forțeze. Vocea Dianei ajunse până la ea ca prin ță:

— Penetrează-o așa cum se află!

Ochii galbeni scânteiau de o bucurie sadică. Degetele groase lui Tony Pool prinseră elasticul slipului, trăgându-l în jos. Sufla o locomotivă, într-o stare de excitare incredibilă.

Dintr-o dată, Alexandra se răsuci și-și lipi gura de cea a ericanului. Surprins, se destinse, crezând că o domesticise. enunchiul rotund al tinerei femei porni în sus ca un piston, robind părțile inferioare ale lui Tony Pool, care emise un „ah" grumat. Brațele îi căzură și se dădu în două urlând.

— Ticăloaso!

În ciuda durerii, se îndreptă spre ea înghesuind-o între perete divan.

— Prinde-o! strigă Diana Mangan. Prinde-o!

Alexandra întâlni privirea injectată de sânge a lui Tony Pool și mți că înghjeață de groază. Bărbatul gâfâia cu gura larg

deschisă, cu o expresie de ură înspăimântătoare și de dorință [illegible] care lovitura de genunchi nu i-o alterase. Avea s-o violeze și p[illegible] s-o omoare. Alexandra își dădu seama că nu va reuși niciodată [illegible] ajungă până la ușa, păzita în plus de Diana.

Mișcarea ei spre canapea îi surprinse pe amândoi. Alexan[illegible] avu timp să-și bage mâna în poșeta mare, albă, mai înainte de [illegible] apuca.

Cu degetul mare săltă capacul bombei de Solarcaine. Malk[illegible] explicase funcția ei veritabilă, și o luase cu ea din precauție, pe[illegible] a fi liniștită. Cu brațul întins spre Tony, strigă:

— Lasă-mă să trec!

El se ridică și mai mult, cu părul căzut în ochi și făcu un [illegible] spre ea.

Alexandra apăsă pe declanșator. Un jet de flăcări porni din[illegible] dată cu un șuierat, trecând pe deasupra capului americanului, [illegible] apoi căzu, lăsând o dâră roșietică pe mochetă! Stupefiat, To[illegible] Pool încremeni locului. Alexandra îl înconjură cu bomba îndrept[illegible] asupra lui. Până la ușă nu mai avu nevoie să se folosească de e[illegible]

Pulsul îi urcase până la 150 de bătăi, și abia după ce trave[illegible] întreaga grădină se mai liniști puțin. Acoperirea lui Malko și a ei [illegible] dusese pe apa sâmbetei. O femeie obișnuită nu se plimbă cu [illegible] aruncător de flăcări în poșetă... Dar, nu avusese de ales. E[illegible] furioasă foc că se lăsase antrenată de fantasmele ei.

* * *

Selim Attalah tocmai terminase o lungă convorbire telefoni[illegible] avută cu biroul lui din Viena privind livrarea de arme tamulilo[illegible] când unul dintre oamenii lui veni să-l anunțe că Tony Pool dore[illegible] să fie primit.

Nu încerca nici un pic de simpatie pentru american, dar un[illegible] om care se pregătește să-ți dea cincisprezece milioane de dolari [illegible] se cuvine o anumită considerație. Raj Kricha plecase să de[illegible] telefon din oraș, nedorind să folosească liniile existente în vilă. [illegible] luase cu el și pe Lucia, care nu-l mai părăsea. Fascinată de for[illegible] lui fizică.

— Să intre, spuse Selim. Adu ceai.

Ora opt pentru Marbella era destul de convenabilă. Nu se cin[illegible] mai înainte de unsprezece sau de miezul nopții. Când Tony Po[illegible] se apropie de el pe marginea piscinei, sirianul își dădu seam[illegible] imediat că ceva nu era în regulă. Americanul era alb ca varul, c[illegible] verzui, de parcă ar fi tras o beție de pomină... Se lăsă greoi [illegible] pernă și Selim îl întrebă politicos:

— Nu vă simțiți bine? Cumva mâncarea?

Americanul îi adresă lui Attalah o privire furioasă.

— Nu-i vorba de afurisita asta de mâncare! rosti el cu o voce [illegible] de o furie reținută. Ci de blestemata dumneavoastră de [illegible]enă.

Selim Attalah înțepeni. Tipul ăsta căuta ceartă. Preferă s-o [illegible] pe prostul.

— Lucia?

Mâinile mari ale lui Tony Pool apucară o cutie de Coca goală [illegible] mașinal, stâlcea metalul.

— Nu târfa aia mititică. Cealaltă! preciză el.

— Ann?

— *Yeah!*

O clipă se făcu liniște. Cei doi bărbați erau la fel de periculoși [illegible] trăiau în același univers. Tony Pool o provocase pe gazda lui [illegible]pra unui subiect deosebit de delicat. Sirianul alese calea [illegible]matică.

— N-ați vrea să-mi explicați? întrebă el calm.

— V-am urmărit prietena, pe Ann, îl lămuri americanul. Avea [illegible]nire cu un tip de la DEA sau cu un gunoi de același gen...

[illegible] povesti sirianului tot ce se întâmplase, de la plimbare prin [illegible] până la confruntarea cu Alexandra. De furie, încleștându-și [illegible] descleștându-și mâinile enorme.

Selim Attalah, sub impasibilitatea de suprafață, era consternat. [illegible]esta era primul lui accident serios de când intrase în traficul de [illegible]. Fusese pus la curent de către KGB în legătură cu incidentul [illegible] la Viena. Sovieticii îi blamaseră pe agenții însărcinați să-i [illegible]rde protecție lui Raj Krichna pentru reacția lor prea violentă. [illegible]nând supravegherea acestuia pe seama CIA. Astfel de [illegible]dente se produc uneori, fără a semnifica un pericol iminent. [illegible]m făcea prea multe servicii prea multor oameni.

Deci, tipul din Viena, menționat de Tony Pool, putea să fie [illegible]eresat doar de Raj Krichna. Și continua să-l urmărească. [illegible]părător, dar nu mortal.

Problema cu Ann era mai delicată. Dacă ea era în contact cu [illegible]vidul din Viena, care probabil că făcea parte din CIA, asta [illegible]semna că americanii puneau ceva la cale împotriva lui... Deloc [illegible]bucurător.

— Tipul ăsta a fost pe urmele mele și la Viena! răbufni Tony

Pool. Şi e mână-n mână cu prietena dumneavoastră. Vă
seama ce reprezintă toate astea?

Selim Attalah îşi dădea seama perfect. Dar el nu făcuse nim
ilegal nici cu Tony Pool nici cu Raj Krichna. De ce i-ar fi între
mă rog, pe clienţii lui ce provenienţă aveau banii? Pe de altă pa
frecventând serviciile speciale sovietice, învăţase ce înse
prudenţa şi reflecţia. Creierul îi lucra în viteză. Activitatea lu
negustor de arme era cuoscută. Deseori, diferite servicii
interesau de ea, mai mult pentru a-i cunoaşte pe furnizori şi
beneficiari, decât pentru a-i pune lui bețe-n roate.

Afacerea cu tamulul probabil că incitase destul de mu
lume... Dar agenţilor secreţi prea puţin le păsa de traficul
droguri.

— Ştiţi numele acestei persoane?

— A tras la Marbella Club sub numele de Linge. Malko Linge

Acest nume nu-i spunea absolut nimic lui Selim Attalah,
intenţiona să se informeze.

— Cred că nu trebuie să intrăm în panică, rosti calm siria
Eu sunt adesea obiectul supravegherii unor oameni care nu-mi
cu adevărat răul. Trebuie să ne obişnuim cu toate...

Tony Pool se uita la el, năucit.

— Vreţi să spuneţi că nu vă interesează dacă ami
dumneavoastră vă toarnă? În plus, tipul ăsta probabil că face
dragoste cu ea!

Selim simţi că devine stacojiu de furie. Americanii ăştia era
într-adevăr lipsiţi de tact! Degetele lui căutau sub perna de mătas
crosa Herstall-ului cu douăsprezece gloanţe, care nu-l părăse
niciodată. Mişcarea mâinii lui era imperceptibilă, dar brusc ţea
armei se ridică la câţiva centimetri de burta lui Tony Pool.

— Nu-mi place când sunt insultat la mine acasă, rosti el cu
glas inexpresiv. Te invit să părăseşti această casă imediat.

Tony Pool îi sondă privirea şi realiză că avea de a face cu
ucigaş autentic. Ca şi el. Capabil să-l împuşte instantaneu su
imperiul furiei. Se ridică de pe pernă cu o încetineală voită, oc
scânteindu-i de turbare.

— OK, făcu el, am plecat. Dar să-i spuneţi „Maimuţei" c
afacerea cade şi că are tot interesul să-mi dea înapoi milionul d
dolari dacă are de gând să se mai cațere într-o bună zi în cocotie
de pe la ei.

Cu paşi mari, se îndreptă spre grilaj. Selim Attalah, după

de gândire, lansă un ordin în arabă, şi unul dintre oamenii lui
făcu apariţia, cu un Uzi în mână, barându-i drumul lui Tony
Pool. Acesta se opri brusc, scutură din cap şi se întoarse spre
Selim.

— Asta-i bună! Am impresia că visez! Aveţi de gând să mă
ucideţi, sau ce? Ştiţi pe cine reprezint? Pe Donald Mills! Asta
vă spune nimic? E în stare să vă arunce în aer împreună cu
baraca asta în zece secunde! Am să...

— Calmaţi-vă, interveni Selim Attalah, alb ca hârtia. M-am
înţeles. Întoarceţi-vă şi luaţi loc. Nu suntem doar nişte copiii...

Prost dispus, americanul se conformă, cu privirea neagră.
Selim aprinse o ţigară şi bău o gură de ceai.

— Voiam doar să spun că nu putem să lichidăm nişte oameni
fără să ştim exact cine sunt, explică el. Ne aflăm în Spania, o ţară
care tolerează multe, dar nu orice. În plus, situaţia mea nu are
nimic de-a face cu a dumneavoastră.

Începu să-l lămurească pe Tony Pool, care-l asculta
încăpăţânându-se pe încetul.

— OK, spuse el, înţeleg. Dar ţin să vă spun un lucru. DEA
ar vrea să pună mâna pe mine de ani de zile. Şi atunci nu am de
gând să-mi asum nici un risc. Nu ştiu pentru cine lucrează Linge,
dar în mod cert nu pentru prieteni. Deci, prefer să mă retrag din
afacere...

— E o prostie!

— Ar fi una încă şi mai mare dacă aş nimeri pentru douăzeci
de ani într-un penitenciar, fu de părere Tony Pool.

Milioanele de dolari, reprezentând comisionul, se spulberau în
vânt.

— Care ar fi pretenţiile dumneavoastră pentru a rămâne?
întrebă Selim.

Tony Pool îl fixă îndelung şi spuse:

— Tipa să fie neutralizată.

În gura lui, aceste cuvinte nu necesitau nici un comentariu.
Selim înţelese perfect că era vorba de lichidarea fizică a Annei
Grimm.

— Nu putem face nimic atâta vreme cât nu avem nici o
dovadă, remarcă el. O cunoasc pe Ann de multă vreme.

Tony afişă un zâmbet rău.

— Vreţi o dovadă? Ei bine, o să vă oferim una...

* * *

Malko și Alexandra se înfruntau din priviri. Nu-și puteau desprinde ochii de vânătăile de pe pulpele și pieptul ei. Degetele lui Tony Pool fuseseră ca niște clești de oțel. Le descoperise pe când se dezbrăca.

— Ticălosul! răbufni Malko.

— Iartă-mă, am fost o idioată, recunoscu Alexandra, pocăită. Fără jucărioara ta, aș fi fost cel puțin violată...

Malko nu răspunse. Furios la culme. Uneori, Alexandra era imprevizibilă.

— Ai să te întorci la Viena, spuse el.

Alexandra ridică din umeri.

— E cam târziu. În situația în care am ajuns!

Tony Pool știa acum că ei nu erau niște turiști ca mulți alții. S avea să tragă niște concluzii imediate. Probabil va anula tot.

Malko se uită la corpul plin de hematoame al Alexandrei și fu năpădit de un sentiment confuz, alcătuit din tandrețe, dorință și gelozie. Se apropie de ea și o cuprinse în brațe.

— Să nu mai faci niciodată așa ceva.

Tânăra femeie îi răspunse la îmbrățișare și ea fu aceea care sărută.

— Fusese ca o joacă, murmură ea, în timp ce Malko o îndreptă ușor spre pat.

* * *

Când Ann Grimm ajunse pe la ora unsprezece, aproape ca în fiecare dimineață, în locuința amantului ei, acesta din urmă era pe cale să joace zaruri cu Tony Pool, asistați de Raj Krichna și Lucia, încolăcită în jurul lui, goală cu excepția unui slip auriu, părul lung acoperindu-i parțial sânii ascuțiți... Tamulul avea într-adevăr un corp de gorilă, fără a-i lipsi farmecul datorită zâmbetului său minunat, puțin crispat. Niciodată nu participase la o asemenea serbare și nu ajungea să se sature de trupul docil al Luciei.

Selim se ridică pentru a o întâmpina pe Ann și o stânse în brațe.

— Am o veste bună, anunță el.

— Serios? Ce anume?

— Plecam într-o călătorie cu prietenii noștri. Mâine dimineață.

luă loc și întrebă puțin mirată:

— Într-o călătorie! Unde?

— La Tanger.

— La Tanger, de ce anume?

Selim o făcu pe misteriosul.

— Prietenii noștri au nevoie de un vas rapid. Nu vor să închirieze. Am să le pun la dispoziție Cougar-ul meu. Astfel, putem ajunge la Tanger în două ore, dacă marea e frumoasă. Facem și noi o plimbare și o să mâncăm cuscus.

Își continuară partida de zaruri, iar Ann se așeză pe marginea piscinei. Prânziră pe la trei după-amiază și, imediat după cafea, Ann anunță:

— Mă duc să-mi pregătesc lucrurile pentru mâine dimineață și să fac câteva cumpărături.

Abia se ridică de jos că Selim se și luă după ea. Cu zâmbetul cel mai sexy, o apucă de mână.

— Vino încoace.

O duse în apartamentul lui și se aruncă pur și simplu peste ea, ridicându-i fusta scurtă. Amuzată, Ann îi suportă toanele. Selim îi depărtă picioarele lungi în compas și se aruncă asupra ei cuprinzând-o. Se rostogoliră pe mocheta groasă, albă, el continuând s-o asalteze. Apoi, o luă pe la spate, sprijinind-o pe patul scund. Când îi simți sexul croindu-și drum, îi strigă:

— Stai, mai încet!

Dar el nici n-o băgă în seamă și o violă dintr-o dată smulgându-i un urlet de durere, urmat de declanșarea plăcerii. Cu degetele crispate în carnea elastică a șoldurilor ei, se agita furios, explodând foarte repede cu un horcăit răgușit.

Ann Grimm abia își mai trăgea sufletul.

— Ce te-a apucat? îl întrebă ea încă îndurerată și flatată în secret de acest asalt.

* * *

Ann Grimm observă că era urmărită când o apucă pe drumul care ducea la Port Banus. Era Diana, la volanul BMW-ului închiriat de americani. Inima tinerei femei începu să bată mai repede. Nu-i plăcea ce se întâmpla. Brusca plecare la Tanger, ardoarea neobișnuită a amantului ei și surâsul călduros al lui Tony Pool... Se întreba ce greșeală comisese, continuându-și drumul ca un automat. Până la bariera din port, ridicată deocamdată.

Nici vorbă să se mai ducă la apartamentul unde o aște Malko. Parcă în față la *Sinatra* și plecă pe jos spre căpităn hoinărind prin fața magazinelor, căutând o scăpare... În cele urmă, intră într-un magazin de bijuterii fantezi unde își alese ni cercei. Prin oglindă, o văzu pe Diana. În vreme ce vânzătoarea ambala pachetul, ea întrebă:

— Pot să dau un telefon?

Compuse numărul apartamentului ei. Numai de-ar răspund După vreo cincisprezece apeluri se văzu nevoită să închidă. Ie din magazin și făcu câțiva pași. Brutal inima îi sări din piept. Mal tocmai ieșea din apartament. Probabil alertat de telefonul ei, s îndrepta spre Seat-ul lui. Diana se afla la douăzeci de metri spate...

Capitolul IX

Malko o zări pe Ann Grimm în clipa în care ea ieșea din uterie. Telefonul îl intrigase, dar el putea fi destinat locatarilor senți. Își aminti de ce-i spusese și în loc s-o ia în direcția ei, se în fața vitrinei unei agenții de voiaj. O observa în reflexul amului și simți în atitudinea ei o tensiune neobișnuită. Cu o presie severă așternută pe față, își ținea capul ușor aplecat, ca ntru a evita orice privire.

Se întâmplase ceva... Ann ajunse în dreptul lui și se atinseră. trecere tânăra femei îi spuse cu o voce tensionată:

— Atenție la femeia în negru! Ne întâlnim imediat în munți.

Își continuă drumul spre mașina ei și urcă. Malko mai hoinări prin fața magazinelor, cu gâtul încleștat de spaimă. Convins incidentul dintre Alexandra și Tony Pool se afla la originea celor se întâmplau.

Se sili să se ducă până la turnul care adăpostea căpitănia mai inte de a-și recupera mașina din parcare. Soarele dispărea de acum în spatele munților, dar noaptea nu se lăsa niciodată mai inte de ora zece.

Pentru a crea o diversiune, în cazul în care fusese și el urmărit, porni la început spre Marbella, târându-se din stop în stop. Trecu peste ultimul pentru a vira violent la stânga și a intra prin străduțele inguste ale orașului vechi cu imobile andaluze. Timp de mai multe minute șerpui pe ulicioare ca să se asigure că nu fusese urmărit, apoi o luă în sens invers spre San Pedro. Cu inima strânsă. Spaima lui spori când trecu pe dinaintea clădirii mari cu terase debordând de verdeață aflată pe colțul căii 2 B ce ducea spre Nueva Andalucia: De-ar veni Ann la întâlnire...

Șoseaua spre Ronda i se păru sinistră. O apucă pe drumeagul care traversa proprietatea lui Khashuggi, cu o senzație de liniște. Muflonii se uitau la el de pe creste de parcă ar fi așteptat

să le aducă de mâncare Ajunse în locul unde se întâlneau de obicei, verifică arma, întrerupse motorul și ieși din mașină. Se impunea o mare prudență. Urcând un taluz, se opri în dreptul unei iesle pentru furaje, goală, înconjurată de cerbi flămânzi. Nu-i rămânea decât să aștepte.

* * *

— Ești mulțumită de cumpărături?

Selim Attalah surâdea, dar ochii lui erau reci și duri, de parcă s-ar fi pregătit să ucidă. Ann Grimm era înghețată. Sirianul ieșise de sub portalul de pe Calle 21 B în clipa în care ea parca. De pe terasă, o putea vedea trecând pe Calle 2 B. Doi dintre oamenii lui erau tolăniți în Rolls-ul aurit, parcat de-a lungul trotuarului. Brusc, Ann încercă o spaimă viscerală. Sirianul era prea calm, prea surâzător. Își aminti de brutalitatea cu care făcuseră dragoste ceva mai înainte.

De parcă ar fi fost pentru ultima oară.

Din Rolls-ul decapotabil se auzea o muzică mexicană. Cântece de nuntă vesele. Ann își dădu seama că nu avea nici un pachet.

— N-am găsit nimic să-mi placă, răspunse ea.

Conștientă că vocea nu îi era cea firească.

— Hai să bem un pahar, propuse Selim Attalah.

Ann Grimm realiză brusc că dacă intra în casa sirianului, n-ar mai fi ieșit vie. La început, crezuse că ideea de a fi filată îi aparținea lui Tony Pool. Acum, era sigură că Selim era la curent.

— Vin imediat. Doar să mă schimb și să fac un duș.

— Pe curând, i se adresă Selim pe un ton mângâietor.

Se uită după ea cum pătrundea în căsuța în care locuise și el cândva și se întoarse în apartamentul lui.

Ann Grimm se prăvăli pe o canapea, liniștindu-și bătăile inimii. Terorizată și rătăcită. Până acum, misiunea ei pentru CIA fusese mai curând plăcută, deși comporta mari riscuri. Nu contravenise niciodată intereselor lui Selim. Căutase întotdeauna să se convingă că dacă el îi va descoperi legăturile cu CIA, ar ezita totuși s-o lichideze cu ferocitatea lui obișnuită. Pentru un om ca el un conflict serios cu CIA ar fi reprezentat un ultimatum, pe care era mai bine să-l evite. Acum însă, contextul era diferit: ea intervenea direct într-o afacere importantă pentru sirian. Și mai era Tony Pool. Un ucigaș brutal, căruia puțin îi păsa de CIA.

Întinsă pe canapea, ațipi puțin epuizată de tensiunea nervoasă.

Începuse să se întunece. Se scutură și își privi ceasul. Zece fără un sfert. Dacă rămânea pe loc își juca pielea la ruleta rusească. Trebuia cu orice preț să transmită informația pe care o deținea. Malko probabil că n-o mai aștepta în munți. Trebuia să-și asume riscul și să-l sune. Ridică telefonul.

Mort. Fără ton.

Închise cu gâtul încleștat. Bineînțeles, așa ceva se mai întâmpla la Marbella. În privința telefoanelor, spaniolii se mai aflau încă în epoca de piatră... Dar era totuși o coincidență alarmantă.

Luă hotărârea brusc. Să se ducă la întâlnire și să-i rezume cazul lui Malko Linge. Frica o cuprinse din nou. Calculă ca ar fi avut nevoie de ceva mai mult de o jumătate de oră să se ducă și să se întoarcă. Cu puțin noroc, Selim n-ar fi observat nimic. Înainte de seară, era în saună sau în apartamentele lui.

Întredeschise ușa. Pe Calle 21 B domnea liniștea. Cele două gărzi de corp dispăruseră. Ann se strecură la volanul Escort-ului și garat puțin mai jos și deblocă frâna de mână. Strada fiind în pantă, mașina o porni ușor. Calle 21 B cotea în capăt în agrafă urmând-o pe partea opusă a caselor care o mărgineau. Evita astfel să treacă pe dinaintea proprietății lui Selim Attalah. Nu se simți totuși liniștită decât când se pierdu în circulația de pe șoseaua San Pedro. La San Petro trepidă de nerăbdare prinsă în ambuteiajul obișnuit, după care grăbi pe drumul spre Ronda.

Parcurse cam un kilometru de la intersecție, când zări o motocicletă în spatele ei. Uneori, oamenii de prin partea locului se foloseau de această scurtătură. Sau angajații lui Khashuggi. Coti la dreapta și încetini.

O nouă privire în oglinda retrovizoare. Pe motocicletă erau două persoane care purtau căști. Se apropiau cu toată viteza. Annei Grimm îi sări inima din piept.

Ridică piciorul de pe frână și acceleră cu disperare, dar motocicleta acea mare era cu mult mai puternică decât Ford Escort-ul. Ajunse în dreptul ei. Năucită de bubuitul motorului, Ann văzu un braț întins cu un pistol care i se păru enorm.

Auzi o voce urlând:

— Trage! Trage!

Apoi o detonație îngrozitoare.

* * *

Glonțul, după ce-i traversă craniul se opri în maxilarul drept. Ann Grimm nu mai auzi cea de-a doua împușcătură. Murise. Cu un ultim reflex, frânase brutal. Ford Escort-ul se blocă chiar pe marginea unui șanț și tânăra femeie se prăbuși peste volan, zdrobindu-și gura, dar asta nu mai avea acum importanță. Motocicleta se opri. Pasagerul dădu fuga până la Ford cu arma în mână, dar constată că Ann încetase din viață. Se uită în jurul lui. Zgomotul motocicletei îl acoperise pe cel al împușcăturii. Și, se aflau la un kilometru de șoseaua spre Ronda. Doar câțiva ceri asistaseră la crimă...

Conducătorul motocicletei desprinse de la curea un telefon mobil.

— S-a făcut, anunță el.

Ascultă răspunsul, își puse din nou mașinăria în mișcare, tovarășul lui urcă în șa și plecară iar la drum. Se făcuse aproape întuneric, dar nu aprinse farul.

Trei minute mai târziu, de pe șoseaua Rondei apăru un Mercedes 230 și opri lângă Ford Escort. Coborâră doi bărbați și deschiseră portbagajul. Câteva clipe mai târziu, trupul Annei Grimm era îndesat înăuntru. Unul dintre ei luă volanul Escort-ului și execută întoarcerea. Aceeași manevră o făcu și celălalt cu Mercedes-ul. La intrarea în San Pedro, Escort-ul o luă la stânga, evitând traversarea satului.

* * *

Malko aștepta de mai bine de trei ore. Groaza lui creștea cu fiecare minut. Se făcuse noapte bine iar animalele erau din ce în ce mai numeroase în jurul lui, scoțând răgete terifiante. Un muflon se apropie și-l mirosi, intrigat de imobilitatea lui.

Brusc, auzi un zgomot de motor și se ridică. Era o motocicletă care venea în direcția lui. La acea oră târzie, era greu de presupus că vreun țăran o apucase pe scurtătură pentru a da în șoseaua Rondei. Bănuielile lui sporiră și mai mult când văzu că nu avea farul aprins.

Motocicleta se opri la câțiva metri de mașina lui. Pasagerul sari jos cu un pistol mitralieră scurt în mână. O serie de luminițe

galbene perforară bezna și geamul din spate al Seat-ului zbură în cioburi... Apoi ucigașul se rostogoli până în dreptul portierei stânga față, trăgând o nouă rafală, până ce își goli încărcătorul.

Liniștea se instăpâni din nou. Ucigașul se aplecă spre interiorul mașinii și realiză în cele din urmă că era goală! Din cauza spătarelor înalte nu putuse să-și dea seama. Se întoarse la tovarășul lui. Animalele se împrăștiaseră care încotro, speriate de împușcături.

Cei doi bărbați se concentrară câteva clipe, scrutând penumbra colinelor, apoi își dădură seama că era imposibil să caute pe cineva. Ucigașul urcă în șa și celălalt întoarse, lansându-și motocicleta într-un bubuit de tunet.

Malko își smulse revolverul din teacă și coborî panta în goană. Motocicleta se îndrepta spre el venind din sus. Ținându-și Coltul cu amândouă mâinile întinse, apăsă de cinci ori pe trăgaci, cu toată viteza. Ca sa atingi un obiect în mișcare ar fi fost un adevărat miracol. Totuși, îl văzu pe pasagerul de pe șa aruncat pe spate, lovit de un proiectil. Era gata să cadă dar se agăță de tovarășul lui în ultima clipă. Motocicleta se îndepărta în mare viteză. Malko auzi zgomotul motorului estompându-se treptat. Își încărcă rapid magazia și coborî panta, mort de îngrijorare. Atacul, al cărui obiect făcuse, însemna că Ann Grimm fusese descoperită.

Oare unde se afla tânăra femeie?

Mașina lui era găurită ca o strecurătoare, tabloul de bord scurberat, parbrizul opac. Din fericire, proiectilele nu-i atinseseră nici un organ vital. Aruncă ce mai rămăsese din parbriz, aprinse farurile și făcu calea întoarsă.

Când ieși în șoseaua spre Ronda, se lăsase noaptea de-a binelea.

În loc s-o apuce pe drumul principal al Marbellei, Malko făcu un ocol prin San Pedro pe un drum care șerpuia printre *urbanizaciones* astfel ajungând în partea de sus din Nueva Andalucia. Ținea să se asigure. Străzile cartierului erau pustii. Găsi cu ușurință Calle 21 B, venind din jos. Un Rolls și două Mercedes-uri erau parcate în fața reședinței lui Selim Attalah. Chiar în spatele lor se afla Escort-ul decapotabil al Annei Grimm. Cu capota lăsată. La ea era lumină.

Vag liniștit, Malko o luă înapoi pe Calle 21 B, rugându-se din tot sufletul ca Ann Grimm să-i dea un semn de viață. După asaltul căruia îi fusese victimă, avea motive să se teamă de tot ce putea fi mai rău.

* * *

Abdu, întins pe patul lui Selim Attalah, trăgea să moară. Tensiunea îi scădea cu regularitate. Glonțul lui Malko îi intrase pe lângă mamelonul drept și ieșise prin spate, ratând arteria pulmonară la un fir de păr. Avea buzele strânse, tenul livid și de fiecare dată când respira din rana lui răzbea un horcăit cumplit. Tony Pool, cu privirea glacială, îl luă pe sirian într-o parte, și-i șopti la ureche:

— Trebuie să rămână aici. Nu poate fi dus la spital.

Selim Attalah trase nervos din țigară. Cu o poftă nebună de a-și descărca pistolul în burta americanului. Strălucita lui idee se termina într-o derută totală. Desigur, identificaseră o informatoare, o lichidaseră, dar tipul din Viena, rămăsese în viață, îi văzuse pe ucigași și trebuie că bănuia ce i se întâmplase Annei Grimm. Și, pe deasupra, Abdu, unul dintre oamenii lui cei mai siguri, era terminat. Își băgase mâna într-un angrenaj catastrofal... Pe pat, Abdu gemea. Respirația lui devenea din ce în ce mai șuierătoare și mai sacadată. Apoi se opri brutal, cum ai închide un aparat de radio.

— *Shit*! murmură Tony Pool.

Sirianul nu scoase o vorbă, în sinea lui făcând spume de furie, dar lucid. Problema cadavrului Annei Grimm fusese rezolvată. Ceea al lui Abdu ridica alt semn de întrebare.

Se întoarse spre Hussein și alți trei fârtați care se uitau la prietenul lor.

— Luați-l, înveliți-l într-un cearșaf și duceți-vă să-l îngropați în munți, cât mai departe posibil. Să rămână cineva în casa de vizavi și să răspundă la telefon, că Señora Grimm a plecat pentru câteva zile.

Apoi îl trase pe Tony Pool în biroul lui și încuie ușa cu cheia.

— Ne-am băgat într-un rahat cât toate zilele din cauza dumitale. Ce mai aveți de gând să faceți?

Americanul îi adresă o privire glacială, puțin disprețuitoare.

— Nimic, rosti el. Nu ne modificam planurile.

Selim Attalah era îndrăzneț, dar asta era prea din cale afară. Răbufni:

— Sunteți nebun! Tipul ăsta, Malko Linge e aici, în cârca noastră. Nu știm ce informații a putut să-i transmită Ann Grimm și nici pentru cine lucra ea.

Tony Pool nu se lăsă impresionat.

— OK, spuse el. Fata n-a putut să transmită esențialul: locul unde vom face trocul. Pentru că nici măcar dumneavoastră nu-l știți. Și pe urmă, mai avem încă două zile înaintea noastră. M-ar mira ca individul ăsta să ne denunțe la spanioli. Lucrează clandestin ca și noi. Altminteri, poliția ar fi fost de pe acum aici.

„Nu ne rămâne decât să ne luăm discret valea. (Tăcu un moment, apoi adăugă:) Și chiar dacă am fi urmăriți, idioții n-ar putea descoperi nimic!"

Părea atât de sigur de el încât sirianul simți că i se clatină hotărârile. Tony avea dreptate din mai multe puncte de vedere. În ceea ce-l privea, Selim era convins că Malko Linge lucra pentru CIA, nu pentru DEA. Ceea ce, într-un sens, era mai puțin periculos... Oricum, nu dispunea decât de o alternativă: sau să lase totul baltă și să pună cruce la mai multe milioane de doalri sau să continue, dansând pe un vulcan. Tony Pool îi întinse mâna cu un zâmbet.

— Pun rămășag pe două mii de dolari că am dreptate.

Dar, vai, avea să afle prea târziu. Lui Selim i se pusese totuși un nod în gât. Omorâse mulți oameni, și mai mulți fiind omorâți la ordinul lui. Dar niciodată persoane protejate de un mare serviciu de informații.

— Să nu-i pomeniți nimic lui Krichna de ceea ce s-a petrecut în seara asta, îl sfătui el.

— Evident, aprobă Tony Pool.

Cei doi bărbați se priviră, gândind la același lucru. Între ei doi și omul era o diferență fundamentală. În ceea ce-l privea, el făcea doar un serviciu Mișcării sale, fără să încaseze un șfanț, pe când ei câștigau mai multe milioane de dolari. Fapt care merita anumite riscuri.

* * *

Difuzoarele piscinei aparținând de *Marbella Club* rămâneau desperant de mute. Malko dădu târcoale de mai multe ori prin casa Andalucia. Fordul Escort al Annei Grimm nu se clintise din loc. Dar tânăra femeie nu dădea nici un semn de viață.

La curent cu toate evenimentele, Ron Clark recomanda prudență. Era o procedură uzuală pentru un informator demascat, să se dea la fund pentru o vreme. Evident, se nimerea tare prost...

De comun acord cu Malko, hotărâseră să nu-i amestece pe spanioli în afacerea respectivă. Dacă Ann Grimm nu mai era în

viață, o asemenea intervenție n-ar fi înviat-o, dar s-ar fi tradus prin expulzarea imediată a lui Malko.

Acesta din urmă, profitând de întunericul nopții, își lăsase Seat-ul ciuruit de gloanțe în parchingul subteran din Porto Banus și o trimisese dis-de-dimineață pe Alexandra să închirieze altul. De îndată ce primi mașina, se întoarse în parcul de animale. Nici urmă de Ann. Câteva cartușe căzute pe jos aminteau de atentatul îndreptat asupra lui. Așteptase mai bine de o oră, într-o căldură îngrozitoare. Pe urmă, hoinărise prin port, dând târcoale magazinului *Lily-Boo*. Fără nici un rezultat.

Evident, toate astea nu erau foarte semnificative. Dar spaima lui creștea. Un glas interior îi spunea că nu avea s-o mai vadă pe Ann în viață. Se agăța totuși de o slabă speranță: Selim Attalah nu putea să se comporte aici ca la Beirut... Se întoarse la *Marbella Club*, unde Elko Krizantem veni să-i dea raportul asupra ultimelor lui cercetări.

— Americanii sunt tot în apartamentul lor din *Puento Romano*, îl informă el. Femeia stă afară pe terasă. S-ar putea să intru într-un contact interesant.

— Serios?

— Vineri, la moschee, am întâlnit mai mulți tipi. Libanezi. Am stat la taclale. După spusele lor, ar lucra pentru Attalah. Ar fi trebuit să mă întâlnesc cu ei ieri seară, în port, dar n-au mai venit. Am de gând să mă întorc la moschee.

— Foarte bine, dar să fii prudent, îl sfătui Malko.

O găsi pe Alexandra pe terasa lor. Somptuoasă într-un costum de baie argintiu, care părea din metal, dar care, vai, nu-i putea ascunde hematoamele. Era furioasă că nu putea merge la plajă.

— Cât timp mai rămânem aici? întrebă ea.

— Habar n-am, recunoscu Malko.

Atâta vreme cât nu deținea informația pe care trebuia să i-o transmită Ann Grimm, era țintuit în Marbella.

Căpitanul Iakovlev se afla în ultimul punct în plină Mediterană, la două sau trei zile de strâmtoarea Gibraltarului, deplasându-se cu o viteză de zece noduri.

Malko începea să se îndoiască de toate. Dar dacă Greg Bautzer avea dreptate? Raj Krichna și Tony Pool putuseră să fie invitați de Selim Attalah din niște considerente pe care nu le cunoștea. Fără ca acest fapt să implice o operațiune în apropierea Marbellei. Sirianul trebuie că ținea să nu se facă prea remarcat de spanioli. Pe de altă parte, atacul, a cărei victimă fusese Malko, era

semnificativ. Selim Attalah nu avea nici un interes să înfrunte direct CIA. Doar în caz de urgență, pentru a proteja o operațiune importantă. În această situație, probabil că o ținea ostatecă pe Ann Grimm. Lipsit de informații, Malko plutea prin ceață.

Se agăță de speranța pe care i-o renăscuse Krizantem. O persoană atât de cunoscută ca Selim Attalah, deși era complet laic, trebuia să meargă cu regularitate la moschee, ca să nu și-i pună în cap pe saudiții habotnici sau pe iranienii exigenți. Toți, clienți potențiali.

Alexandra contempla bozumflată marea fără un rid pe care evoluau câteva „Țigarete" despicând valuri impresionante de spumă.

Dacă peste două zile *Căpitan Iakovlev* trecea prin strâmtoarea Gibraltar, fără escală, nu-i rămânea decât să plece la Rotterdam.

* * *

Raj Krichna se scărpina nervos, lungit pe patul Luciei cu care făcuse dragoste ca un bolnav. Tânăra spaniolă se supusese apetturilor lui cu indiferența ei obișnuită. Așa cum acceptase yacasul „Panther" oferit de tamul din banii PLOT-ului. Trebuiau totuși să servească la ceva și cotizațiile militanților. Raj, când făcea acum dragoste cu ea, simțea uneori un freamăt, o anume reacție a trupului ei. De parcă ar fi gustat în taină plăcerea. Știa că avea să plece peste trei zile și încă nu-i pomenise lui Selim Attalah nimic în legătură cu proiectul lui de a o lua pe Lucia cu el. Nici măcar tinerei fete, dar, dată fiind docilitatea ei, își închipuia că n-ar ridicat probleme. De multă vreme, Raj Krichna nu mai trăia prin jungla din Sri Lanka, ci în hotelele de lux din Europa și Asia. În calitatea lui de responsabil al Rezistenței Exterioare, așa cum spunea pudic.

Lucia ieși de sub duș și veni să îngenuncheze lângă el. Se amuza frecându-și poznașă vârfurile ascuțite ale sânilor ca niște obuze de sexul lui în repaus.

Raj îi apucă părul negru strâns într-o coadă de cal și-i trase capul spre al lui.

— Spune-mi, mă iubești?

Ea îi zâmbi.

— Da.

— Și pe Selim?

— Și pe el îl iubesc.

În capul ei era vraiște. Raj Krichna își ascunse nemulțumirea.

Lucia se lungise lângă el, mişcându-se uşor. Îi administra un bo masaj. Maşinal. I se adresă din nou:

— Ţi-ar plăcea să călătoreşti?

— Oh, da!

— Unde?

— Nu ştiu.

— Cu mine?

— Dacă vrei.

O păpuşă vorbitoare.

— Nu ai familie?

— Ba da.

— Unde se află?

— În Marbella. Muncesc toţi.

— Ţi-ar face plăcere să-i revezi?

— Nu.

Ai fi zis că toate aceste întrebări o sâcâiau. Raj Krichna strânse în braţe, mângâindu-i spatele, fesele, apoi crupa pli Lucia se întinse ca o pisică răsfăţată şi chipul ei senzual se lumi de un surâs ceva mai plin de viaţă.

— Pe tine te iubesc cel mai mult, spuse ea deodată, eşti blâ şi bun. Ceilalţi nu sunt aşa.

Nebun de dragoste, Krichna simţi că-i renaşte dorinţa. Timp o fracţiune de secundă, îi trecu prin minte un gând dement: s pună mâna pe banii căpătaţi pe drog şi să fugă cu Lucia la capă lumii... Dar prietenii lui l-ar fi dibuit şi l-ar fi aruncat de viu cazanul unei locomotive, cum se făcea la Shanghai, în 1937, c comuniştii.

Şi nimeni nu mai ieşea viu din cazanul unei locomotive.

Se ridică şi îmbrăcă un patantalon şi o cămaşă. La sfârşit acestei zile decisive, trebuia să pună la punct ultimele detalii a delicatului transfer: heroină contra dolari.

* * *

Selim Attalah se juca distrat cu mătăniile lui de ambră. Un ges care îi calma nervii. Nici o reacţie exterioară legată de dispari Annei Grimm. Fiecare oră care se scurgea îndepărta pericolu Tony Pool, care-l supraveghea discret pe omul din Viena, asigurase că acesta nu se mişcase din hotelul lui. Dar sirianul, în pofida duritătii lui, încerca totuşi un vag regret, gândind la tânăr

meie. Fără insistenţele lui Tony Pool, n-ar fi luat o măsură atât radicală. Supărarea lui era nuanţată de admiraţie, gândind în ce măsură îl manipulase tânăra femeie. Pe el, care era atât de bănuitor...

În afara acestei decepţii a amorului său propriu, mai exista o problemă arzătoare la care nu găsise răspuns. Manipulările vizau activităţile lui în general sau afacerea Krichna?

Dacă aşa stăteau lucrurile, acum ar fi fost prea târziu.

Făcu legământ că, dacă toate aveau să se petreacă cu bine, stea pe urmă liniştit. Se va duce să petreacă o vreme în Siria în Uniunea Sovietică. Polonezii îl sunaseră de două ori de la inceputul săptămânii. Transportul destinat lui Krichna era pregătit.

Nu mai lipseau decât dolarii...

Raj Krichna îşi făcu apariţia şi veni să se aşeze alături de el.

— Ce noutăţi? întrebă sirianul.

Celălalt pleca adesea în oraş să dea telefoane misterioase, iar nu ştia în ce mod rămânea în contact cu *Căpitan Iakovlev*. Oricum, informaţiile probabil că treceau prin reţeaua KGB-ului care trebuie că era foarte complicată. Tamulul era totuşi senin.

— Totul merge bine şi se va termina la mijlocul săptămânii viitoare, îl informă el.

Selim Attalah îşi opri cernerea mătăniilor de ambră. Era într-o de luni.

— Vreţi să spuneţi că dumneavoastră veţi livra marfa?

— Da.

— Aici?

— Nu. Din care cauză am nevoie de dumneavoastră.

Opa! Selim îşi dădu seama că avea să mai bage un deget în acest angrenaj. Realizând brusc că Tony Pool şi tamulul s-au înţeles să se folosească de el.

Raj Krichna, cu un zâmbet răpitor, începu să-i explice ce anume aştepta de la el. În teorie, nu era mare lucru. Dar, date fiind întâmplările petrecute, reprezenta un risc formidabil.

* * *

Elko Krizantem bătu la uşă mai înainte de a intra în bungalow-ul în care Malko îşi bătea capul, încercând să găsească un mijloc de a descoperi ce soartă avusese Ann Grimm. Tânăra femeie dispăruse de treizeci şi şase de ore. Nu-i ştia numărul şi nu figura

în cartea de telefon. Maşina ei se afla în continuare în faţa casei.

Selim Attalah putuse s-o lichideze sau să o ţină ostatecă.

Ron Clark înclina mai curând pentru a doua ipoteză. Malko pentru prima. Poate că turcul aducea ceva noutăţi.

— M-am văzut cu prietenii mei, îi comunică el.

Era într-o stare de agitaţie care nu-i era proprie.

— Ai descoperit ceva în legătură cu Ann Grimm? întrebă Malko plin de speranţă.

— Nu, răspunse Elko Krisantem, dar am aflat că Selim Attalah pleacă la Gibraltar poimâine!

Capitolul X

— La Gibraltar! se miră Malko. Cum de-ai aflat?

— Prin cel pe care l-am cunoscut la moschee şi care lucrează pentru Attalah, spuse Elko Krisantem. Un anume Hussein. Un şiit iranez foarte pios. Trebuia să apară ieri seară, dar l-am întâlnit azi, în port.

Malko era intrigat: Gibraltarul era o posesiune britanică, unde englezii controlau totul fără excepţie. Ultimul loc în care ar fi putut face escală un cargou sovietic amestecat într-un trafic clandestin. Algesiras, marele port spaniol aflat în faţa stâncii Gibraltarului, ar fi fost cu mult mai indicat. Sau Tangerul, unde vameşii marocani erau cu mult mai uşor de corupt decât spaniolii... Gibraltarul mişuna de agenţi M 16, de sonare, de interceptări radio, de agenţi de informaţii...

— Spune-mi exact ce-ai aflat?

— Hussein nu era mulţumit că trebuia să plece poimâine la Gibraltar, fiindcă are rău de mare. Selim Attalah posedă un vas care se află în portul de agrement din Marbella. Un Cougar, care se deplasează foarte repede. Nu le-ar trebui nici patruzeci şi cinci de minute, dacă marea e frumoasă. Am impresia că se duce destul de des la Gibraltar să facă târguieli, să cumpere caşmiruri.

— Cine mai pleacă la Gibraltar împreună cu Attalah?

— Nu ştiu, răspunse turcul. N-am îndrăznit să-l întreb. Dar am să mă mai văd cu el şi în seara asta, la cafeneaua restaurantului *Antonio.*

— Trebuie să aflăm mai mult. Cât timp au de gând să rămână acolo, când vor pleca. Dar mai ales, cine porneşte la drum. Provoacă-l să-ţi vorbească despre Ann.

— Bineînţeles, făcu Krisantem, încântat de a-şi relua serviciul. I-am zis că lucrez pentru nişte nemţi care au închiriat o casă pe lângă *Marbella Club.*

* * *

— Gibraltar! Mi se pare foarte bizar.

Ron Clark împărtășea perplexitatea lui Malko. Printr-o fericită coincidență, el fusese cel care-l sunase pe Malko pentru a-i comunica ultima poziție cunoscută a *Capitanului Iakovlev*. Cargoul sovietic se afla la aproximativ 400 de mile de strâmtoarea Gibraltar. Din mesajele radio interceptate de CIA nimic nu lăsa să se întrevadă o escală la Gibraltar. Vasul putea merge fără a se alimenta până la Rotterdam, destinația lui finală. Sovieticii luau de la ei de acasă tot ce le trebuia.

— Și mie mi se pare foarte curios, recunoscu Malko. N-am de gând să rămân aici să ard mangalul.

— CIA are puține infrastructuri la Gibraltar, interveni americanul. Vă veți conecta la COS-ul de acolo, care este o organizație semiclandestină. Vă vor da o mână de ajutor împreună cu „Verii"[1]... Cei de pe Stâncă sunt foarte susceptibili și veți fi rapid reperat. Nu vreau să le spun prea multe. Mă feresc de ei ca de ciumă. Cum aveți de gând să ajungeți la Gibraltar?

— Bună întrebarea, spuse Malko. Mă întreb dacă n-ar fi mai indicat să închiriez un vas. Mai ales că întreaga operație riscă să se desfășoare pe mare.

— Unul mare? întrebă neliniștit Ron Clark.

— Doar nu cu rame, replică Malko. Am nevoie de un vas rapid.

Amerianul suspină resemnat.

— OK, sper ca toate astea să servească la ceva.

— Mulțumesc pentru încurajări, făcu Malko. Aveți ceva noutăți de la Greg Bautzer?

— Bineînțeles! A pus tot Rotterdamul în stare de asediu.

— Îl veți ține la curent cu aceste noi evoluții?

— Să așteptăm mai întâi sosirea cargoului la Gibraltar, răspunse evaziv Ron Clark. Avem timp destul să-l dăm cu nasul prin rahatul lui... Și Ann?

— Nu știu nimic de ea, răspunse Malko.

Câteva momente, nu mai auzi decând fondul comunicării telefonice. Malko rupse tăcerea subliniind:

— Să presupunem că livrarea drogului va avea loc la Gibraltar. Ce ar trebui să fac? În cazul în care Krichna va pune mâna pe bani va fi cu mult mai greu de intervenit.

— Țineți-mă la curent cu mersul evenimentelor, sfârși prin a-i spune Ron Clark, încurcat. Dacă într-adevăr va fi imposibil ca acțiunea să rămână clandestină, îi vom pune la curent pe Veri.

Malko închise. Pentru a face față unui Cougar ar fi avut nevoie de un vas de cel puțin șaizeci de noduri... Dar mai întâi, se decise să repereze vasul lui Selim Attalah.

O luă pe Alexandra de pe terasă. Rochia pe care o îmbrăcă era doar cu puțin mai lungă decât costumul de baie, ascunzând cu mult cu vai grosul hematoamelor.

Traversarea Marbellei se dovedi un coșmar. Oamenii se târâiau într-o căldură terifiantă printre șirurile de magazine murdare; englezii în șorturi, spaniolii unsuroși și scandinavi albi ca hârtia. La ieșirea din oraș, Malko zări pe dreapta un panou mare lipit pe scheletul de beton al unui imobil de cincisprezece etaje, a cărui construcție părea abandonată: „Portul de agrement Marbella."

O luă pe drumul care ducea spre mare și se parcă alături de alte vehicule la parterul neterminat al blocului, servind de parching. Zeci de vase se înghesuiau în șantierul naval din capătul portului de agrement, în special „Țigarete", vedete rapide de toate mărcile. În apropierea intrării se afla un superb Cougar de 51 de picioare, alb și roșu, pe capre, practic nou, botezat Alcazar. Malko se uită la el cu atenție. Palele celor trei elice erau ascuțite ca briciul... Un om se apropie de e.

— Bună ziua, eu sunt Swen Olson, proprietarul șantirului. Cu ce v-aș putea fi de folos?

— Vreau să închiriez un vas, spuse Malko.

Swen Olson se smulse din contemplarea picioarelor Alexandrei.

— Aici nu sunt decât vase de vânzare, spuse el, dar aș putea să vă indic o agenție din Porto Banus. Ei au vase noi noute.

— Rapide?

— Bineînțeles.

Malko arătă spre Cougar-ul alb și roșu:

— Ca cel de aici?

Proprietarul șantierului zâmbi.

— M-ar mira! Ăsta ajunge la 75 de noduri! E o bombă. Aparține unuia dintre clienții mei care l-a adus la revizie. Pleacă la Ibiza, în Baleare cu prietenii. Mi-am pierdut toată ziua să-l verific și să-l

1. *Serviciile secrete britanice.*

reglez. Dar nu veţi găsi de închiriat, e singurul din Marbella.

Cineva îl strigă şi el se întoarse în hangar unde trebăluiau mecanicii, părăsindu-i pe prezumtivul client.

Malko examină Cougar-ul. Putea lua la bord vreo douăsprezece persoane. Sub puntea imensă dispunea de o cabină spaţioasă. Proprietarul şantierului se întoarse şi i se adresă plin de mândrie:

— Merge mai repede ca un distrugător! Costă numai 450 000 de dolari! Aş putea să vă comand unul...

Vasul ideal pentru un contrabandist... Malko se abţinu să-i spună că la Liezen n-ar prea avea ce face cu un monstru ca acesta şi se întoarse la maşină. Mii de rândunele şi de pescăruşi se roteau în jurul blocului neterminat, cu strigăte asurzitoare, lăsându-şi găinaţul peste tot. Aminteau de filmul lui Hitchcock, *Păsările*. Nu-i rămânea decât să găsească un vas.

* * *

Lungit pe marginea piscinei, Selim Attalah asculta un disc de flamenco, încercând să-şi uite grijile. Se lăsase antrenat în expediţia la Gibraltar fără nici o tragere de inimă. Cu cât se apropia ora plecării cu atât era mai indispus. De obicei, în afacerile lui cu arme, aştepta să i se aducă banii, iar el livra marfa. Acum prea se implicase în probleme care nu-i aparţineau şi nu mai putea da înapoi. Era vorba de o afacere mult prea grasă. Iar Tony avea nevoie de el.

Raj Krichna ieşi din camera lui, cu Lucia ţinându-se coadă după el. Ăştia doi îşi petreceau timpul făcând dragoste. În ziua precedentă, pe seară, Selim o surprinse răstignită pe masa mare de marmură rară de Brazilia de cinci metri lungime, creată de Claude Dalle, inspirat din vestita epocă florentină, mărginită de un brâu din lemn masiv, poleit cu argint vechi şi aur fin. Cu faţa la piscină, Lucia ţinea piept curajoasă la al nu ştiu câtelea asalt al tamulului.

Acesta se apropie cu un aer timid.

— Miss Ann vine cu nou la Gibraltar?

Selim nu considerase util să-l pună la curent cu ceea ce păţise tânăra femeie. Nu avea rost să-l sperie.

— Nu, îi răspunse sirianul. Din prudenţă, i-am spus că plecăm la Tanger. De altfel, doar am să mă duc şi am să vă întorc imediat.

Raj Krichna îşi înghiţi saliva. Dacă venea şi Ann, treaba era mai uşoară. Se hotărî să ia problema în piept.

— Lucia n-ar putea să mă însoţească?

Selim se aştepta la ceva mai rău. Faţa i se lumină.

— *Of course*! Dacă îi face plăcere.

— O, desigur, interveni Lucia, n-am fost niciodată la Gibraltar.

De bucurie, începu să se frece de noul ei stăpân ca o pisică îndrăgostită.

— Plecăm pe la unsprezece, mâine dimineaţă, vasul nu poate fi gata mai devreme, le explică sirianul. La ce hotel vreţi să trageţi?

— Voi fi contact la *Rock Hotel*, îl informă tamulul. E un hotel bun?

Selim zâmbi încurajator.

— Are cea mai frumoasă vedere din Gibraltar.

Asta fusese cam tot ce putea spune de bine în legătură cu el. De notorietate publică, *Rock Hotel* devenise o ruină. Dar cu Lucia, Raj Krichna ar fi acceptat să doarmă şi sub un cort.

— Sunteţi sigur că totul se va derula bine? întrebă Selim pentru a nu ştiu câta oară.

Raj îşi scoase la iveală dinţii strălucitori, în obişnuitul lui zâmbet mecanic.

— Absolut.

— Inch Allah, oftă sirianul.

Abia mai aştepta ca totul să se termine o dată.

Raj Krichna nici nu apucă bine să se îndepărteze că i se anunţă sosirea lui Tony Pool. Americanul era singur.

— Plecăm mâine? întrebă el lăsându-se pe pernele de lângă Selim Attalah.

—Ţineţi neapărat să veniţi cu noi?

Americanul îi aruncă o privi glacială.

— *Don't piss me off*[1]. Trecem mai întâi pe la bancă să-mi recuperez banii şi plecăm. Diana va lua o maşină şi ne vom întâlni la *Holiday Inn*, în Gibraltar. Sunteţi sigur că nu vom avea probleme cu vama, la sosire?

Selim Attalah prevăzuse întrebarea.

— Mai întâi de toate, am anunţat şantierul naval că plec la Ibiza. Dacă li se vor pune întrebări, asta vor răspunde. În plus, e şi foarte credibil.

— Şi dacă suntem urmăriţi de Linge?

---

1. *Nu mă mai plictisiţi!*

— Imposibil, Cougar-ul meu merge mai repede ca orice ambarcațiune. Efectiv, ne vom îndrepta în direcția Ibizei, la plecare și vom menține cursul timp de o oră. Ar fi nevoie de un helicopter ca să putem fi urmăriți.

— Tipul are să ne caute.

— Și n-o să ne găsească. Sau prea târziu. În acest sezon, e plin de turiști peste tot. Controalele polițienești sunt de formă.

— Ar fi fost cu mult mai bine să-i tragem un glonț în cap, bombăni Tony Pool. Un mort nu mai urmărește pe nimeni...

— Asta-i lucru sigur, îl aprobă Selim.

Tony Pool aruncă cu o voce calmă:

— Dacă ceva nu merge bine, îi împușc pe toți și pe dumneata. Pe urmă o șterg cu vasul.

Pentru cincisprezece milioane de dolari era gata de orice. Selim Attalah nu făcu nici o remarcă.

— Cum facem să scăpăm de ticălosul de Linge? întrebă americanul.

* * *

Malko semnă cu o mână sigură contractul de locație al unui iaht superb, *Armaggeddon*, de 105 picioare, strălucind de nou, sub pavilion panamez, închiriat pentru modica sumă de 35 000 de dolari săptămâna, inclusiv ehipajul, combustibilul și hrana...

Broker-ul îi adresă un zâmbet radios.

— Sunt convins că veți petrece o lună de miere absolut fantastică, afirmă el.

Alexandra își ridică ochii spre cer și își încrucișă picioarele, expunându-și pentru a douăzecea oară pulpele bronzate, de pe care hematoamele începeau să se estompeze.

Armaggeddon, proprietatea unui american care nu venea decât rareori la Marbella, era amarat în Porto Banus, alături de iahtul regelui Fahd.

— Mă duc pe vas, anunță Alexandra după ce-l părăsiră pe *broker*. M-am săturat până-n gât de *Marbella Club*. Spune-i lui Elko să ne aducă lucrurile la bord.

Se despărțiră. Malko se gândea fără încetare la Ann Grimm. În timpul nopții se dusese să dea târcoale prin Nueva Andalucia. Fordul ei Escort rămăsese exact în același loc. Malko se agăța de speranța că Selim Attalh o ținea ostatecă, dar, în acest caz, de ce sirianul nu-și făcuse cunoscute intențiile? Se hotărî să se întoarcă

în portul de agrement în speranța de a culege ceva informații.

O nouă traversare de groază a Marbellei. Climatizarea mașinii lui își pierdea suflul. Se parcă sub blocul abandonat, într-un concert de piituri ale păsărilor.

Cougar-ul nu mai era pe capre. Îl zări la apă, cu panourile calei deschise și mecanicii aplecați asupra celor trei motoare. Proprietarul șantierului naval, îl zări și se îndreptă spre el.

— Ei, ați găsit vreun vas?

— Da, spuse Malko, *Armaggeddon*-ul.

Celălalt fluieră admirativ.

— E un iaht dintre cele mai frumoase din port. N-o să vă dezamăgiți. Cougar-ul e la apă. Secretarul domnului Attalah a venit să-l vadă în ce stadiu se află. Vor neapărat să plece mâine.

Malko se întoarse, intrigat de rândunelele și pescărușii care se roteau deasupra imobilului!

— Întotdeauna e așa?

— Nu, nu, afirmă Swen Olson, doar de câteva zile. Nu înțeleg de ce. Ai zice că cineva le dă de mâncare, dar în blocul ăsta păcătos nu-i nici măcar picior de pisică. Antreprenorul lui a dat faliment și nimeni nu l-a mai preluat.

Malko privea fix baletul păsărilor pe cer.

— Bun, vă părăsesc, făcu interlocutorul său. Dacă într-o zi veți avea chef de un Cougar, vă stau la dispoziție...

Malko nu-l mai asculta. Întorcându-se spre mașina lui se afundă în penumbra parchingului improvizat și găsi o scară de beton brut care deservea carcasa neterminată a imobilului. Începu să urce și, de la primul etaj își trase din teacă Coltul „38" cu cinci gloanțe, prins la gleznă. Pășea fără zgomot, sudoarea lipindu-i foarte repede cămașa de spinare. Peste tot schelării părăsite, resturi diverse.

Țipetele păsărilor deveneau din ce în ce mai sfredelitoare. Ridică ochii: un nor gros de rândunele și de pescăruși se roteau în jurul ultimului etaj. Unele păsări se lăsau în picaj și dispăreau prin deschiderea acoperișului. Încă două etaj.

Își ținea arma în mână, deși era sigur că nu avea să întâlnească pe nimeni. Ajunse în cele din urmă sus și se opri pentru a cercea locurile. Planșeul de beton era gol. Păsările năvăleau prin toate deschiderile spre colțul opus al scării. Sute și sute. Prezența lui Malko le împrăștie.

Se apropie și atunci zări ce anume le atrăgea. O formă alungită într-un colț. Se apropie cu gâtul încleștat, dezgustat de

duhoarea acriu-dulceagă care se răspândea. Fu nevoit să se oprească la doi metri, tetanizat de oroare. În douăzeci de ani de când lucra pentru CIA, văzuse multe lucruri cumplite și credea că era blindat. Dar ceea ce avea dinaintea ochilor depășea orice coșmar.

Un trup omenesc, parțial redus la schelet, sfâșiat, mutilat, cu carnea smulsă de miile de ciocuri lacome, care nu lăsaseră pe oase decât niște zdrențe pe cale să putrezească în arșița implacabilă. O rândunică mai îndrăzneață ca celelalte, plonjă asupra cadavrului și ciuguli scurt din orbita dreaptă, goală și neagră, o invizibilă bucățică de carne. Malko făcu un pas înainte și pasărea își luă zborul.

Din Ann Grimm nu mai rămăsese decât părul lung arămiu, oricum, indigest.

Rictusul dinților strălucitori, lipsiți de buze, venea direct din infern. Malko nu mai era în stare să-și desprindă ochii, oripilat. De mai multe zile fusese aruncată acolo, despuiată de veșminte, pentru a întârzia orice identificare. Păsările îi dăduseră concursul lui Selim Attalah... Greu de crezut că cineva s-ar fi aventurat până la etajul al cincisprezecelea din imobilul neterminat. Bineînțeles, scheletul avea să fie descoperit într-o bună zi, dar toți protagoniștii dramei ar fi fost plecați din Marbella, de multă vreme.

Se întoarse. Imediat, păsările grăbiră spre pradă. Piuiturile stridente reîncepură, asurzitoare. Se întoarse, deși pornise pe scară, și văzu norul de aripi care se abătuse peste pletele ruginii. Instinctiv, întinse brațul și apăsă pe trăgaciul Colt-ului, într-un gest de revoltă absurdă. Detonația împrăștie păsările câteva clipe și Malko își văzu de drum, urmărit de mirosul, care parcă i se lipise de haine, și de viziunea acestei crime atroce. Biata Ann Grimm, CIA avea s-o uite mai repede decât pe cei căzuți în Vietnam. Morții sunt dați uitării, cântau gitanii prin toată Andaluzia...

* * *

Deci, soarta Annei Grimm era pecetluită. Malko îl sună imediat pe Ron Clark, dar americanul ne era la birou. Nu o puse la Alexandra la curent cu macabra lui descoperire. Rămânea să ia o decizie în următoarele ore.

Încotro s-o apuce?

Spre Gibraltar sau spre Ibiza?

Informația primită de Krizantem putea fi o momeală. Ca și cea

mizată de sirian patronului șantierului naval. Din punct de vedere strategic, *Căpitan Iakovlev* putea acosta și la Ibiza și la Gibraltar, indiferent.

Bineînțeles, grație supravegherii întreprinse de CIA, Malko n-ar fi pierdut pentru multă vreme cargoul sovietic. Numai că, livrarea heroinei s-ar fi putut efectua foarte rapid și, dacă s-ar fi aflat la câteva sute de mile, ar fi ajus prea târziu... După nas, se decise în cele din urmă pentru Gibraltar. Bineînțeles, ideal ar fi fost să urmărească Cougar-ul. Numai că, date fiind performanțele acestuia, așa ceva era greu de realizat...

Răvășit de moartea Annei Grimm, se pregăti să-și petreacă ultima seară la Marbella. Ceva mai târziu avea să-și regleze conturile cu Selim Attalah. Hotărât lucru, Marbella nu purta noroc femeilor care se jucau cu focul.

* * *

De pe duneta Armaggeddon-ului, Malko observa Gibraltarul prin binoclu.

Din depărtare, stânca semăna cu o fiară mare, cenușie, purtând o rană pa flacul estic: „the catchment", șaisprezece hectare de tablă galvanizată, menită să adune apa de ploaie, Gibraltarul suferind crud din lipsa izvoarelor. Vârful stâncii era plin de antene de toate formele și de toate mărimile, aparținând bazei NATO. Acest soi de furuncul enorm din vârful golfului Algesiras, reprezenta cel mai bun punct de observații din Mediterana. Nu degeaba se agățăseră de el brianicii de mai bine de două secole și jumătate. Și nu se prea grăbeau să plece...

Pe partea aceea valurile se spărgeau de faleze verticale, iar reflux descoperea uneori grote invadate de mare. În timpul ultimului război, în sutele de grote naturale ale Stâncii se amenajaseră antrepozite subterane.

Armaggeddon-ul dădu ocol capului sudic, Europa Point, cu farul lui, alături de care se ridica încă de pe vremea războiului împotriva naziștilor țeava derizorie a unui tun îndreptat spre larg. Peste tot, platforme de tir, cazemate betonate. De parcă totul avea să reînceapă mâine... Alexandra veni să se sprijine alături de Malko.

— Știi ce ai de făcut?

— Nu, recunoscu el. Dar cred că ar fi imprudent să mai rămâi. Am de gând să te urc într-un avion.

— De ce?

Cu o seară înainte, îi spusese până la urmă ce se întâmplase cu Ann Grimm.

– Ai văzut ce-a pățit nefericita aia de Ann Grimm?

Alexandra se strânse alături de el.

— Vreau să rămân. Mi-e frică pentru tine. E o afacere murdară.

Își cufundă privirea în ochii lui aurii, mai frumoși ca niciodată. Această scurtă croazieră reprezenta un fel de paranteză în lupta feroce dusă pe tăcute. Dar, din păcate, nu mai putea dura mult.

Armaggeddon-ul naviga de-a lungul coastei vestice, intrând în golful Algesiras. Din această parte, Gibraltarul era ceva mai primitor. In radă se aflau vase la ancoră, petroliere, cargouri. O fregată britanică era amarată în bazinul central.

Înconjurară North Mole, pentru a pătrunde în portul de agrement, New Marina, situat în apropierea pistei de aterizare este-vest, care servea practic de frontieră cu Spania, aflată la o depărtare de cel mult un kilometru. Zeci de vase cu pânze sub pavilion britanic tremurau în bătaia vântului. Un vameș ieși din ghereta lui și le indică prin portavoce un loc în lungul cheiului. Pe spatele vechilor metereze masive, se etajau până la jumătatea înălțimii casele vopsite în ocru cu obloane verzi, adunate în jurul câtorva clădiri moderne, constituind orașul Gibraltar propriu zis. Mai sus nu se mai afla decât stâncă presărată cu câțiva eucalipți care hrăneau vestitele maimuțe, gardienii locurilor acelora arid. Legenda spunea că atunci când ele vor dispărea, englezii vor părăsi Gibraltarul. Probabil că asta era rațiunea pentru care un ofițer britanic, „the keeper of the Apes"[1] avea însărcinarea să le hrănească în fiecare zi.

Malko se îndreptă spre pasarelă. Dacă informațiile lui Krizantem erau exacte, Cougar-ul lui Selim Attalah n-ar fi trebuit să se lase așteptat. Altminteri nu le-ar fi rămas decât să o ia cu toată viteza spre Ibiza.

— Cere să ne fie transportate bagajele la *Rock Hotel*, îi spuse Malko Alexandrei. Te ajung din urmă; mă duc să închiriez o mașină.

Prea ar fi bătut la ochi să rămână pe *Armaggeddon*, atâta vreme cât din *Rock Hotel* se deschidea o vedere perfectă asupra golfului Algesiras, ceea ce putea fi foarte util.

---

1. Cardianul maimuțelor.

* * *

Coca vasului în alb și roșu a Cougar-ului putea fi recunoscută de departe. Siajul de spumă albă se micșoră din ce în ce și el pătrunse în portul de agrement cu o viteză de cinci noduri. Malko, instalat într-un Honda Civic închiriat, din parchingul aflat în fața acestei, simți că i se ridică o greutate de pe inimă.

Urmărea efectuarea debarcării. Mai întâi apăru o fată brună care trebuie că era Lucia, ajutată de un marinar, probabil Hussein, apoi Raj Krichna și în cele din urmă Tony Pool. Americanul purta doi saci voluminoși.

Nici urmă de Diana Mangan.

Sosiră două taxiuri, care trebuie că fuseseră chemate prin radio. Tony Pool intră într-unul, iar Raj Krichna în celălalt, însoțit de Lucia. Formalitățile nu durară mai mult de treizeci de secunde, îndeplinite fiind de un polițist care, după surâsul lui, trebuie că era plătit gras de Selim Attalah.

Acesta din urmă rămase mai puțin de cinci minute pe uscat. Abia apucară să se îndepărteze cele două taxiuri că el urcă din nou la bordul Cougar-ului, iar marinarul lui dezlegă parâmele. Malko îl văzu plecând în direcția golfului și apoi cotind spre stânga. Se întoarcea.

Malko avea de făcut o alegere. Optă pentru Tony Pool. Cinci minute mai târziu, americanul intra în *Holiday Inn*, din plin centrul Gibraltarului, cu cei doi saci al lui.

Malko fu nevoit să se orienteze pentru a ieși din labirintul de străduțe înguste, înțesate de turiști. Gibraltarul era greu de clasificat: puțin orez cu șofran, câteva boabe de cuscus și două mai picături de ceai. Balcoane spaniole, lenjerie la ferestre ca la Napoli și „bobbys" bronzați de soare. Malko era gata să calce un punk cu plete violet, mergând prin mijloc pe Main Street. Ca la Liverpool. Urcând spre Europa Road, bulevardul larg care ducea spre partea superioară a Gibraltarului, aveai impresia că începi să răsufli scăpat fiind din acel târg ciudat cu casele înghesuite unele în altele, sufocante și decrepite.

Rock Hotel se ridica maiestuos pe Europa Road, departe de agitația turiștilor, încrustat în faleză, cu fațada îndreptată spre golful Algesiras. Zugrăveala coșcovită și aspectul neglijent veneau în contradicție cu nobilele împrejurimi. Oprindu-se în față, Malko simți că i se accelerează bătăile inimii. Raj Krichna tocmai termina de plătit taxiul...

Ce-i drept, în Gibraltar nu existau decât două hotele cât de decente. Malko aşteptă ca tamului să dispară. Din nou aveau se joace de-a v-aţi-ascunselea. Din fericire, tamului nu-l zăr decât o singură dată în Viena, la Schawarzenberger şi poate nu-l remarcase. Numai de n-ar veni Tony Pool să-i facă vi vizită...

Ajunse în apartamentul lui. Sala de baie ar fi făcut de ruşine spital vechi, climatizarea era anemică şi zugrăveala coşcovit puse pe Alexandra şi pe Krizantem la curent.

— Dă o raită pe la Holiday Inn, îi ceru turcului. Vreau să ce-i cu Diana Mangan.

Miracol: telefonul, datând de pe vremea ultimului ase funcţiona. Îl sună pe Ron Clark, la Viena. Avea în sfârşit ve bune. Pentru a compensa moartea Annei Grimm. Dacă princip protagonişti ai afacerii erau aici, heroina nu va întârzia s sosească, el aflându-se în zona care întrunea toate pericolele.

* * *

Trezit de zgomotul climatizorului, Malko se ridică şi se strecu pe terasă. Vederea era splendidă: radele portului Gibralt meterezele care ţinuseră piept lui Napoleon şi golful Algesi înecat în ceaţa ridicată de căldură.

De la sosirea lui, din ajun, Tony Pool nu păşise în afa hotelului. Se întâlnise cu Diana Mangan care sosise la volan BMW-ului lor, închiriat la Marbella. Cât despre Raj Krichna, şi el s făcuse nevăzut. Ron Clark sărise în sus de bucurie aflând d prezenţa traficanţilor. Potrivit informaţiilor lui, *Căpitanul Iakovlev* s afla la aproximativ 200 de mile de Gibraltar, dar nimic nu îndreptăţea să presupună că avea să acosteze acolo.

Malko avea ordin să-l contacteze de urgenţă pe şeful CI John Falcon. Şi să-l informeze.

Îşi plimbă privirea asupra golfului. Imediat remarcă un va ancorat la câteva ancabluri, în largul şantierului naval de reparaţ la un kilometru în zbor de pasăre. În seara precedentă nu fuse acolo.

Imediat intră să ia binoclul adus de pe *Armaggeddon* şi-l prop de balustrada terasei, examinându-l pe noul venit. Era un cargo cu o punte lungă şi plată, cu cabinele în spate, ca petrolierele şi c numeroase braţe de macarale pentru descărcat mărfuri. Se concentră asupra flancului castelului din spate unde era înscris un nume.

Inima începu să-i bată mai repede când reuşi să descifreze caracterele chirilice. Avea în faţa lui cargoul *Căpitan Iakovlev*, la bord cu 225 de kilograme de heroină destinată lui Raj Krichna.

Capitolul XI

Malko baleie cu binoclul cargoul *Căpitan Iakovlev*. Fără grabă. Zeci de containere erau stivuite pe punte, pe trei mărimi. Fără a le mai pune la socoteală pe cele aflate în cală... Să găsești heroina însemna să cauti acul în carul cu fân, cu tot manifestul. Pe cargou nici o activitate vizibilă. Ceva mai departe se afla un petrolier brazilian sosit din ajun.

Malko lăsă binoclul jos. Începea partea de „vârf" a misiunii lui. Portcontainerul sovietic nu se oprise din întâmplare în Gibraltar.

Selim Attalah fiind plecat, mai rămâneau Tony Pool și Ra Krichna. Pe acesta din urmă trebuia să-l urmărească. Fiindcă *heroina lui* se afla la bord. Lăsând-o pe Alexandra să doarmă, Malko coborî în hol și sună la numărul dat de Ron Clark.

Va avea nevoie de un ajutor serios.

* * *

Era un imobil modern ridicat modest între Oficiul de Turism din Gibraltar și reședința Guvernatorului. O placă de aramă informa: *Middle East Shipping Co*. Malko apăsă pe interfon. Aproape imediat îi răspunse o voce de femeie:

— Birourile sunt închise.

— Am stabilită o întâlnire cu John Falkon, spuse Malko.

Ușa se deschise automat. O secretară apăru din ascensor, foarte britanică după înfățișare, în fusta ei ecosez prea lungă și permanentul à la Maggie Thatcher. Dar accentul ei era indiscutabil american.

— Am să vă conduc la domnul Falcon, i se adresă ea.

Liftul îi urcă la etajul trei. Mustață, blazer și cravată club, John

Falcon era întruchiparea a ceea ce se numea la Gibraltar *gentleman Gib*. Pântecos, pleșuv, cu sprâncene arămii asortate cu cerba lui mustață. Strivi degetele lui Malko într-o strângere de mână robustă.

— John Falcon. Încântat să vă văd.

Șeful biroului CIA din Gibraltar. Americanii nu dispuneau de nici o prezență oficială, nici măcar de un consulat ca Franța, Panama, până și Costa-Rica. Nici o agenție guvernamentală. Doar câțiva ofițeri de legătură în clădirile Royal Navy, aflate în spatele zidurilor groase ale fostelor metereze. John Falcon culegea informațiile ELINT[1] ale Verilor, le regrupa și le transmitea lui Langley. Britanicii nu acceptaseră niciodată ca NSA[2] să-și instaleze radarurile marilor ei urechi pe Stâncă. Se aflau la ei acasă. Evident, exista o comunicare deplină cu aliații lor americani.

Mai puțin esențialul, bineînțeles.

— Ceai sau cafea? întrebă John Falcon.

Hotărât lucru, se anglicizase definitiv cu mustața lui de ofițer în armata Indiei.

— Cafea, spuse Malko. Ați putut afla ceva în legătură cu cargoul *Căpitan Iakovlev*, după ce v-am telefonat?

— Mare lucru, nu, recunoscu americanul. Știu doar cu puțin mai mult ca dumneavoastră. Britanicii n-au fost avertizati de căpitănie decât pe la trei noaptea; cargoul a semnalat o avarie la mașini și a cerut autorizația să intre în radă... Nu exista nici un motiv să fie refuzat. Doar nu era un vas pescăresc echipat cu electronică.

— Și avaria?

— Precis o invenție. Căpitănia i-a propus să beneficieze de „commercial ship repair" al bazei navale, dar comandantul de pe *Căpitan Iakovlev* a refuzat. Face reparația cu mijloacele existente la bord.

— Există vreo prezență sovietică în Gibraltar? întrebă Malko.

— S-ar putea să fie vreo cârtiță ascunsă departe printre stânci. Dar nici omologii mei și nici eu n-am dibuit nimic. Gibraltarul e mic,

1. *Electronic Intellingence.*
2. *National Security Agency.*

iar Verii ţin totul sub control cu o mână de fier. Din când în câ câte un vas de croazieră sovietic, venind dinspre Marea Nea face escală pentru o zi, şi pasagerii coboară pe uscat. Su număraţi şi la sosire şi la plecare. Cam asta-i tot...

— Se cunoaşte natura echipajului de pe *Căpitan Iakovlev?*

— Sovietici, în mod sigur. Cum vasul n-a tras la chei, nu ni s comunicat.

— E ţinut sub observaţie?

— Nu mai mult ca celelalte vase ancorate în radă. În schim dumneavoastră sunteţi..., adăugă el zâmbind.

— Serios? făcu Malko surprins.

John Falcon îşi întinse pe faţă un surâs complice.

— Oh, Verii nu mi-au comunicat nimic neplăcut. Atât doar că omologul meu m-a întrebat azi dimineaţă pentru ce Alteţa s Serenissimă şi-a dat osteneala să aducă cu el o femeie atât de frumoasă într-un loc aşa de nesuferit ca Gibraltarul... Sejur dumneavoastră la Oman[1] n-a trecut neobservat...

— Sunt la curent cu drogul?

— Bineînţeles că nu şi nici nu trebuie să afle nimic! Ar sor cargoul să plece imediat; nu le plac deloc complicaţiile, iar un traf de drog efectuat pe un cargou sovietic ar fi genul de situaţie ca le-ar strâmba rău nasul.

Încurajator pentru urmarea evenimentelor... Ca să ma atenueze efectul spuselor sale, John Falcon se grăbi să adauge:

— CIA mi-a ordonat să vă dau tot ajutorul posibil. Aveţi vre idee de ce anume vreţi să faceţi?

— Nu încă, recunoscu Malko.

John Falcon îşi privi ceasul.

— În acest caz, am să-mi fac turneul săptămânal. Să-mi văd omologii. Sunaţi-mă de îndată ce veţi avea nevoie de mine. Dar fi prudent cu telefonul...

* * *

Era o Anglie căzută în mizerie, tropicală şi îmbătrânită, cu străzi înguste şi abrupte, cu rufe atârnând la ferestre şi cu

1. *Vezi Ostatecul din Oman. SAS nr. 87*

bbys" cu pielea smeadă. Mai curând Napoli sau Hong-Kong. ingurul semn concret de civilizaţie: panourile aflate peste tot, care erziceai staţionarea şi saboţii pentru blocarea maşinilor, botezaţi api".

Coborând pe Europa Road, unde se afla *Rock Hotel,* Malko o de-a lungul unui şir de *cottages* aduse parcă direct din ournemouth. Mai înainte de a pătrunde pe Main Street, o stradelă ustă care şerpuia dintr-un capăt la altul al oraşului, canalizând viul de turişti către sutele de magazine păcătoase în regim de ty-free. Hong-Kongul săracilor. Câţiva poliţişti bronzaţi, care aceau de la engleză la spaniolă fără efort, dirijau o circulaţie venită haotică datorită sadismului britanic, întrucât pe Main reet alternau porţiunile de sens unic cu cele în sens opus. Şi, lac peste pupăză, se mai şi schimbau în funcţie de ora zilei. răduţe înguste luau cu asalt Stânca, terminându-se printr-un zid pietre sau prin scări. Nu prea era paradisul maşinilor...

Malko îl întâlni pe Elko Krizantem, care-şi fixase punctul de servaţii într-o pizzeria din Governor's Parade, o piaţă mică, ominând Main Street-ul. Pe lângă statuia reginei Victoria, upraveghea intrarea *în Holiday Inn.*

— N-au apărut încă, îl informă el. Maşina lor a rămas în elaşi loc.

BMW-ul, închiriat din Marbella şi adus de Diana, staţiona în niparchingul din faţa hotelului. Cei doi americani, culcaţi pe ilioanele lor de dolari, trebuie că aşteptau ora şi locul schimbului.

— Îi lăsăm pe ăştia în pace, îi spuse Malko turcului. E omentul să ne concentrăm asupra lui Raj Krichna.

Plecară spre partea de jos a oraşului. O luară pe Line Mall oad, un drum cu sens dublu care mergea de-a lungul meterezelor, âlnindu-se la nivelul mării cu Churchill Avenue. Acest bulevard aversa pista aeroportului şi mergea spre frontieră. Trebuia să ocoleşti *rond-point* din faţa stadionului, pentru a da în Bayside Road ce ducea spre iahturi.

Cougar-ul lui Selim Attalah nu se întorsese. Finişul operaţiunii u era prin urmare iminent. De îndată ce Raj Krichna va intra în osesia dolarilor, sirianul va sosi cu limba pe umăr.

Malko se uită la *Armaggeddon,* care aştepta cuminte la chei. Căpitanul lui probabil că-l considera nebun de legat. Să închiriezi

un vas cu cinci mii de dolari pe zi pentru a lăsa ancora la Gibraltar...

Malko nu-şi pierdu prea mult timp aici. O luă înapoi prin Queen's Road, care însoţea partea exterioară a meterezelor, până la Europa Road. În faţa *Queen's Cinema* găsi o cabină telefonică roşie, ca cele din Londra, şi sună la *Rock Hotel*.

— Mister Krichna se află la dumneavoastră? întrebă el. La telefon societatea Avis.

Telefonista îi răspunse imediat:

— Da, însă nu-i în cameră. Cred că a coborât la piscină.

— Ce număr de cameră are?

— 453, Sir. Să-i las vreun mesaj?

— Nu, am să revin. Mulţumesc.

Respectiva piscină se afla la trei sute de metri mai sus de *Rock Hotel*, pe partea opusă a bulevardului Europa, chiar în faţa cazinoului. Malko ieşi din Honda Civic, pe care o lăsă pe seama lui Elko Krizantem.

— Să nu-l scapi din ochi, îi spuse. Mă întorc cam peste două ore.

Turcul se juca de pe acum cu lasoul din fundul buzunarului. În ciuda căldurii zdrobitoare, Malko era nebun de bucurie. Se întoarse în cameră, unde era apocalipsul. Climatizarea se afla în pană, Alexandrei i se păruse că era un şobolan în sala de baie, iar ascensorul nu funcţiona.

— Mă duc la piscină, îl anunţă tânăra femeie.

— Imposibil, o opri Malko. Krichna e acolo. S-ar putea să te recunoască. Te-a văzut la Viena.

— Foarte vesel, oftă ea. Am să fierb aici de vie.

— Cobor în oraş să dau un telefon, spuse Malko. Curaj. Du-te pe terasă.

— Toate elementele sunt acum întrunite, comunică Malko, înghesuit într-o cabină murdară, unde domnea o căldură chinuitoare. Cumpărătorul heroinei, vânzătorul şi cargoul *Căpitan Iakovlev*.

— Bravo! exultă americanul. Şi Greg Bautzer care aşteaptă la Rotterdam!

— N-am câştigat încă partida, remarcă Malko. Sunt complet singur, doar cu Elko Krizantem şi nu pot cere ajutorul Verilor. Nu-l

am decât pe omul dumneavoastră din COS.

— E un vechi luptător, făcu Ron Clark şi dacă va trebui să intre în foc, va intra... Am să-i expediez imediat un telex în acest sens. Confirmându-mi instrucţiunile.

— Ce instrucţiuni?

— Să distrugă drogul, dacă e posibil, compromiţându-i pe sovietici şi să recupereze banii de la Tony Pool, împiedicând astfel livrarea de arme... enumeră Ron Clark.

— N-aţi vrea, ca primă, să rad de pe faţa pământului şi Gibraltarul? întrebă Malko.

Şeful biroului din Viena, cu simţul humorului, începu să râdă.

— Hai, ştiţi prea bine că dacă reuşiţi să distrugeţi drogul, restul nu-i decât floare la ureche...

Floare la ureche! Cu o echipă de ucigaşi care nu s-ar fi dat în lături de la nimic...

Se gândi la surâsul strălucitor al lui Raj Krichna. Cine ar fi putut bănui un terorist fără milă sub acel înveliş jovial şi sănătos. Umerii lui de docher şi chipul plăcut inspirau încredere. Doar ochii îi erau neliniştitori, cu mobilitatea lor şi lipsa de expresie.

— Aş putea să vă expediez nişte „baby-sitters", propuse Ron Clark.

— Vreţi ca Verii să dea în fiert? întrebă Malko. Ca să nu mai vorbim de ceilalţi. Cu cât vom trece mai neobservaţi cu atât vom avea o şansă mai mare de reuşită.

— V-aţi întocmit vreun plan? întrebă îngrijorat americanul.

— Nu dispun încă de suficiente elemente. Mi se pare imposibil ca Tony Pool să plece în SUA cu 225 kilograme de heroină în valize. Deci, a iniţiat un sistem similar celui din Rotterdam pentru a sustrage drogul într-un alt mod. Iar eu trebuie să-l descopăr. Poate că astfel îmi va veni o idee operaţională...

— Aveţi cu siguranţă dreptate, confirmă americanul. Tony Pool nu are niciodată asupra lui nici un gram de drog. Dar, poate că i-a cerut lui Selim Attalah...

— M-ar mira. Attalah precis n-ar vrea să se amestece. Dealtfel, a şi plecat. Mă gândesc acum că au ales Gibraltarul pentru că se află la o oră de Marbella, iar vama nu-i exigentă.

— Bine analizat, aprobă Ron Clark. Dar în felul acesta tot nu obţinem cheia problemei.

— Rugați-vă pentru mine, făcu sobru Malko. Un ultim punct: n-aveți de gând să le comunicați celor din DEA de escala cargoului *Căpitan Iakovlev?*

— Nici măcar nu mi-a trecut prin cap! Atât doar că s-ar putea să descopere și singuri.

— Mulțumesc, spuse Malko. N-am chef să-l văd debarcând aici pe Greg Bautzer cu bocancii lui grosolani.

Ieși din cabină, ud leoarcă. Dar, destul de satisfăcut. Contra celor imaginate de DEA, traficanții reacționaseră repede și abil. Sprijinindu-se pe logistica negustorului lor de arme, care nu le putea refuza ajutorul, fără a vedea cum îi trec pe sub nas milioanele de dolari...

* * *

Raj Krichna, lungit pe o saltea aflată pe marginea piscinei hotelului *Rock* cu Lucia încolăcită în jurul lui, se purta cu aceeași lipsă de pudoare fermecătoare ca și faimoasele maimuțe din Gibraltar, care populau „uppercaves"[1] de pe Stâncă.

Chelnerii, obișnuiți să vadă pensionari liniștiți, a căror îndrăzneală supremă consta în a se lua de mână, nu-și credeau ochilor. Îngroziți. Pe alte timpuri, guvernatorul ar fi poruncit să fie biciuiți. Toate marile tradiții ale Imperiului se pierdeau sub soarele acestei Spanii satanice, corupte de mauri.

Splendoarea uluitoare a Luciei îi fascina. În partea de sus a slipului microscopic nu purta decât un maieuț din mătase imprimată, transparent, disimulându-i cu greu vârfurile ascuțite ale sânilor.

Cu capul lăsat pe torsul puternic al amantului ei, îi ciugulea poznașă mameloanele cu o pricepere care-i smulgea tamului suspine de plăcere și din când în când, o tresărire bruscă... Prosopul pe care-l aruncase de-a curmezișul pântecului avea niște cocoașe din ce în ce mai suspecte. În clipa în care niște garsoni aduceau oranjade, o auziră pe Lucia cerându-i:

— *Fuck me. Now.*

Băieții bătură în retragere pentru a-și avertiza colegii să nu

1. *Grotele superioare.*

trateze această ultimă oroare. Din păcate, Raj Krichna își consultă ceasul cu un suspin:

— Nu acum. Am o întâlnire. Rămâi aici, am să vin să te iau.

Se smulse din îmbrățișarea Luciei, recăpătându-și cu greu o ținută convenabilă, mai înainte de a se îndepărta. Se simțea bine. Până acum, operațiunea mersese ca pe roate. Dacă-i reușea afacerea asta mai obținea un grad în cadrul PLOT-ului.

Urcă în Toyota Starlet, închiriată, încinsă ca un cuptor, și o luă în direcția stâncilor ascuțite care dominau promontoriul.

* * *

Elko Krisantem își șterse sudoarea care-i înțepa ochii și porni motorul. În fine, treburile începeau să se miște. Starlet-ul lui Raj Krichna părăsi parchingul piscinei *Rock Hotel*. Spre mirarea turcului, Raj Krichna coti în sus în loc s-o apuce în direcția orașului...

Trei sute de metri mai departe, Tamulul se angajă pe un drum îngust spre stânga care urca în zigzag prin pustiul bolovănos, ce constituia partea superioară a Stâncii. Peisajul era din ce în ce mai arid. Un panou indica: „Engineer Road-Upper Caves". Elko era gata-gata să fie stâlcit de un autobuz enorm plin de turiști, care negociase greu un viraj în agrafă.

Vederea era magnifică, cu stâncile verticale care dominau micul oraș hispano-englez pitit la poalele meterezelor. În depărtare, se zăreau prin ceața ridicată de căldură casele și portul Algesiras. *Căpitanul Iakovlev* se vedea doar ca un punc minuscul în radă. Plimbarea clasică a tuturor turiștilor. Încă un viraj în agrafă. Raj Krichna se opri într-un parching mic din fața „St-Michael Cave". O maimuță răsucea cu tragere de inimă antenele mașinilor staționate, una după alta. La o mie de metri altitudine, unde se aflau, aerul era cu mult mai proaspăt. Ceva mai jos, un grup de turiști britanici contemplau cu emoție placa fixată pe locul unde regina Angliei binevoise să se oprească pentru a admira priveliștea în iulie 1987. Mai multe cărări pentru pietoni porneau de acolo șerpuind printre stâncile aride, deservind parcul maimuțelor și „upper caves". Pancarte enorme îi avertizau pe plimbăreți: „Atenție la comportamentul maimuțelor. Pot mușca."

Elko opri la rândul lui și se apropie de oamenii sprijiniți de balustrada O'Hara Road, supraveghindu-l pe Raj Krichna. Acesta din urmă se amestecase printre turiști. Perfect inofensiv, în aparență. Totuși, Eko Krisantem remarcă faptul că tamulul se uita cu atenție la cei ce-l înconjurau. Căuta pe cineva cu care avea întâlnire. Sau verifica să nu se afle nici o persoană dubioasă prin preajmă. Krisantem își dădu seama că privirea lui Krichna avea să se oprească și asupra lui. Alături, membrii unei familii se fotografiau conștiincios. Cu un surâs binevoitor se apropie de ei și prin gesturi le propuse să-i ia pe toți împreună...

Când tamulul ajunse cu privirea în dreptul lui nu văzu decât un fotograf amator pe cale de a imortaliza o scenă de vacanță...

O dată terminat turul lui de orizont, Raj Krichna se îndreptă fără grabă pe o cărare care ducea spre habitatul maimuțelor, unde sosiseră mici grupuri de turiști, hrănindu-le și privindu-le cum se joacă. Elko apucă pe o cărare paralelă, aflată ceva mai sus, care ducea spre ruinele Moorish Wall.

Muntele era găurit ca o strecurătoare de grote, tunele, trecori înguste. Soarele ardea furios. Elko Krizantem ajunse la marginea unei platforme stâncoase care domina cărarea din vale unde Raj Krichna se întâlnise cu un bărbat în cămașă, blond, cu ochelari negri și o sacoșă în mână. Nu-și vorbeau, dar se vedea bine că se cunoșteau. Așteptară până ce turiștii din preajma lor făcură calea întoarsă pentru a schimba câteva cuvinte și a se îndepărta pentru a traversa rezervația de maimuțe, trecând pe sub telefericul mare, care se termina în punctul culminant al Gibraltarului.

Elko începu să înainteze, ascunzându-se în spatele ruinelor Moorish Wall. Din fericire, cei doi nu ridicară capul... Străbătură un tunel scurt săpat în stâncă pentru a ieși pe o platformă pe care se ridica vechiul tun ruginit, vestigiu al celui de al doilea război mondial, unde se cățărase o maimuță. Puțină lume venea până acolo, fiindcă drumul se înfunda. Pitit în spatele zidului, turcul îi observa cu inima bubuind. Se întreba cine era interlocutorul lui Raj Krichna.

Cei doi bărbați discutau aprins fără ca turcul, aflat prea departe, să poată pătrunde sensul cuvintelor... Conversația fu scurtă. Tipul blond îi întinse sacoșa lui Raj Krichna, care o luă. Își strânseră îndelung mâna și tamulul se întoarse, pe când omul lui de legătură aprindea o țigară, apropiindu-se de maimuța cățărată pe tun. Aici așteptă puțin, să nu fie văzuți plecând împreună.

Adevărați profesioniști.

Individul blond se distra jucându-se cu maimuța. Deodată, alta apăru alături de zidul unde se ascundea Elko Krisantem, scoțând țipete ascuțite. Mașinal, omul de legătură al tamulului ridică privirea, prinzându-l pe turc în câmpul lui vizual.

Reacția lui fu instantanee. Își aruncă țigara și după un sfert de secundă o rupea la fugă ca un alergător la cursa de o sută de metri!

Capitolul XII

Instinctul de ucigaş îi reveni lui Elko Krizantem în galop. Sări din ascunzătoarea lui, uitându-şi de vârstă şi de vechile răni, coborând ca o avalanşă. Îl prinse pe fugar la intrarea în micul tunel, barându-i drumul. Cărarea făcea un cot, punându-i la adăpost de masa turiştilor. Bărbatul blond îl cântări pe Krizantem cu buzele strânse, încordându-se, fără o vorbă. Elko îl învălui într-o privire de cunoscător. Imposibil să poarte o armă, cu pantalonul lui strâmt şi cămaşă uşoară. Degetele lui se jucau de pe acum cu laţul din fundul buzunarului. Gândul lui mai stătea la îndoială, dar instinctul îi spunea că omul acela trebuia să moară.

Dacă se apuca să-i vorbească lui Raj Krichna, acum sau mai târziu, toată operaţiunea eşua.

Tipul blond făcu un pas înainte, cu mâna dreaptă înfiptă după curea ca pentru a-şi proteja burta. Şi el înţelesese că trebuia să-l înfrunte pe Krizantem. Dacă ar fi fugit pe partea cealaltă, ar fi fost repede prins. Dar în spatele turcului, se aflau de asemeni turişti, cea mai bună apărarea a lui... Elko ezita. Cel aflat în faţa lui avea fizicul unui om antrenat în sportul de lupte. Dintr-o dată, blondul smulse închizătoarea curelei. Într-o străfulgerare, Elko zări că în spatele ei se ascundea o lamă scurta triunghiulară capabilă să-l spintece. Adversarul lui făcu un pas înainte, agitându-şi arma.

Elko evită lovitura printr-un salt într-o parte iar celălalt o rupse la fugă spre tunel. Îi rămăseseră de parcurs mai puţin de zece metri. Cum nu văzuse laţul, îşi închipuia că Elko era dezarmat. Acesta îşi adună toate puterile şi făcu o săritură puternică, ajungând în spatele adversarului! În timpul saltului îşi scosese din buzunar laţul. Funia fină secţionă beregata blondului care îşi pierdu ochelarii negri. Scoase un horcăit răguşit, încercând să-l lovească pe Krizantem.

Zadarnic, Elko se sudase de spatele lui ca o lipitoare. Pus pe

trebă. Dispunea de timp puţin. Turişti, amatori să vadă vechiul tun, puteau să apară în fiece secundă, iar scena ar fi produs agitaţie. În Gibraltar, unde criminalitatea fusese redusă practic la zero, nu se strangulau oamenii ziua în amiaza mare. Krizantem începu să strângă din toate puterile, dar adversarul lui se zbătea, încordându-şi muşchii gâtului, şi scuturându-se furios pentru a scăpa de turc. Brusc începu să se dea înapoi pentru a-l strivi pe Elko Krizantem de peretele stâncos. Turcul văzu stele verzi, dar nu lăsă drumul funiei. După respiraţia scurta a celuilalt îşi dădea seama că îşi folosea ultimele puteri. Deodată auzi zgomot de voci, glasete. Din partea opusă a tunelului se apropia o familie.

Nu mai avea decât câteva secunde.

Utilizând tactica adversarului său, îl izbi brutal de stâncă, împingându-l într-o scorbură invizibilă din extremitatea opusă a tunelului. Capul omului blond percută stânca cu un zgomot înfundat şi el scoase un strigăt surd, dând drumul pumnalului. Elko îl lovi violent cu genunchiul în spate şi strânse funia cu putere. Blondul sughiţă, cuprins de un spasm violent şi corpul lui se lăsă moale. S-ar fi prăbuşit pe jos dacă turcul nu l-ar fi ţinut zdravăn.

Elko Krizantem se ridică, cu plămânii arzându-i. Auzea ţipetele copiilor care se apropiau. Desigur, ar fi avut timp să fugă, dar imediat s-ar fi dat alarma.

Cu o mişcare hotărâtă, târî trupul până la balustradă, îl scotoci rapid, luându-i portofelul şi cu un efort puternic îl aruncă în lungul peretelui vertical, înalt de peste o sută de metri. Cadavrul se prăbuşi şi dispăru în tufişurile care înconjurau Moorish Castle, un fort bătrân şi superb, deasupra căruia fâlfâia drapelul Regatului Unit... Când copiii se apropiară, văzură doar un turist care contempla priveliştea, sprijinit de balustradă.

* * *

Malko cerceta preocupat actele luate de la omul asasinat de Elko Krizantem. Era exact ceea ce prevăzuse şi de care se temuse, după darea de seamă a turcului.

Serghei Kalinin, secundul de pe cargoul *Căpitan Iakovlev*.

Era o belea cum nu se putea mai mare. Exista riscul ca trupul să fie descoperit. Să se găsească martori. S-ar fi putut ajunge la Krizantem. Britanicii nu glumeau cu crimele. Şi totuşi, nu-l puteau condamna pe turc. Dacă ar fi procedat diferit, ceilalţi ar fi reacţionat imediat.

Nu era nimic de făcut. Doar să ia în plus măsuri de securitate.

— Ai să pleci în seara asta la Londra îi spuse Malko. Împreună cu contesa Alexandra.

— Dar mai aveţi nevoie de mine, spuse Elko.

— Lasă că mă descurc eu, îl asigură Malko. Nu vreau să putrezeşti zece ani în închisoare.

Nu mai rămânea decât s-o avertizeze pe Alexandra, care plecase pe Main Street să facă târguieli. Şi de asemeni să-i anunţe vestea lui John Falcon. Elko Krizantem, care se apropiase de fereastră, se întoarse spre Malko.

– Am impresia ca se petrece ceva pe vas.

* * *

Malko îşi coborî binoclul, intrigat şi fascinat. O barjă abordase cargoul şi un container era pe cale să fie lăsat uşor în jos de o macara. În situaţia în care *Căpitan Iakovlev* trebuia să descarce în portul Rotterdam...

— Elko, vreau să văd mai îndeaproape ce se întâmplă. Nu te mişca de aici...

Coborî în viteză pe Europa Road, în lungul meterezelor, pentru a ajunge în port. Lăsă pe dreapta rada ambarcaţiilor de agrement, luând-o pe North Mole, care cotea în unghi drept, avansând spre sud, pentru a proteja portul. Era o fâşie de beton destul de largă pe care se ridicau diferite antrepozite. Bazinul central era aproape gol, în afara câtorva cargouri vechi trase la chei, amarate şi a unui minipetrolier pe calę să-şi golească rezervoarele. Puţină lume, antrepozite închise, o sumedenie de lăzi lipsite complet de pază. Malko se opri la capătul cheiului Western Arm, uitându-se la ce se petrecea pe *Căpitan Iakovlev*.

Ajunseseră la al treilea container! Şi macaraua urca pentru a-l ridica pe al patrulea.

Cu cele patru containere stivuite la bord, barja se îndepărta lent de cargou, întorcându-se în port. Exact înspre locul unde se afla Malko. Ambarcaţiunii care abia îşi trăgea sufletul îi trebui o jumătate de oră pentru a parcurge cele câteva sute de metri. Mai mulţi muncitori stăteau lungiţi pe containere, sorindu-se. Barja intră în bazinul portuar şi trase la cheiul Western Arm, în faţa unei macarale de descărcare. Începu operaţiunea inversă. Într-o oră, cele patru containere fură aranjate pe chei, alături de altele similare. Toate erau încuiate cu lacăte şi purtau numere de cod. Apoi, barja plecă, părăsindu-le fără nici o supraveghere.

Malko se uita la paralelipipedele metalice, fascinat. Fiecare dintre ele purta un număr de identificare, litere sau cifre pictate cu șablonul. Se apropie şi le cercetă unul câte unul. Cel din dreapta purta numărul 92 UT Sp. Potrivit manifestului de pe *Căpitan Iakovlev*, acesta conţinea transportul de stafide încărcate în Afganistan. Şi heroina destinată lui Raj Krichna. Ca şi celelalte, cuprindea în jur de 25 de metri cubi de marfă.

Malko îşi plimbă privirea spre cargoul sovietic, rămas la ancoră. Îşi îndeplinise misiunea şi putea s-o ia la drum, spre Rotterdam unde îl aştepta Greg Bautzer... Evident, Serghei Kalinin nu se mai întorsese la bord. Cum avea să reacţioneze comandantul navei *Căpitan Iakovlev*?

Malko se întoarse la maşină. Trebuia să se întâlnească de urgenţă cu John Falcon. Din mai multe motive. Fără el, nu ar fi putut duce la bun sfârşit faza finală a misiunii sale.

* * *

Dacă am fi spus că John Falcon era preocupat ar fi fost litotă. Nu mai dovedea să-şi şteargă ţeasta pleşuvă, acoperită de sudoare, deşi datorită climatizării, în biroul lui domnea o temperatură agreabilă.

Şeful biroului CIA din Gibraltar se uita la actele sovieticului, de parcă ar fi fost vorba de un flacon de cianură.

— Pe la ce oră s-a întâmplat?

— Cam cu două ore în urmă, spuse Malko.

— Nici o reacţie din partea tamulului?

— Din câte ştiu eu, nu. Cu puţin mai înainte mai era încă la piscină cu Lucia. Nu părea să fie nervos. Dar nu ştim cât timp trebuia să rămână pe uscat acest Serghei Kalinin. Echipajul de pe *Căpitan Iakovlev* va intra în alertă poate abia spre seară...

— În cazul în care nu este acoperit cadavrul mai înainte, interveni cu un glas lugubru americanul. În această alternativă, aş sfătui să ridicaţi pânzele cu toată viteza.

— Asta ne şi pregătim să facem, îi explică Malko, punându-l la curent.

— Bine, fu de acord John Falcon, dar trimiteţi înapoi şi iahtul *Armaggeddon*. Până la urmă va ajunge să atragă atenţia. În momentul de faţă nu-şi mai are rostul să rămână aici.

— Şi dacă va fi nevoie să trec graniţa, silit de împrejurări?

John Falcon zâmbi palid.

— Mă voi ocupa eu de această problemă. Am o „Ţigaretă" care vă poate duce în Spania sau în Maroc. Să sperăm că nu vom ajunge acolo. Până una alta, am să-i comunic lui Langley identitatea acestui Serghei. Să vedem dacă ei ştiu ceva mai mult.

— Trebuie să aflăm ce are să se întâmple cu containerele, spuse Malko. Cui îi sunt ele destinate.

Ceva nu-i dădea pace. De ce fusese drogul practic părăsit pe chei? Pentru ce Raj Krichna pierdea astfel atâta timp? Fiecare oră care trecea, sporea pericolul unui control vamal inopinat...

* * *

Malko se uită după *Armaggeddon*, care părăsea portul de agrement. Avea de pe acum în buzunar două bilete la Europa Air cu destinaţia Londra, singura direcţie deservită de Gibraltar, pe numele Alexandrei şi a lui Elko Krizantem. Se aşteptase să revadă Cougar-ul lui Selim Attalah, dar sirianul nu se întorsese. Ceea ce însemna că stadiul final al operaţiunii nu sosise încă. În felul acesta se mai câştigau câteva ore de răgaz. Malko urcă în maşina lui. Dar nodul din gât rămânea prezent: pe stânca asta se simţea prins în cursă.

* * *

Alexandra dormea goală, întinsă pe pat, când se întoarse Malko. Pe o parte, cu superba ei crupă în bătaia soarelui. Malko se dezbrăcă pe tăcute, se lungi şi se lipi de ea, cuprinzând-o cu tot corpul. Tânăra femeie se întinse, trezită din moţăiala ei, iar şoldurile îl presară pe Malko, expediindu-i un val de adrenalină în artere şi declanşându-i o erecţie imediată. Se ridică într-un cot şi cu genunchiul îi împinse una dintre coapse înainte, descoperindu-i sexul, în care plonjă lent până în adânc. Rămase aşa câteva clipe, savurând actul posesiunii. Apoi, apucând-o de şolduri o aşeză în genunchi şi începu să se mişte fără grabă. Alexandra se lăsă în voia lui, cu braţele întinse înainte, şi capul în cearşafuri, gemând din când în când, cu crupa ridicată în sus ca o pisică mângâiată pe spinare.

Când mişcările bărbatului se accelerară, ea întoarse puţin capul şi gemu:

— Mai repede, mai repede!

Malko, într-un ultim efort, se vărsă în pântecul ei şi amândoi

rămase îmbrăţişaţi pe o parte. Îi mângâie sânii încă întăriţi datorită tăcerii, în vreme ce ea se întindea pentru a-i simţi mai bine sexul masat înăuntrul ei. Malko se întreba când mai aveau să facă dragoste. Peste câteva ore urmau să se despartă din nou.

— Pregăteşte-te, îi spuse, trebuie să te conduc la aeroport.

Se ridică şi privi maşinal pe fereastră. Simţi imediat un şoc în inimă. *Căpitanul Iakovlev* era pe cale să părăsească rada!

Portcontainerul sovietic ridicase de pe acum ancora. Se îndrepta spre sud, în direcţia strâmtorii şi a Atlanticului. Deci, dispariţia lui Serghei Kalinin fusese trecută la rubrica pierderi şi profituri. Malko ştia prea bine că sovieticilor nu le plăcea deloc să se amestecaţi în afaceri cu droguri. Comandantul de pe *Căpitan Iakovlev* putea să-şi închipuie că secundul avusese vreo problemă cu poliţia.

Malko urma să afle mai multe prin John Falcon. Îi lipsea elementul principal: soarta containerelor debarcate.

După ce o va conduce pe Alexandra şi pe Krizantem la aeroport, intenţiona să se consacre acestei probleme.

* * *

Un bombardier voluminos Vulcan, încă mai purtând pe el camuflajul de război, veghea ca un pterodactil aţipit pe pista traversată de drumul care ducea spre frontieră, la Algesiras. În dreptul unui Boeing 737, care urma să plece la Londra, era singurul avion. Englezii refuzaseră categoric să autorizeze vreo companie britanică pentru deservirea Stâncii. Blocând temporar coridorul dintre companiile europene.

Semnalizatoarele de la intrarea pe pistă erau pe verde. Când un aparat urma să decoleze sau să aterizeze, ele treceau pe roşu, traficul era întrerupt, ca la o trecere la nivel cu calea ferată.

Mica aerogară amintea de America de Sud, cu clădirile ei ţărăneşti şi părăginite, fără nici o firmă. O mulţime de turişti, înroşiţi de soare ca nişte homari fierţi, se înghesuiau în hol, frânţi în două sub greutatea sticlelor cumpărate în regim de „duty free". Pentru prima oară Alexandra se lipi de Malko în mijlocul mulţimii.

— Să te întorci repede! îi spuse ea.

Elko Krizantem bombănea furios de a fi expediat într-un mod nezonorant, ca o cărţiţă scoasă la lumina zilei.

Malko rămase până în momentul în care se închiseră uşile Boeing-ului 737. Temându-se de un incident survenit în ultima

clipă. Elko pleca de la Londra la Viena iar Alexandra lua un avion Air France pentru Paris. De îndată ce aparatul începu să ruleze pe pistă, Malko grăbi spre parchingul aflat pe partea opusă a drumului.

John Falcon îl aștepta cu răspunsurile la întrebările pe care le pusese.

* * *

Americanul fuma un trabuc enorm, cu trăsăturile impasibile când îi deschise lui Malko. Abia în biroul lui se însufleți.

— Am lucrat bine pentru dumneavoastră, spuse el.

— Știți că vasul *Căpitan Iakovlev* a ridicat ancora?

— Știu, confirmă John Falcon. Am un prieten la căpitănie care a anunțat că avaria fusese remediată și că își continuau drumul.

— Și Serghei Kalinin?

— Comandantul a semnalat că unul dintre oamenii lui nu se prezentase la bord la ora stabilită și a cerut poliției din Gibraltar să ia legătura cu consulatul sovietic din Madrid de îndată ce-l va regăsi.

— Bizar, recunoscu Malko, de obicei sovieticii sunt cu mult mai virulenți.

John Falcon își agăță un surâs în colțul gurii, și-și scutură trabucul.

— Au ei motive serioase pentru asta. Langley l-a identificat numai ce am primit un telex. Serghei Kalinin se numește în realitate Ivan Grusov și are grad de căpitan în GRU[1]. A servit câți ani pe pescadorul sovietic care urmărea Flota a Șasea. Mai târziu a fost regăsit ca atașat militar la Delhi, după care a fost rechemat la Moscova, la Centrală, și de atunci nu s-a mai știut nimic despre el. S-ar părea că era ofițerul de legătură a lui Raj Krichna.

Iată de ce comandantul de pe *Căpitan Iakovlev* nu făcuse ceea ce voiau. În lupta feroce dusă pe tăcute, care îl opunea pe Malko adversarilor lui tamulo-americano-sovietici, se numărau de pe acum doi morți. Pe care nimeni nu-i revendica. Prezența ofițerului GRU pe *Căpitan Iakovlev* demonstra că întreaga operațiune se bucura de binecuvântarea și ajutorul serviciilor sovietice. Care, în aceste circumstanțe, aveau ca aliat un traficant de droguri american.

1. Secția militară a serviciilor speciale sovietice.

Totul era perfect coerent. Sovieticii dădeau dintr-o lovitură trei păsări cu o piatră. Îi ajutau pe aliații lor tamuli, vindeau arme poloneze, și puneau în plus mâna pe devize, subminând încă puțin societatea occidentală prin intermediul heroinei. Așa cum preconizase Lenin...

Strașnic!

Dar între marile servicii nu se obișnuia recurgerea la crimă...

Această fisură risca să provoace tulburări.

— Ce spune Langley? întrebă Malko.

— Toți sunt teribili de contrariați..., afirmă prudent John Falcon.

— Nu s-a descoperit nimic?

— Din fericire, nu. Știu locul unde se află cadavrul. Poate rămâne acolo mult și bine. Vreau să sper, totuși că nu veți mai fi aici când are să fie descoperit.

— Asta sper și eu, spuse Malko.

Adevărata problemă consta în a afla dacă sovieticii reușiseră să-l avertizeze pe tamul că se întâmplase ceva cu omul lui de legătură. Orele următoare urmau să fie cruciale: dacă Raj Krichna nu mișca, însemna că nu era la curent. Dacă dispărea, nu mai rămânea decât să pună mâna pe drog.

— Și containerele? întrebă Malko.

Chipul americanului se lumină.

— Am pe cineva la vamă, care se ocupă de problemă. Am stabilit o întâlnire cu el la *Angry Friar*, o cafenea de pe Main Street.

— E prudent să mă arăt și eu?

— Willy câștigă tot atâția bani de pe urma mea cât din serviciul lui. E ca mormântul, afirmă John Falcon. Soția lui e americancă și el știe bine că nu i-aș cere nimic împotriva sacrosantei Queen. Dar, cum cunoașteți mai bine ca mine această afacere, prezența dumneavoastră e indispensabilă.

* * *

Angry Friar, chiar vizavi de reședința guvernatorului, era o cafenea englezească unde domnea un întuneric ca într-un cuptor și era relativ răcoare... În colțul cel mai întunecos, un bărbat roșcovan, gras cu părul cărunt, discuta aprins cu o enormă halbă de bere brună, brumată. Scutură mâna lui John Falcon și-l salută pe Malko printr-o mișcare a capului, fără a pune nici o întrebare. Americanul intră imediat în miezul problemei.

— Ia spune, Willy, ai găsit ceva?

Vameşul scoase o hârtie din buzunar cu un zâmbet şmecher.

— Da, nu-i vorba de nici un mister.

— Şi?

— *Căpitan Iakovlev* a avut o avarie. Potrivit spuselor comandantului, a primit un telex de la destinatarul transportului care-i cerea să descarce câteva containere, recuperate apoi de un alt vas ce va urma să treacă prin partea locului. Marfa n-ar mai fi putut să fie preluată la Rotterdam din cauza întârzierii.

— Şi cui urmează a fi predate containerele?

— Nu se ştie deocamdată, explică vameşul. Răspunderea îi o poartă un intermediar, Med-Shipping Co, care are un reprezentant aici. Acesta va completa mâine formalităţile vamale. Ne-a telefonat. Noi vom sigila containerele, care vor rămâne aici, până ce vor fi încărcate pe un alt vas.

— Şi intermediarul nu ştie pe ce vas şi când urmează a fi încărcate?

— Nu. A primit un telex de la un alt intermediar, un american, cred, care îi va preciza mai târziu instrucţiunile.

— E o practică aplicată în mod curent? întrebă Malko.

Vameşul abia dacă ridică privirea spre el.

— Absolut. Câteodată, unele containere rămân aici cu lunile uitate de proprietarii lor.

— Şi unde vor fi depozitate?

— Pe cheiul Western Arm, acolo unde au fost şi descărcate. Dacă o să dureze prea multă vreme, i se va cere intermediarului să le ducă într-un depozit. Dar pe aici nu se prea fură.

— Aveţi vreo idee ce anume conţin? întrebă din nou Malko.

— Nu încă. Intermediarul va veni la noi cu manifestul comunicat de clientul lui.

Satisfăcut, grasul Willy dădu dintr-o dată peste cap jumătatea de halbă care-i mai rămăsese.

— Mulţumesc, Willy, spuse John Falcon, tot ce ne-ai spus e foarte util. Îmi puneam şi eu nişte întrebări. Cu ruşii ăştia nu ştii niciodată la ce să te aştepţi.

Vameşul izbucni în râs.

— În orice caz, nu sunt arme! Cei care au descărcat containerele mi-au spus că erau destul de uşoare...

John Falcon lăsă pe masă o bancnotă de cinci lire şi se ridică. Nu aveau ce să afle mai mult. Vameşul îşi văzu în continuare de berea lui. Ajunşi pe Main Street, americanul îl întrebă pe Malko:

— Sunteţi mulţumit?

— Bineînţeles, confirmă Malko. În cel mai rău caz, suntem în măsură să distrugem drogul.

— În momentul de faţă, pot să vă găsesc tot ce trebuie pentru a transforma această heroină în căldură şi lumină, afirmă John Falcon.

— Luaţi toate măsurile, spuse Malko.

Nu era soluţia cea mai satisfăcătoare. Numai Raj Krichna ar fi fost lezat. Dar misiunea era îndeplinită în partea ei esenţială. Malko îşi storcea creierii să găsească o soluţie mai bună. Şi să o răzbune pe Ann Grimm printre altele. N-ar fi fost rău nici să recupereze dolarii de la Tony Pool...

— Vă las să supravegheaţi toate astea până mâine, spuse americanul. Dacă aveţi nevoie de mine, sunaţi-mă indiferent la ce oră.

Se despărţiră dinaintea unui autocar înţesat de turişti. Un pakistanez încercă să-i acroşeze pentru a le vinde dantele fabricate în Coreea de Sud.

Se despărţiră la colţul străduţei Convent Lane, atât de îngustă încât zidurile de pe cele două părţi aproape că se atingeau. Centrul Gibraltarului semăna într-o măsură cu vechea citadelă din Alger...

Era încă lumină. Malko se hotărî să se ducă şi să verifice dacă nu cumva Selim Attalah apăruse. Întoarcerea lui ar fi însemnat că heroina era pe puntul de a-şi schimba stăpânul.

* * *

În apus, rada portului de agrement răsuna de râsetele marinarilor care profitau de o răcoare relativă. Pălăvrăgeau pe terasele cafenelelor aflate la poalele caselor de un alb ca zăpada, ce înconjurau bazinul. Malko cercetă îndelung toate punţile fără a vedea nimic care să semen cu Cougar-ul lui Selim Attalah.

Deodată, zări un bărbat care se îndreptă spre restaurantul *Da Paolo*. Silueta lui nu-i era necunoscută.

Georgiu Ayotis!

Cipriotul ajunse pe terasă şi se instală la masa unde se afla un cuplu: Raj Krichna, cu părul lui negru pieptănat cu grijă spre spate şi Lucia, superbă într-o rochie cu volane hiperscurtă, care-i descoperea picioarele fine şi bronzate, precum şi pieptul datorită unui decolteu vertiginos.

Malko bătu în retragere. Sosirea lui Georgiu Ayotis, omul de încredere al lui Selim Attalah și a lui Raj Krichna marca începutul numărătorii inverse.

Greutatea Colt-ului „38" fixat la glezna lui i se păru liniștitoare.

Capitolul XIII

Georgiu Ayotis se înclină în fața Luciei și luă un loc lângă ei. Malko ar fi plătit scump să poată strecura un microfon sub masă... Se abătu până în parchingul din spatele restaurantului, unde reperă Starlet-ul lui Raj Krichna.

Ayotis era cel care-l interesa. Unde s-o fi cazat? Se aștepta să-l vadă apărând pe Tony Pool, însoțit de Diana Mangan, dar americanii nu se arătară. Prudenți. Era limpede că aveau să intervină doar în ultimul moment. Din când în când, Malko se ducea să verifice în ce stadiu ajunseseră cu masa. Serviciul era de o încetineală disperantă. Abia după două ore trioul apăru în parcare. Malko se ascunse sub tabloul de bord în ultima clipă. Când se ridică, zări Starlet-ul luând-o spre oraș. Georgiu Ayotis era așezat în față.

Queen's Way, drumul din lungul exteriorului meterezelor, era pustiu și Malko fu nevoit să rămână la distanță. Noaptea, Gibraltarul semăna mai mult cu un cimitir de țară decât cu Lido... Starlet-ul trecu de Rock Hotel și se opri în fața cazinoului. Cât să coboare Georgiu Ayotis și imediat făcu calea întoarsă.

De departe, Malko îi văzu pe Raj Krichna și pe Lucia intrând în *Rock Hotel* mână în mână. Vădit grăbiți să se împerecheze... Ezită să-l urmărească pe cipriot în interiorul marelui cazinou. Se hotărî urgent când zări deodată BMW-ul înmatriculat la Malaga, al lui Tony Pool, parcat în față. Toate se așezau la locul lor. Avea de ales: ori să se ascundă pe lângă cazinou, ori să se ducă și să vadă mai de aproape containerele și să le întindă traficanților o capcană. Alese a doua soluție. Îi trebuiră doar cinci minute pentru a traversa din nou orașul adormit. Trecu prin fața biroului de vamă, încă luminat, aflat puțin mai înainte de North Mole și ajunse la extremitatea lui Western Arm.

Containerele nu se clintiseră din loc. Nici țipenie. La stânga rada, la dreapta marea.

Malko își lăsă mașina între două antrepozite și stinse farurile. Marea clipocea ușor, iar aerul era plăcut călduț. Opri motorul și scoase Colt-ul din teaca fixată la gleznă. Traficanții aleseseră bine locul. Noaptea nu trecea nimeni în această parte a portului. Singurul semn de viață venea de pe cele câteva cargouri ancorate de-a lungul cheiului North Mole, de pe care se filtra puțină muzică.

Malko se întreba când avea să vină Tony Pool să caute drogul.

* * *

Vreo o sută de matroane înghesuite în sala de bingo din extremitatea cazinoului, notau scrupulos cifrele aruncate cu o voce atonă de crupier. Câteva pensionare se târâiau în jurul mașinilor de bani din holul mare, care domina Europa Road, și unde se ajungea cu ascensorul... Restaurantul era gol. În afara privelișteei cazinoul Gibraltarului nu avea mare lucru de oferit jucătorilor...

Georgiu Ayotis deschise ușa sălii de ruletă și black jack. Imediat un șef de sală pirpiriu, într-un smoching pătat, îl agăță pentru a-l sili să plătească taxa de intrare. Cipriotul se execută, bodogănind. Tocmai îl zărise pe Tony Pool și pe Diana la o masă de ruletă. Raj Krichna îi descrisese atât de bine încât nu încăpea nici o eroare posibilă. În plus, ei erau singurii din sală sub o sută de ani...

Se apropie de cei doi. Crupierul anemic își lansă bila pentru vreo doisprezece clienți. Ayotis se amestecă printre ei, fără a-i adresa vreun cuvânt americanului, dar schimbând cu el o privire.

Acesta, câteva minute mai târziu, se îndreptă spre șirul automatelor de bani. Acolo, nimeni nu i-ar fi putut auzi.

— Raj este OK? întrebă Tony Pool îngrijorat.

— Da, îl asigură Ayotis, totul merge bine.

Conversația lor continuă în tumultul provocat de mașinăriile acționate de Diana pentru a le acoperi zgomotul glasurilor. Când își sfârși monedele de 10 peni, se întoarse spre Tony.

— Ai terminat?

— Da.

O ultimă privire aruncată spre Ayotis și cipriotul se îndreptă hotărât spre o masă de ruletă. Diana și Tony Pool ajunseră în holul pustiu și urcară în ascensor. Fără a se grăbi, coborâră spre *Holiday Inn*.

— Totul e pus la cale? întrebă Diana.

— În principiu, făcu Tony, mereu bănuitor.

— Pentru când s-a hotărât?

— Pentru noaptea următoare.

— Și tipul din Viena?

— Cred că ne-a pierdut urma.

— A rămas în Marbella?

— Nu, a plecat. De la *Marbella Club* a făcut o rezervare pentru un hotel din Ibiza...

Diana zâmbi ironic.

— Ți-am spus că o să-i tragem pe sfoară...

Tony găsi un loc de parcare chiar în fața hotelului, în *Governor's Parade* și se întoarseră în apartamentul lor.

Primul lucru pe care-l făcu Tony la intrare fu de a deschide seifonierul. Cele cincisprezece milioane de dolari se aflau la locul lor în doi saci de piele. Americanul nu voise să atragă atenția închiriind un seif din vreo bancă. Diana se uită la saci cu ochi scânteietori.

— Mi-a venit chef să mă distrez, făcu ea.

— Ce vorbești! spuse Tony Pool turnându-și un *J and B*, după ce-și scosese cămașa.

— Deschide sacii.

Tony îi aruncă o privire mirată.

— De ce, mă rog?

— Vreau să mă uit la bani.

— Vezi-ți de treabă!

— Fă ce-ți spun, îi porunci Diana cu o voce tăioasă. Îți reamintesc că banii aparțin lui Donald și că tu lucrezi pentru el.

Ochii ei galben-verzui căpătaseră o expresie glacială. Tony îi susținu privirea câteva clipe și pe urmă, supărat, se ridică și deschise unul din saci. Diana își înfipse imediat amândouă mâinile înăuntru, începând să arunce pachetele de bani, a câte o sută de dolari, pe pat, desfăcându-le în același timp.

— Ai înnebunit! sări în sus Tony Pool. Ne-au trebuit ore întregi să-i numărăm.

Fără un cuvânt, Diana își văzu de treabă, până ce se așternu un covor, care trebuie că reprezenta peste un milion de dolari.

Apoi se întoarse spre Tony și-i aruncă:

— Acum, treci și te împerechează cu mine.

— Du-te la naiba!

Fără să scoată o vorbă, femeia apucă paharul gol de coniac și-l aruncă în cap, turbată de furie. El evită lovitura în ultima clipă și se ridică înnebunit, cu un horcăit mânios.

— Nemernico!

Îi trase o palmă mai să-i disloce capul, desfăcându-i cocul. Diana trecu la atac zgâriindu-l pe toată lungimea torsului gol. Tony încercă s-o prindă, dar ea, suplă ca o liană, se agăţă de el, frecându-i-se de trup, în vreme ce Tony încerca s-o lovească.

Se răsturnară pe patul larg acoperit cu bancnote. Diana îşi freca sexul de pulpa musculoasă a lui Tony, ca o căţea în căldură. Mai încasă câteva lovituri, dar furia americanului se topea sub mângâierile ei. Femeia îşi dădu seama şi, sfâşiindu-i pantalonul de pânză, îşi băgă mâna în slipul lui, dând la iveală un sex care începea să devină dur. Gura ei se prăvăli peste el ca ulii, pompându-l cu toată viteza. Tony încerca s-o respingă, răsucindu-i cu răutate sânii, dar capitulă foarte repede.

Nebunia Dianei, nimfomană sofisticată, îi sucise capul. Se ridică şi smulse de pe ea rochia din voal.

— Vrei să faci dragoste, da? Lasă că-ţi arăt eu ţie!

Mâinile lui mari o răsturnară pe burtă, ridicându-i crupa. Cu părul negru despletit, Diana guiţa de plăcere, deschisă, moale, fericită.

— Oh da! Supune-mă! murmură ea.

Tony, fără un cuvânt, şi fără nici o pregătire prealabilă se înfipse violent în ea. Diana scoase un urlet dement sub efectul durerii autentice şi al plăcerii la fel de autentice, care-i întunecau minţile. Degetele cu unghii lungi şi roşii se crispau în grămada de dolari, sfâşiind bancnotele, reducându-le în confeti, în vreme ce era turtită sub cele optzeci de kilograme ale amantului ei, afundat în ea pe toată lungimea.

— Na, satură-te! tună Tony.

Se retrase aproape în întregime şi se aruncă din nou asupra ei, violând-o în toată legea. Şi aşa mai departe, însoţindu-şi mişcările cu bombăneli şi injurii. Strigătele Dianei se modificară puţin câte puţin coborând tonalitatea până ce ajunseră un miorlăit continuu, supus şi fericit.

— Aşa, ce bine e! murmură ea.

Mâinile lui Tony Pool, strecurate sub torsul ei, îi frământau sânii mai să i-i smulgă. Când îl simţi că se videază, crupa i se ridică, săltându-l în sus. Diana strigă pentru ultima oară, în vreme ce el se smulgea din interiorul ei brutal. Diana se rostogoli pe pat şi bancnotele de o sută de dolari se lipiră de pielea ei năclăită de transpiraţie. Cu ochii închişi, ea rămase întinsă pe spate. Tony Pool profită de ultimele lui puteri pentru a se arunca asupra ei, de data aceasta ţintuindu-o până în adâncul pântecului. Bărbatul avea

impresia că pusese mâna pe lozul cel mare, cu toate acele bancnote între ei.

Le trebuiră multă vreme pentru a-şi recăpăta calmul. Tony îşi turnă un pahar de *J and B* iar Diana îşi pregăti un Cointreau cu multe cuburi de gheaţă. După senzaţii atât de puternice, băutura era extraordinară. Cu o voce liniştită, îl întrebă:

— Spune-mi ce ai stabilit. Trebuie să-i telefonez lui Donald ca să fie la curent.

Asta era regula. Când Diana era cu el, Tony nu-i vorbea direct patronului.

— Simplu, spuse el. Ayotis s-a întâlnit cu Raj Krichna care i-a dat cheia şi numărul containerului în care se află drogul. Mâine intrăm în posesia lui.

— Pentru ce abia mâine? obiectă Diana. E periculos să rămână totul pe chei.

— Pentru că cele patru containere vor fi vămuite şi sigilate abia mâine dimineaţă, îi explică americanul. Acum există riscul ca vameşii să le dea târcoale. Ayotis se va duce singur să efectueze trasbordarea. E treabă uşoară, toate pachetele sunt în acelaşi container în saci de zece kile. Sunt comprimate şi nu ocupă mult loc. O să-i pună în portbagajul maşinii lui şi o să-i ducă pe vasul nostru.

— Cum ai să-i verifici calitatea?

— Treaba asta se va face de oamenii noştri, pe vas. După care îmi vor da un telefon. Krichna o să fie aici cu noi. Dacă totul e în ordine şi calitatea e corectă, îi predau banii.

— Şi dacă nu-i?

Tony Pool îşi învârti cuburile de gheaţă din coniac. Liniştit.

— O să fie. Am şi primit un eşantion. Heroină frumoasă, cenuşie. Ăştia sunt oameni serioşi şi au nevoie de un debuşeu pentru cantităţi mari. De ce s-ar frige prostesţe.

— O să fie singur? întrebă Diana, lacomă.

— *Yeah!*

Un înger trecu în zbor şi fugi îngrozit de atâta beznă. Amândoi se gândeau la acelaşi lucru.

— Tipul ăsta e un criminal, spuse Tony Pool. Are în spatele lui o întreagă organizaţie. Nu ne putem distra venindu-i de hac.

Diana îşi masa sânii, gânditoare. Să economiseşti cincisprezece milioane de dolari nu stricase niciodată nimănui.

— Ascultă, făcu el conciliant, o să ne mai gândim. Să vedem cum se prezintă lucrurile.

* * *

Malko abia își mai ținea ochii deschiși. Ieși din mașină și aerul proaspăt îl trezi. Ceasul lui, Seiko quartz, indica ora trei noaptea. Totul rămăsese la fel de liniștit. Își spuse că probabil schimbul nu avea să se facă în noaptea aceea. În schimb, așteptarea lui îndelungată îi permisese să eșafodeze un plan.

Nu mai putea continua să se joace cu focul. Dacă drogul i se strecura pe sub nas, DEA i-ar fi făcut capul calendar. Dar, dacă realiza ceea ce-și pusese în minte, punea în mișcare o mașină infernală ale cărei efecte ar fi putut fi extrem de îmbucurătoare, dat fiind cine erau protagoniștii.

Urcând din nou în mașină se strecură prin portul pustiu până în centru. Îi trebuiră doar zece secunde pentru a constata că BMW-ul lui Tony Pool era parcat în fața hotelului *Holiday Inn*.

Plecă gândindu-se la Lucia. Ce făcea micul animal sălbatic între acei pirați? Fiindcă tamulul, în pofida aparenței lui pacifice, era un criminal fanatic, de temut. Unul în stare să pună bombe. Ce naivitate să se îndrăgostească de el, așa cum părea a fi...

Se întoarse la *Rock Hotel* prin străduțe pustii, întâlnind doar o singură mașină a poliției, care patrula fără convingere. În afara maimuțelor, nimeni nu fura pe nimeni la Gibraltar.

Următoarele douăzeci și patru de ore aveau să fie cruciale. Traficanții n-ar fi lăsat multă vreme un drog valorând cincisprezece milioane de dolari să se usuce la soare, fără nici o supraveghere.

Înainte de a adormi, se mai întrebă dacă John Falcon se va dovedi eficient.

* * *

Când își deschise ochii, în camera lui strălucea un soare radios. Îi mai rămăsese timp doar să dea fuga la șeful biroului CIA.

Convins că nimic important nu se va petrece în timpul zilei, nici măcar nu verifică dacă Raj Krichna și Lucia mai erau în hotel, întrebându-se ce pusese la cale Tony Pool pentru a scoate heroina din Gibraltar.

Trebuia doar să plece de acolo într-un fel sau altul. Se gândi la Greg Bautzer. Se mai afla la Rotterdam sau DEA aflase de escala neprevăzută a portcontainerului sovietic? Malko era mirat că nu avea vești de la agentul special. Foarte riscant să acționeze în afara DEA și chiar a autorităților locale. Dar el știa că CIA avea dreptate. Britanicii nu voiau probabil să se murdărească cu o afacere în care un ofițer sovietic din GRU își aflase moartea. Și care nu-i privea.

* * *

John Falcon era posomorât. Îi oferi totuși un ceai lui Malko mai înainte de a-l pune în temă:

— Poliția a găsit cadavrul lui Serghei în dimineața asta. Va trebui să vă repatriați în graba mare.

Malko simți niște înțepături neplăcute de-a lungul șirii spinării. Toate astea puteau fi începutul unor serioase neplăceri. Pentru că, dacă ziarele sau televiziunea vorbeau, Raj Krichna ar fi înțeles totul și ar fi reacționat.

— Ce spune poliția?

— Toți sunt perplecși, îl informă americanul. Afacerea a fost preluată de „Spacial Branch". Au aflat că mortul e un sovietic, conducându-se după îmbrăcăminte și, bineînțeles, au făcut legătura cu persoana dispărută de pe *Căpitan Jakovlev*.

Malko bău o înghițitură de ceai fierbinte.

— Am nevoie de douăzeci și patru de ore, spuse el.

John Falcon ridică o sprânceană roșcovană și neliniștită.

— Știu că sunteți slav la origine, dar n-are rost să jucați la ruleta rusească. Omologii noștri v-au și reperat de îndată ce ați sosit. Vor descoperi că mortul face parte din GRU. E destul pentru a dori să vă interogheze... Fie, în seara asta să aruncăm în aer blestemul de container, după care trebuie s-o luați din loc. Am pregătit tot ce aveți nevoie.

— Aș fi vrut să încerc altceva, spuse Malko. Mai dați-mi câteva ore.

John Falcon oftă:

— OK, OK, am știut de la început că am să am necazuri.

— Îmi trebuie două lucruri, în afară de exploziv, spuse Malko.

Americanul îl ascultă fără să scoată o vorbă, mâzgălind o sugativă. În cele din urmă, clătină din cap, gânditor.

— Dacă o să fie vreo problemă, o să plecăm amândoi... Dacă o să mai avem timp. OK, am să încerc să procur tot ce mi-ați cerut. Veniți aici pe la șase seara.

Americanul îl conduse până la ascensor. Birourile semănau cu un stup. Infrastructura CIA funcționa rotund.

Malko ieşi în strada inundată de soare şi, instinctiv se uită în jurul lui. Nimic care să-i trezească bănuieli.

După plecarea Alexandrei, se simţea cu adevărat singur. Se uită la maşina lui care clocotea la soare. Străzile erau înţesate de turişti şi îi trebuiră douăzeci de minute pentru a ajunge în portul de agrement. Un vechi Comet militar era pe punctul de a ateriza şi şoseaua Spaniei era închisă, păzită de poliţişti. Şiruri de maşini aşteptau pe ambele sensuri. Noroc că traficul nu era prea intens.

Nu avu nevoie să meargă prea departe. Cougar-ul lui Selim Attalah se legăna la câţiva metri de *Da Paolo*, iar sirianul se afla la pupă ajutând să se efectueze amararea.

Attalah se întorcea la Gibraltar să-şi caute cele cincisprezece milioane de dolari.

Capitolul XIV

Malko încerca să-şi înşele îngrijorarea făcând naveta între *Rock Hotel* şi portul de agrement. Cougar-ul era la ancoră, dar Selim Attalah se făcuse nevăzut. Raj Krichna şi Lucia îşi petrecuseră probabil ziua la piscina hotelului *Rock*, fiindcă maşina lor se afla acolo. Acelaşi lucru cu BMW-ul lui Tony Pool parcat dinaintea lui *Holiday Inn*.

Cât despre Georgiu Ayotis, acesta nu mai apăruse.

Urcând pentru a mia oară pe Europa Road, îşi aruncă o privire pe ceasul lui Seiko quartz. Trei şi jumătate. Întâlnirea cu John Falcon era fixată pentru şase. Se opri în faţa parchingului piscinei. Starlet-ul lui Krichna dispăruse. Coborî din maşină să arunce o privire şi se lovi de Lucia, cu căştile pe urechi, care apăruse la ieşirea din parcare. Se apropie de el şi-l întrebă într-o engleză stricată:

— Mergeţi cumva la *Rock Hotel*?

— Da, spuse Malko.

— M-aţi putea duce până acolo?

Însemna să te joci cu focul, dar îi venea greu s-o refuze. O invită să urce. De aproape era încă şi mai exicitată, cu sprâncenele ei negre de cărbune, cu chipul copilăros şi senzual şi pieptul ei extraordinar, care-i făcea maieul să plesnească.

Drumul dură trei minute. Nu-şi ridică Walkman-ul de pe urechi pentru a-i spune la revedere lui Malko şi a-i adresa un surâs uluitor, de carnivor. Mica gitană degaja o senzualitate să-i bage în păcat pe toţi ayatollh-ii din lume, cu acel corp delicat, cu sânii turnaţi ca în bronz, cu gura gata să apuce şi licărirea tulbure din ochii ei.

Lolita, fantasmă absolută.

— Mulţumesc, îi spuse ea.

Se aplecă, şi-l sărută pe obraz, la comisura buzelor, inocentă

și perversă. Sfârcul unui sân îi atinse mâna iar Malko se simți ca electrocutat.

* * *

John Falcon părea în toane bune. Precum englezoaicele pur sânge, secretarele lui se evaporaseră de la cinci fix iar clădirea *Secretery's* Lane era tăcută ca o criptă.

— Am găsit tot ce vă trebuia, spuse el, dar Company va trebui să suporte o cheltuială de cinci sute de lire...

O licărire veselă strălucea în ochii lui. Malko avu impresia că i se ridica o mare greutate de pe inimă.

— Și colaborarea exterioară?

— E inclusă în cele cinci sute de lire, spuse americanul.

— Mă tem că am să fiu obligat să vă mai cer ceva, spuse Malko.

— *My God*, ce anume?

— Pe dumneavoastră, făcu Malko.

Șeful biroului probabil că se aștepta la așa ceva, pentru că nu sări în sus. Își mângâie craniul pleșuv cu un gest distrat și cu o expresie nostalgică, pierdută.

— Am să simt că întineresc, rosti el.

* * *

Selim Attalah, bronzat, purtând o cămașă de culoare crem și pantaloni albi, îl întâmpină pe Raj Krichna și pe Lucia la intrarea pe vas cu un entuziasm egal.

Selim mângâie crupa Luciei, făcându-i cu ochiul strengărește.

— Sper că nu te plictisești?

— Nu, mă distrez foarte bine, îi răspunse ea cu o voce agresivă. Selim n-o băgă în seamă. Nu era momentul. îl trase pe tamul într-o parte.

— Putem pleca mâine dimineață?

— Da.

— Bine, ne ducem direct la Malaga. Avionul meu e pregătit. De acolo plecăm la Varșovia. Marfa va putea să părăsească Polonia, poimâine, din Gdansk. Peste trei săptămâni va ajunge la Nagapattinam. Sunteți sigur că nu veți avea probleme cu autoritățile indiene? E vorba totuși de cinci sute de metri cubi...

— Sigur, îl liniști tamulul. Responsabilul din port e membru în mișcarea noastră.

— Atunci, hai să mergem la masă, sugeră Selim Attalah. Am făcut o rezervare la *Da Paolo*. E singurul restaurant cât de cât convenabil din Gibraltar.

— Sunt nevoit să vă părăsesc acum, spuse Raj Krichna; ar trebui ca Lucia să rămână cu dumneavoastră.

— Nici o problemă.

Lucia aproape că bătu din picior.

— Vreau să vin cu tine!

— Nu, îi răspunse categoric Krichna, e imposibil.

Sirianul îi adresă o privire stupefiată. Era pentru prima oară când ea se revolta. Hotărât lucru, călătoriile nu-i priau.

— Dacă n-ai să fii cuminte, îi spuse el mai în glumă mai în serios, te trimit înapoi la părinții tăi, ca să duci viața aia păcătoasă de până acum.

— Puțin îmi pasă! îi aruncă ea. Vreau să merg cu Raj!

Selim Attalah fu atât de mirat că nu-i mai răspunse, apoi consideră că era mai nimerit să zâmbească. O să rezolve el treburile astea mai târziu. Nici tamulul nu avea chef de scandal.

— Ai să rămâi cu Selim, spuse Krichna, am să te iau mai târziu. Bozumflată, Lucia se lăsă dusă spre restaurant. Selim îi privea trupul suplu, mulat în rochia de vară.

* * *

Raj Krichna nu era un jucător și fixa cu o privire indiferentă mașinăriile aliniate în holul cazinoului. Dar trebuia să-și omoare timpul, iar cazinoul era locul ideal în acest sens. Se instală la barul aproape gol și comandă un Gaston de Lagrange, pe care-l încălzi îndelung în palme. Pentru a-și desclesta ghiara din gâtlej. De afacerea asta depindea viitorul lui în PLOT.

În privința sovieticilor și a lui Selim Attalah nu era nici o problemă, dar nu avea încredere în Tony Pool. Americanul ar fi putut să fie tentat să pună mâna și pe unt și pe banii pentru unt... Raj Krichna prevăzuse cu răceală această eventualitate, și era pregătit să-i facă față. De ani de zile, existența lui se derula într-un univers sângeros în care viața unui om nu avea nici o valoare. Cea a lui Tony Pool, cu nimic mai mult ca altele. Dar nu-și făcea nici un fel de iluzii: americanul era din aceeași rasă cu el. Și Diana Mangan putea fi la fel de periculoasă...

Își termină coniacul, gândindu-se la Lucia. Ce ciudată vietate! Niciodată nu cunoscuse cu o altă femeie un asemenea echilibru sexual. Păcat că nu era din neamul lui de tamuli. Prezența ei i-ar fi făcut pe unii să scrâșnească din dinți. Mai comandă o cafea: a unsprezecea în ziua aceea. Ar fi dat multe rupii ca să fie mai bătrân cu câteva ore.

* * *

Lucia ciugulea din prăjitură, cu privirea în gol, în hărmălaia restaurantului *Da Paolo*. Selim Attalah ceru nota de plată și se ridică. Luna strălucea deasupra portului de agrement și ocupanții vaselor cu pânze se plimbau pe pontoane. O ambianță plăcută și relaxantă. Sirianul se îndreptă spre Cougar-ul ancorat la capătul pontonului.

Lucia se opri brusc:

— Unde te duci?

El se întoarse și o cuprinse de mijloc, afundându-și degetele în carnea elastică a șoldurilor.

— Ți-am dus dorul...

— Vreau să mă întorc la hotel, făcu ea încăpățânată.

Selim, sub imperiul unui violent acces de furie, o apucă de mână și o trase fără menajamente, sub privirile scandalizate ale câtorva yachtmen britanici. Selim șuieră printre dinți:

— Ai să vii cu mine, proasto!

O târî după el de-a lungul pontonului pustiu spre Cougar. Mută de groază, Lucia se lăsă în voia lui. Ajunși în dreptul vasului, o ajută să sară pe punte, deschise ușa cabinei spațioase care ocupa toată partea din față și, cu o palmă o expedie pe Lucia în pat. Ea rămase întinsă pe burtă inertă. Cât ai clipi din ochi, Selim se dezbrăcă și i se alătură, răsucind-o ca pe o cârpă.

— Ei, ce mai aștepți?

Sirianul nu-și putea reveni. De obicei, de cum se întindeau pe pat, ea se încolăcea docilă în jurul lui. Cum copila nu reacționa, Selim se așeză călare pe pieptul ei, cu sexul între sâni, atingând gura Luciei.

— Haide!

Ea deschise gura și mușcă.

Cu un urlet de furie, Selim se rostogoli pe pat, tetanizat de durere. Apoi, sări în picioare, scoase cureaua de piele de la pantaloni și începu s-o biciuiască pe Lucia care se zbătea pe pat,

țipând sub ploaia de lovituri. Selim zvârli cureaua și-i smulse rochia micuței gitane, apoi slipul. Înșfăcându-i pletele lungi într-o mână, o răsuci cu brutalitate pentru a-i aduce chipul alături de al lui.

— Dacă o iei de la capăt, îți smulg ochii cu mâna mea.

Îngrozită, și știind că ar fi fost în stare, Lucia își deschise docil gura făcând ce voia el, dar cu un soi de nepăsare care strică în bună măsură eficacitatea felațiunii. Selim sări în sus de furie. Își smulse sexul din gura ei pentru a se masturba mânios. Lucia aștepta. La o privire imperioasă a sirianului, o luă de la capăt. Puțin mai cu tragere de inimă. Selim îi malaxa cu ferocitate sânii tineri, ciupind, răsucind, înfigându-și unghiile în carnea fragilă, mormăind obscenități. Unde era pisica în călduri care se freca de trupul lui, luându-l în gură, excitându-l cu sânii ei ascuțiți? Parcă ar fi fost o profesionistă blazată, grăbită să termine.

Frustrat, Selim se dezlipi de ea și o trânti pe pardoseala cabinei ca s-o posede în felul în care prefera el. Îngenunchiată pe mocheta albă, ca un animal. Dar, vai, crupa nervoasă rămânea rigidă, moartă și bărbatul trecu prin toate chinurile ca s-o penetreze. Lucia era uscată ca o iască!

Cea ce spori și mai mult turbarea sirianului. Începu să se agite ca o brută, violând-o, fără a-i stoarce nici un pic de plăcere. În cele din urmă termină dezgustat, frustrat și o întrebă cu năduf:

— Ce te-a apucat?

Ea, care era întotdeauna numai miere.

Lucia îi aruncă în obraz, încrâncenată:

— Nu mai vreau să fac dragoste cu tine.

— Și de ce, mă rog?

— M-am îndrăgostit.

Asta era culmea, automat, Selim o pălmui cu toată puterea strigând la ea:

— Lasă că ai să vezi tu când ajungem la Marbella! Am să te dau pe mâna tuturor celor care au să aibă chef de tine. Chiar și grădinarului. Ăla cu socoteala cât toate zilele...

Un grădinar erotoman care se masturba în seră, uitându-se la Lucia cum se scălda... Mica gitană rămase mută, chircită pe pat, cu chipul ei de copil lipsit de expresie...

Selim se îmbrăcă, puțin calmat de coitul lui brutal. Trebuia s-o ducă pe Lucia la *Rock Hotel*. În timp ce rulau pe Quue's Way, în lungul meterezelor, Selim îi strângea sânul stâng cu răutate.

— Dacă-i sufli vreo vorbă lui Krichna, te omor!

Era atâta tensiune în glasul lui încât Luciei îi veni să verse de

teroare. O lăsă în capătul străzii unde se afla *Rock Hotel* și demară imediat.

Cheia camerei se afla la recepție. Raj Krichna nu se întorsese. Holul pustiu, în fund cu barul mic, i se păru sinistru. Simțea nevoia să-i vorbească unei ființe omenești. Se gândi deodată la bărbatul blond care o adusese la hotel. Părea atât de gentil. Apropiindu-se de portar, i-l descrise.

— Nu s-a întors încă, făcu funcționarul după o privire aruncată pe panoul cu chei. Stă la 426.

Decepționată, Lucia se hotărî să meargă la culcare. O durea tot corpul și vânătăile îi marcau pielea delicată în locurile în care Selim o ciupise sau o bătuse.

Portarul de la *Rock Hotel* o urmări cu priviri pofticioase. Mai erau și bărbații norocoși. Să-ți aduci în pat o bombă sexuală ca asta, era ceva! Bineînțeles, numai străinii aveau parte!

* * *

Raj Krichna traversă holul din *Holiday Inn*, cu un zâmbet de comandă pe buze. Intrau în faza finală a schimbului. Cea mai periculoasă și cea mai delicată. Sună la ușa apartamentului, și Diana Mangan îi deschise imediat cu o grimasă care se voia plină de amabilitate. Purta o rochie neagră, gen furou, foarte decoltată, ciorapi asortați, machiajul fiindu-i cel obișnuit care-i scotea în evidență ochii galbeni. Părul lins adunat pe ceafă îi accentua profilul de pasăre de pradă... Tony Pool era în sitting-room, privind la televizor și mestecând chewing-gum. Într-o căldărușă se afla o sticlă de Moët et Chardon. Diana i se adresă veselă:

— Trebuie să ne sărbătorim reușita!

Tamului zâmbi mecanic. Totul i se părea cam prea destins. Nu-i plăcea tăcerea americanului. Mașinal o examină pe Diana fără să-i scape nici o cusătură. Imposibil să ascundă o armă asupra ei... Se instală în apropierea telefizorului, preocupat. I se umezeau mâinile când se gândea la milioane de dolari de care organizația lui avea nevoie. Erau aici, la îndemâna lui... Diana pirueta în jurul lor intrând și ieșind din încăpere. Cel de-al șaselea simț al lui, îl avertiza pe tamul că pericolul va veni mai întâi dinspre ea. Nu era pentru prima dată când o afacere de droguri se termina în sânge.

— Unde sunt banii? întrebă el.

Tony Pool abia catadicsi să întoarcă privirea pentru a-i spune Dianei:

— Arată-i sacii!

Diana trecu în camera alăturată și se întoarse cu unul dintre saci, pe care-l deschise. Chiar lângă piciorul lui Raj Krichna. Acesta din urmă zări bancnotele de o sută de dolari în teancuri groase cât o cărămidă.

— Fiecare are câte o sută de mii de dolari, îi explică Tony Pool. Au fost numărați la mașină.

— Vom verifica doar câteva, rosti cu răceală tamulul. Sper că dolarii nu sunt falși.

Nimic mai ușor de imitat ca dolarii. Dar cei falși lăsau o dâră de culoare când erau frecați tare. Urmase cursuri în această privință, în cadrul KGB-ului. Tony Pool clătină din cap și rosti neglijent:

— Noi nu ne ținem de prostii de acest gen.

Diana nu mai contenea să se foiască împrejurul tamului, aplecându-se uneori spre el ca pentru a-i arăta sânii, dar Raj Krichna rămânea de gheață. Până și Lucia îi ieșise din minte. Ceva îl deranja, fără să știe exact ce anume. Se ridică, inspectă camera. Lângă perete, în spatele lui se afla o comodă. Îi deschise toate sertarele. În cel de-al treilea se afla un Smith and Wesson 357 Magnum cu țeava de patru țoli. Îl luă și se întoarse armând pistolul, țintint spre Tony Pool.

— Deci, nu vă țineți de prostii, nu?

Americanul crezu că avea să apese pe trăgaci.

— Oprește-te, strigă el cu un glas strangulat. Nu știam că era acolo.

Gândurile se învălmășeau în mintea lui Raj Krichna. Două gloanțe și ar fi fost morți. Putea să-și recupereze heroina și să plece cu cele cincisprezece milioane de dolari. Tony Pool îl avertiză:

— Dacă faci așa ceva n-ai să găsești nici un colțișor pe lumea asta unde să fii liniștit. Donald o să te mănânce de viu.

Raj Krichna lăsă încet revolverul în jos. Tensiunea mai scăzu puțin. Diana Mangan își ținea respirația cu ochii morți ca cei de crocodil. Tony Pool se ridică și se apropie de ea. Palma pe care i-o trase o făcu să zboare în perete unde se zdrobi, cu o privire dușmănoasă.

— Ți-am zis să nu faci nimic!

Raj Krichna observa scena, deloc convins. Se așeză din nou, își deschise sacoșa de pile și scoase un Beretta 92, nou nouț, apoi

un amortizor pe care-l înșurubă în capăt. Arma adusă de Serghei Kalinin, împreună cu cheia containerului.

— Așezați-vă înaintea mea, ordonă el. Și nu mișcați până nu vine Georgiu. Dacă faceți prostii, vă omor pe amândoi. Altminteri totul va merge bine.

Cu falca stacojie, Diana Mangan se lăsă într-un fotoliu. Raj Krichna își golise creierii, încercând să nu se gândească la ceea ce se petrecea în acel moment pe chei. Mai procedase în același fel de zeci de ori, dar niciodată pentru cantități atât de importante. Drogul călătorea în valize cu fund dublu sau în filtrele de ulei ale mașinilor.

Într-o oră totul avea să se termine.

Soneria telefonului îi făcu să tresară. Aparatul era așezat pe televizor. Tony Pool ridică fără un cuvânt, ascultă câteva clipe și puse mâna deasupra receptorului.

— E Ayotis, spuse el. Sună dintr-o cabină. Birourile vămii din port sunt încă deschise. Așteaptă.

— Foarte bine, făcu Raj Krichna, și noi așteptăm aici.

* * *

Rover-ul voluminos al lui John Falcon înainta silențios între clădirea vămilor, situată la intrarea în port și cheiul Baind Line, pentru a se angaja pe North Mol. John Falcon râse vesel și-i spuse lui Malko:

— Amicul nostru Willy face ore suplimentare...

În capăt, cotiră, continuând drumul până în marginea cheiului Wester Arm. Americanul lăsă Rover-ul între două hangare și coborâră. Cele patru containere descărcate de pe *Căpitan Iakovlev* se aflau în fața lor.

John Falcon îndreptă asupra lor lanterna, examinând marcajul containerelor. Se opri asupra celui pe care se putea citi cu litere groase 92 UT SP.

— Asta-i, spuse Malko.

Privi în urma lor. Nu se vedea nimeni. Lanterna lumină un lacăt mare iar deasupra lui, fire metalice răsucite și terminate cu un sigiliu roșu: cel al vămii din Gibraltar. Cu un clește, Malko tăie sigiliul și îndepărtă firele.

— Acum e rândul meu, spuse John Falcon.

Ținea în mână o trusă de chei. Delicat, începu să le încerce pe lacăt. La a cincea se uzi un „clic" și lacătul se deschise.

Ușa containerului se dădu la o parte cu un scârțâit. Conținea lăzi de lemn stivuite unele peste altele. Malko îndreptă spre ele fascicolul lanternei, cu pulsul ajuns la 150 de bătăi. Heroina destinată lui Raj Krichna era pe undva pe acolo. John Falcon deschisese portbagajul Rover-ului, plin până la refuz cu un soi de cărămizi cenușii.

Începea tot ce era mai greu.

Capitolul XV

Malko își introduse mâna într-o ladă de lemn perforată. John Falcon îi lumina locul. Bâjbâi puțin mai înainte de a scoate un sac din pânză albă, foarte greu. Fascicolul lanternei scoase la iveală inscripții cu caractere indiene, motive florale și două cuvinte englezești imprimate cu un tampon: *Golden Flower*.

— Asta trebuie să fie, șopti John Falcon.

Malko desfăcu șfoara care lega sacul și scoase o placă cenușie și tare, de mărimea unei cărți, un soi de pudră amalgamată pe care era gravat în relief „999". Heroină comprimată. Goli sacul pe jos. Conținea zece plăci. Fiecare cântărea aproximativ un kilogram și valora 70 000 de dolari... Cei doi bărbați se uitară unul la altul. Totul era de o liniște absolută, în afara clipocitului valurilor care se spărgeau de Western Arm.

— La treabă, spuse Malko.

John Falcon luă din portbagajul Rover-ului cărămizile de ciment, de care făcuse rost în timpul zilei. Imposibil să-ți dai seama de proveniența lor. Băgă zece în sacul gol, îl închise și-l dădu de-o parte. Malko se pregătea să-l scoată pe al doilea din container. Cei doi bărbați munceau în mare viteză, fără un cuvânt, întorcându-se mereu spre North Mole pentru a verifica dacă nu cumva se vedea cineva.

În douăzeci de minute, reușiseră să scoată douăzeci și doi de saci cu heroină și să-i înlocuiască cu bucățile de ciment. Lac de sudoare, deși era răcoare, făcură o pauză de câteva secunde. Cheiul era plin cu pachetele de heroină. Puseră sacii la loc în container și închiseră lacătul. John Falcon scoase din buzunar

sigiliul vămii Gibraltar, împrumutat de Willy cel gras, și un baton de ceară. Malko ținea bricheta pentru a se topi ceara și a pune plumbii la locul lor. Apoi, examinară totul la lumina lanternei. Nu se vedea nici un semn că cineva ar fi fost deschis containerul.

John Falcon se uită la grămada de heroină de la picioarele lor. Cincisprezece milioane de dolari. Aveai toate motivele să te apuce amețeala.

— Ce facem acum?

— O secundă, spuse Malko.

Luă o placă, se întinse pe chei și o cufundă în apă, după care se uită la ea. O zgârie cu unghia. Heroina începea să se înmoaie.

— În regulă, nu-i vorba de heroină-bazică insolubilă în apă.

Luând un braț de plăci le aruncă în apa întunecată, care clipocea la mal. Se dădură la fund imediat. În cinci minute, făcură curățenie. Peste câteva ore nu avea să mai rămână nimic din cele două sute douăzeci de kilograme de heroină. Toți rechinii din Mediterana căpătaseră suficient pentru o overdoză... Malko se uită la ceas. Cadranul luminos indica unsprezece și treizeci. Le trebuise exact o jumătate de oră. Acum bomba era pe țeava tunului. Nu le mai rămânea decât să observe urmarea evenimentelor.

Malko reperase în timpul zilei, puțin mai departe, o macara a cărei cabină se afla la vreo zece metri de pământ. Un observator perfect. Lăsând Rover-ul în umbra unui hangar, Malko și John Falcon urcară în macara și se înghesuiră de bine de rău în cabina plină de leviere.

De acolo de sus, containerele se vedeau perfect. Începea așteptarea.

* * *

A douăsprezecea bătaie a miezului de noapte răsunase de o bună bucată de vreme în turla bisericii King's Chapel și portul rămânea la fel de tăcut. Malko începu să se simtă serios anchilozat. De ce Raj Krichna nu venea să-și recupereze heroina?

— Priviți! spuse deodată John Falcon.

O mașină cotea pe North Mole, rulând încet. Un vehicul mare japonez. Se apropie și brusc își aprinse toate farurile, luminând în

întregime Western Arm, apoi le stinse. Maşina înconjură containerele şi se îndepărtă de-a lungul bazinului, fără a se opri. Imposibil să poată vedea cine se afla în interior.

— Sunt sigur că el e! spuse Malko.

— A luat-o înapoi, remarcă americanul.

— Simplă recunoaştere.

Se scurseră zece minute. Apoi, maşina apăru din nou. Acelaşi manej. Dar, de data aceasta, şoferul opri şi stinse complet farurile. Trecură mai multe minute, dar nimeni nu cobora. Malko şi John Falcon îşi ţineau respiraţia. Deodată, maşina demară din nou, cu toate luminile stinse şi făcu o manevră pentru a veni cu spatele în dreptul containerelor. Portbagajul se deschise acţionat din interior. Apoi, portiera. La lumina săracă a felinarelor, Malko identifică silueta scheletică a lui Georgiu Ayotis.

Cipriotul se apropie de containerul 92 UT SP, smulse plumbii vămii şi deschise lăcatul, apoi uşa laterală cu două canate. Se băgă în interior şi scoase o ladă pe care o lăsă jos.

Ayotis muncea acum în mare viteză. Scoţând ladă după ladă. Din fiecare lua sacii care conţineau blocurile de heroină şi le arunca în portbagajul maşinii lui.

În mai puţin de zece minute, treaba era gata. Portbagajul era plin până la refuz. Cipriotul închise lacătul şi se aşeză la volan. Plecă fără să mai aprindă farurile şi Malko îl zări cotind pe North Mole. Dar, în loc să-şi continue drumul spre ieşirea din port, opri în faţa unui vas ancorat între pontoanele de pe North Mole. Stânjenit de suprastructuri, Malko nu putut să vadă exact ce se petrecea. Dar, câteva minute mai târziu, farurile maşinii cipriotului se aprinseră din nou şi vehiculul se îndepărtă spre ieşirea din port.

Malko şi John Falcon coborâră în grabă din macara. Americanul se aşeză la volanul Rover-ului şi încetini când trecu pe dinaintea cargoului unde se oprise Georgiu Ayotis.

Bahia Blanca. Literele erau pe jumătate şterse iar restul era pe potriva lor. Un cargou vechi, ruginit, care părea gata să se scufunde, sub pavilion panamez.

John Falcon nu întârzie prea mult în faţa lui.

— Duceţi-mă la *Rock Hotel*, îl rugă Malko. Nu ne rămâne decât să aşteptăm.

* * *

Zbârnâitul soneriei de la intrare îl făcu pe Raj Krichna să tresară, ca şi pe cuplul americanilor. Tamulul se întoarse şi-i spuse calm Dianei Mangan:

— Mergeţi să deschideţi şi procedaţi în aşa fel încât să pot vedea cine intră.

Ea se conformă şi încercă o imensă uşurare când recunoscu faţa ciupită de vărsat şi osoasă a lui Georgio Ayotis. Cipriotul îi adresă lui Tony Pool un surâs puţin cam împietrit.

— Gata, totul e în ordine. Toţi sacii au ajuns pe *Bahia Blanca*. Au fost douăzeci şi doi.

Raj Krichna îşi disimulă mulţumirea. În afaceri ca asta puteai să dai de belea până în ultimul moment,

Bahia Blanca părăsea portul în zori. Va fi demult în Atlantic când exista riscul să se observe că unul dintre containere fusese forţat.

— OK, făcu Raj Krichna, poţi să te întorci acasă.

Cipriotul nu aşteptă să i se spună de două ori. Nu-i prea plăcea ambianţa din apartament.

Tony Pool îl examina cu un ochi de inchizitor.

— Parcă ai suferi de căldură, rosti el pe un ton plin de subînţelesuri.

Râsul lui Georgiu Ayotis se asemănă cu orăcăitul unei broaşte foarte bătrâne.

— Aş fi vrut să vă văd în locul meu. Erau grei nu glumă, păcătoşii ăia de saci...

Ajunsese deja la uşă. O întredeschise şi se strecură afară lăsând în urma lui o tăcere minerală. Raj Krichna aruncă o privire rece spre Diana Mangan:

— Restul de bani.

— He, he, aşteaptă! făcu Tony Pool. Trebuie să primesc un telefon de pe vas că marfa e în ordine.

Raj Krichna ridică uşor din umeri şi zâmbi aproape vesel.

— Nu-i nici o problemă. Să începem număratul.

Se aplecă şi luă două teancuri la întâmplare din sac. I le aruncă Dianei Mangan care-l aducea pe al doilea.

— Numără aici. Înaintea mea. Cât este în celălalt?
— 8 885 000, îl informă Tony Pool.
— Şi în ăsta?
— 7 350 000...

Diana se apucase să numere teancul. Destul de multă vreme nu se auzi decât foşnetul bancnotelor şi respiraţiile lor. Privirea lui Raj Krichna se plimba de la saci la americani. Încheieturile i se albiseră atât de tare strângea crosa revolverului Beretta 92. Zbârnâitul telefonului îi descărcă în artere o fulgurantă cantitate de adrenalină, urmată imediat de o profundă uşurare. În fine, era ultimul control.

În câteva ore, avea să călătorească spre Marbella cu banii şi cu Lucia. Diana se oprise din numărătoare, iar Tony se duse să răspundă la telefon. Tamulul îi văzu trăsăturile chircindu-se şi privirea devenindu-i fixă. Sângele i se scursese din obraji. Tony bolborosi:

— *You're pulling my leg*[1]?

Mai înainte de a închide, îşi întoarse ochii spre Raj Krichna cu o furie în ei care-i făcea să scoată scântei.

— *Motherfucker! Son of a bitch*! Crezi că ai să scapi aşa uşor?

Furia lui părea atât de sinceră, încât Raj Krichna se simţi descumpănit pentru câteva secunde. Apoi, îşi recăpătă sângele rece, din nou gata de atac ca o cobra.

— Ce s-a întâmplat?

Avu impresia, în ciuda armei ţintite spre Tony Pool, că acesta era gata să se azvârle asupra lui.

— Nemernicule, urlă el, mi-ai livrat ciment. Asta era în sacii tăi blestemaţi!

Raj Krichna, la rândul lui, simţi că-i fuge pământul de sub picioare. Era imposibil. Americanul îl minţea. Mecanic, scutură din cap şi rosti cu un glas fără timbru:

— Nu, nu, în ei era heroina. Sunt sigur. Secundul meu a asistat la încărcare. A fost verificată pe tot traseul. Pe vas se află prietenii dumitale...

Se ridică. Îndesat, cu capul între umeri. Cu mâna stângă, trase spre el unul din saci. Tony Pool urlă:

---

1. Vă bateţi joc de mine?

— Dacă te atingi de bani, te omor!

Raj Krichna îşi miji ochii. Simţea cum i se lipise cămaşa de spinare din cauza transpiraţiei. Cu mintea golită, nu se mai gândea decât la un singur lucru: să iasă din cameră cu banii. Oricare ar fi fost adevărul, nu se putea prezenta în faţa tovarăşilor lui din mişcare fără arme sau fără bani. Aplecându-se înainte, reuşi să apuce toartele celor doi saci în mâna stângă.

Revolverul era îndreptat spre burta lui Tony Pool. Cei doi bărbaţi se temeau în egală măsură unul de celălalt.

— Am plecat, făcu Krichna.

Se retrăgea cu spatele spre uşă, urmărit de privirile nebune de ură ale lui Tony Pool. Şi, dintr-o dată, Diana Mangan se aruncă asupra lui, ochii ei galbeni strălucind ca nişte topaze. Raj Krichna se mişcă abia perceptibil. Mâna lui dreaptă fu zguduită de două ori şi se auziră nişte împuşcături înfundate. Diana Mangan se opri brusc, apoi cazu în genunchi, cu privirea sticloasă. Atinsă chiar în mijlocul pieptului.

Târând sacii plini de dolari, Raj Krichna ajunsese de acum afară. Trânti uşa şi urcă în ascensor. În fuga mare ajunse la Starlet-ul parcat în faţa hotelului, aruncă înăuntru banii şi puse mâna pe volan. Fiecare secundă conta. Trebuia să gonească până în portul de agrement, să-l trezească pe Selim Attalah şi să plece imediat cu Cougar-ul. Dar mai era şi Lucia. Îşi imagina ce i-ar fi putut face Tony Pool...

Cu acceleratorul până la fund, coborî pe Main Street, o luă pe Line Wall Road, urcând apoi pe Europa Road.

* * *

Mâinile îi tremurau în aşa hal încât Tony Pool trebui să încerce de două ori până să umple alveolele butoiaşului cu gloanţe de o mare putere explozivă.

Fiecare dintre ele putea să sape un crater în corpul omenesc mare cât o farfurioară. Îşi turnă un pumn de cartuşe în buzunar, îşi băgă revolerul Magnum „357" într-o teacă şi-şi încheie haina. Era atât de turbat încât bombănea injurii de unul singur. Se aplecă două secunde asupra trupului Dianei. Nu era nevoie s-o atingă

pentru a constata că era moartă. Mocheta începuse să se îmbibe de sânge.

Trânti ușa în urma lui, traversă holul hotelului în fugă și sări în BMW. Direcția, Europa Road.

Încă se mai întreba de ce tamulul îl cruțase. Până și cei mai buni profesioniști au momente de scăpare. El nu-i va lăsa nici o șansă după ce își va recupera banii. Saliva la gândul răzbunării. Ura îl făcea invulnerabil.

Capitolul XVI

Raj Krichna se întreba și el de ce nu-l lichidase pe Tony Pool, urcând în goană scările hotelului Rock. Ascensorul era în pană. Dădu năvală în camera cleioasă de căldură: nici climatizarea nu funcționa. Aprinse lumina. Lucia era întinsă în pat, în slip.

— Lucia!

Ea se întoarse și atunci îi văzu chipul tumefiat de lovituri, hematoamele de pe coapse și sâni.

O furie cumplită i se răsuci în piept.

— Ce ți s-a întâmplat?

— Selim, spuse ea. M-a bătut și m-a violat.

Brusc, copila se aruncă de gâtul lui, lipindu-se de el cu violență.

— Omoară-l! se rugă ea. Omoară-l dacă mă iubești!

Chiar era momentul cu Tony Pool pe urmele lui. O mângâie pe păr.

— Liniștește-te. Trebuie să plecăm. Repede.

Trase mecanic o rochie pe ea și-l privi.

— Încotro?

— Plecăm din Gibraltar. Cu vaporul.

— Cu vaporul lui Selim?

Ochii negri îl fixau, refuzând să înțeleagă.

— Da.

— Pentru ce?

— Nu pot face altfel. Grăbește-te. Enervat, ridicase tonul.

Lucia sări ca o pisică, deschise ușa și o rupse la fugă pe coridorul întunecos, Raj Krichna fugi după ea, parcurse cinci metri, înjură și se întoarse. Nebun de frustrare, de frică și de furie. Cu atât mai rău pentru proasta aia mică! Apucând sacii, coborî scara cu revolverul înfipt la curea.

Paznicul de noapte dormea. Raj Krichna traversă holul și împinse ușa de la intrare care dădea spre Europa Road. Încremeni locului. BMW-ul lui Tony Pool era în față. Mergea de două ori mai repede ca Starlet-ul. N-avea nici o șansă să ajungă la Cougar. Și nici un mijloc de a-l preveni pe Selim Attalah. Tony nu-i lăsa nici o șansă. Trebuia să-l aștepte pe Selim. Cu sirianul, ar fi putut scăpa din belea.

Târâind mereu sacii după el, Raj Krichna o luă înapoi și urcă scările. Când intră în cameră, era lac de sudoare. Nici urmă de Lucia. Propti un scaun în ușă, așeză sacii în preajma lui și se întinse cu Beretta la îndemână. Trebuia să reziste până dimineață. Așteptând, încercă să și-o alunge din minte pe Lucia și să se relaxeze.

* * *

Malko auzi mai întâi un foșnet pe coridor, apoi o ușoară bătaie în ușa lui. Se ridică încet cu Coltul în mână. Întors abia de o oră, nu știa ce se putuse întâmpla între Tony Pool și Raj Krichna.

Așteptă și ciocăniturile se repetară.

Ferindu-se din dreptul ușii, întrebă:

— Ce doriți?

— Deschideți!

Era o voce de femeie, timidă și gâfâită.

— Cine-i acolo?

Mirosea a capcană de la o poștă.

— Lucia.

Pulsul lui se acceleră. Ce căuta metresa lui Raj Krichna pe culorele hotelului, la două noaptea?

— Ce doriți? întrebă el prin ușă.

— Deschideți, vă rog.

Se simțea că era gata să izbucnească în plâns.

— Sunteți singură?

— Da.

Începu să bubuie în ușă mai să trezească tot hotelul. Dacă Raj ar fi fost cu ea, ar fi împiedicat-o. Malko întredeschise ușa și Lucia dădu năvală în cameră ca o tornadă, cu chipul răvășit de lacrimi. Malko îi văzu imediat hematoamele și ochii umflați.

— Ce vi s-a întâmplat?

Copila își coborî capul cu părul căzut în ochi, demnă de milă și atât de fragilă.

— Nu pot să vă spun. Vreau să dorm aici.

— Dar...

Lucia bătu din picior.

— Sunteți singura persoană pe care o cunosc aici. Mâine dimineață am să plec.

— Cum doriți, făcu Malko.

Fără un cuvânt, își trase rochia peste cap, păstrându-și doar slipul și se întinse. Cum Malko rămăsese în picioare, Lucia îi aruncă o privire ascuțită și-i spuse:

— De ce nu veniți?

Fără să se dezbrace, Malko se întinse și el. Totul era o nebunie. Prevăzuse întreaga desfășurare a evenimentelor, mai puțin așa ceva. Lucia se strânse lângă el, cu capul cuibărit sub umărul lui. Pletele lungi îl gâdilau. Corpul ei fierbinte și suplu, în alte împrejurări, i-ar fi trezit dorința. Rămase cu ochii deschiși în timp ce Lucia adormi, suspinând ușor și tresărind brusc ca o pisicuță care visează.

Ce se întâmplase între Tony Pool și Raj Krichna? Poate că fata îl va putea lămuri când avea să se trezească.

* * *

Tony Pool își rumega furia în BMW. Îl văzuse pe Raj Krichna făcând stânga împrejur. Tamulul nu mai avea să iasă acum până nu se lumina de ziuă. Nu era prost deloc. Ceva îl tracasa. Dacă Krichna ar fi vrut cu adevărat să-l tragă pe sfoară, l-ar fi ucis o dată cu Diana. Dar dacă el era de bună credință, un singur om ar fi putut opera substituirea.

Georgiu Ayotis.

Bineînțeles, cipriotul nu părea să aibă destul curaj ca să comită o asemenea escrocherie, dar mirajul a cincisprezece milioane de dolari îi mai schimbă pe oameni... Își amintea de sudoarea care-i curgea pe față când sosise în *Holiday Inn*...

Tony Pool nu mai stătu pe gânduri, întoarse și coborî în viteză pe Europa Road. Hotelul *Bristol*, unde se cazase Ayotis, se afla pe

o străduță care dădea în Main Street. Nici țipenie. Americanul sună până ce își făcu apariția un paznic de naopte, cifulit și intrigat. Tony Pool îi înșiră o poveste încâlcită cu un vas și omul îl conduse la recepție. Cipriotul trebuie că dormea tun, fiindcă îi trebui mai mult de un minut până să răspundă.

— Eu sunt, Tony, făcu americanul. A apărut o problemă. Coboară. Te aștept jos.

Cipriotul apăru în timp record, cu un aer neliniștit și-l urmă pe Tony Pool în stradă. Acesta din urmă îl împinse în BMW.

— Ce s-a întâmplat? gemu celălalt. M-ai speriat.

Tony conducea cu toată viteza pe străzile pustii. Făcu un ocol prin portul de agrement ca să se asigure că Cougar-ul se afla acolo, apoi urcă pe North Mole pentru a se opri în preajma containerelor. Își scoase Magnum-ul și-l înfipse în coasta lui Ayotis. Vocea îi tremura de furie.

— Unde ai ascuns drogul?

— Drogul? Ce drog? gemu cipriotul. Ești nebun; l-am încărcat pe vas.

— În saci era ciment. Tu l-ai pus acolo!

— Ai înnebunit, Tony, rosti Ayotis, pierit. În viața mea n-aș face așa ceva!

Lichefiat de teroare, deschise portiera și sări jos. Tony Pool făcu același lucru și-i trase o violentă lovitură de picior, fracturându-i glezna.

Georgiu Ayotis se prăbuși, urlând de durere.

Tony Pool îl ridică și-i băgă țeava pistolului în gură, spărgându-i mai mulți dinți.

— Dacă strigi, îți zbor creierii. Unde ai dus drogul?

Cipriotul putea articula cu greu. Din ochi și din cap îi făcu semn lui Tony că se înșela. Acesta din urmă voia să se asigure. Îl târî pe Ayotis lângă zidul antrepozitului și-l sprijini de el. Apoi, urcă la volan și manevră BMW-ul pentru a-l aduce în fața lui Ayotis. Acesta din urmă gemea încet, făcând echilibristică într-un picior, cu gura plină de sânge.

Dintr-un singur elan, își lansă mașina asupra cipriotului, zdrobindu-i amândouă picioarele între bara de protecție și zid... Se auzi un zgomot oribil de oase sfărâmate, un țipăt inuman și motorul se opri. Prăvălit pe capotă, Georgiu Aotis urla, încercând

zadarnic să-și desprindă picioarele făcute zob.

Tony Pool coborî liniștit din mașină și-i săltă capul.

— Ori îmi spui ce s-a întâmplat, făcu el calm, ori dau înapoi și de data asta îți trec peste tărtăcuță.

— Nu-s vinovat cu nimic, Tony. Oprește-te, oprește-te! Nu mai înțeleg!

— OK, făcu Tony Pool.

Convins. Tipul era prea zdrobit ca să mai mintă.

Se așeză la volan și dădu mașina înapoi. Georgiu Ayotis căzu imediat pe jos, târându-se ca o omidă tăiată în două, și lăsând o dâră de sânge pe beton. Americanul coborî iar din BMW și-l apucă pe Ayotis de un braț. În ciuda implorărilor lui, ajuns la marginea cheiului, îl proiectă în apa neagră cu o lovitură de picior în burtă.

Se auzi un plescăit discret, pierdut în clipocitul valurilor.

Georgiu Ayotis apăru o dată la suprafață, cu gura plină de apă, apoi dispăru în adâncuri, înnecându-se, fără să se mai zbată. Urmărit de privirile unui Tony Pool, cu chipul împietrit. De fapt, nu crezuse în vinovăția lui Ayotis, dar întâmplarea îl calmase. Tamului îi fusese cel care-l înșelase. Raj Krichna n-o să-l ia cu el în paradis. Mai ales că unica lui șansă de supraviețuire era să-i înapoieze cele cincisprezece milioane de dolari patronului său, Donald Mills.

Urcă în mașină și o luă spre Europa Road. Peste două ore se lumina de ziuă.

* * *

Malko nu închisese un ochi. Aruncă o privire pe ceas: opt dimineața. Se făcuse lumină. Lucia dormea pe burtă, cu respirația regulată. Deodată deschise ochii, căscă și spuse:

— Mi-e foame.

De parcă ar fi trăit cu Malko de când lumea. Acesta din urmă comandă două micuri dejunuri și o fixă mirat.

— Nu sunteți singură în Gibraltar?

Ea își scutură pletele lungi și negre.

— Nu.

— De ce ați venit aici, la mine?

— M-am certat cu prietenul meu, Raj.

— Cine e Raj?

— Cel cu care am venit aici. Un străin.
— Şi, de ce această ceartă?
— Vrea să mă forţeze să mă întorc pe vasul arabului.
Ea pronunţă cuvântul cu un dispreţ sideral, adăugând imediat:
— Am să-l omor pe ticălosul ăla! El m-a bătut.
Lui Malko i se făcu frig pe şira spinării constatându-i hotărârea. Un amestec de furie infantilă şi de ferocitate premeditată.
— Aveţi de gând să vă întoarceţi la Raj? o întrebă el.
— Da.
Cineva bătu la uşă şi Malko se asigură că era vorba de *breakfast*.
Lucia făcu mofturi, mulţumindu-se cu o ceaşcă de ceai şi cu mai multe bucăţi de zahăr pe care le ronţăi una după alta.
— Pe vremea când dansam flamenco, îl lămuri ea, trebuia să fiu suplă, şi atunci mă hrăneam în felul ăsta.
Se îmbrăcă şi-l sărută pe Malko pe obraz.
— Plec, altminteri el are să fie neliniştit.
Se uită după ea cum dispare, frustrat. Nu aflase nimic din tot ce se petrecuse. Dar Krichna părea să aibă banii, pentru că încercase să fugă în toiul nopţii.

* * *

Raj Krichna tresări: cineva zgâria la uşă. Se ridică cu revolverul în mână şi se lipi de zid. Selim Attalah ar fi trebuit să-i telefonze până acum. Lucia nu mai apăruse, iar Tony Pool probabil că stătea la pândă jos.
— Cine-i acolo? întrebă el.
— Eu sunt, se auzi vocea Luciei.
Întredeschise uşa, se asigură că era singură şi pe urmă o trase înăuntru. Ochii lui erau roşii de oboseală şi de tensiunea nervoasă, dar uşurarea produsă de regăsirea Luciei alungă o parte din problemele lui.
— Unde-ai fost, bombăni el.
Tânăra îşi lăsă ochii în jos.
— N-are importanţă.
— Unde ţi-ai petrecut noaptea?
— Cu un prieten.

— Îţi baţi joc de mine?
Ea i se aruncă în braţe.
— Nu, îţi jur. Eram nefericită, tu te purtaseşi urât cu mine şi atunci, m-am dus să dorm la un bărbat pe care l-am întâlnit la piscină. Nici nu m-a atins. Îţi jur.
Nu mai avu timp să continue interogatoriul.
Suna telefonul. Raj Krichna ridică, spuse un „alo" şi închise imediat.
— Cine era? întrebă Lucia.
— Nu ştiu.
Acum, nu-l mai preocupa decât o singură problemă: să pună cele cincispreceze milioane de dolari la adăpost. Adică sub protecţia lui Selim Attalah, căruia de fapt îi erau destinaţi.
Luă telefonul şi ceru recepţia.
— Aici, camera 453, aş avea nevoie de un taxi,
Nu mai putea aştepta până ce Selim Attalah se decidea să-i dea un semn de viaţă... Abia închise, că telefonul sună din nou. De data asta era sirianul.
— Totul s-a petrecut în ordine?
— Da şi nu, făcu prudent Raj Krichna.
— Adică?
— Am să vă explic, Vasul e gata de plecare?
— Da.
— Sosim acum.
În plină zi, Tony Pool n-ar fi îndrăznit să atace.
Închise retezând scurt convorbirea. Următoarea jumătate de oră avea să fie cea mai lungă din viaţa lui. Îşi strecură revolverul sub cămaşă şi îi spuse Luciei:
— Plecăm. Ia unul dintre sacii ăştia.
Lăsă tot restul în cameră. Cu celălalt sac în mâna stângă, cu creapta pe crosa pistolului, deschise uşa camerei şi-şi strecură capul afară.
Exact cât îi trebui să zărească silueta înaltă a lui Tony Pool, ascuns pe coridor. Intră repede înapoi cu pulsul la 150 de bătăi şi se întoarse spre Lucia.
— Ai să cobori prima. Pe scara din stânga. Jos e un taxi care aşteaptă. Îl iei şi te duci la vas. Vin şi eu după tine imediat.
— De ce nu vii imediat?

— Trebuie să mă întâlnesc cu cineva. Hai, du-te repede.

Faţă de tonul lui insistent, ea nu mai discută. Raj deschise uşa şi inspectă culoarul. Nimeni, în afara unei cameriste. Din fericire, scara pe care trebuia s-o ia Lucia se afla la dreapta faţă de locul unde-l zărise pe Tony Pool. O împinse afară.

— Du-te repede.

Ea se întoarse mai înainte de a dispărea şi-i adresă un surâs crispat.

El rămăsese să regleze conturile cu Tony Pool.

Capitolul XVII

Selim Attalah se uita la telefonul pe care-l închisese, aşezat pe barul restaurantului *Da Paolo*. Perplex. Nervozitatea lui Raj Krichna îl surprinsese. Părea fără nici un temei. O dată heroina livrată, afacerea era ca şi închisă, iar lui nu-i rămânea decât să scoată banii din Gibraltar, ceea ce pentru el era o nimica toată. Se pregătea să se întoarcă pe Cougar, când radioul aşezat pe o policioară deasupra tejghelei începu să transmită ştirile. O voce cu accent britanic pronunţat anunţă:

— Poliţia a descoperit cadavrul unei turiste de origină americană, Diana Mangan, în camera ei din hotelul *Holiday Inn*. Potrivit primelor constatări, e vorba de o crimă. Însoţitorul victimei a dispărut.

Sirianul avu impresia că-i cade cerul în cap. Răspunsul ambiguu al lui Raj Krichna îi dăduse ceva de înţeles, dar nu chiar până într-atât.

Aruncă o monedă de o liră pe tejghea şi grăbi spre Cougar pentru a lua o armă. După ce-şi recuperă Herstall-ul, sări într-o maşină de ocazie. Niciodată circulaţia din Gibraltar nu i se păruse atât de exasperant de lentă.

* * *

Lucia coborî scara de serviciu, ca o nebună, lovindu-se de ziduri, mai să se prăbuşească sub greutatea celor doi saci. Dădu fuga la recepţie.

— Unde e taxiul?

— O să mai treacă vreo douăzeci de minute până prindem unul, o lămuri amploiatul, depăşit. E o oră de vârf. Ar fi mai bine să ieşiţi în stradă. Deseori coboară câte unul gol...

Dezorientată, Lucia şovăia. Îi era frică, simţind că se petrecea

ceva grav. Raj Krichna îi spusese că trebuiau să ajungă de urgență pe Cougar. Imediat, se gândi la bărbatul cu care petrecuse noaptea și care se purtase așa de frumos... Apucând din nou sacii, se întoarse, luând de această dată oribilul ascensor de serviciu.

* * *

Raj Krichna, lac de sudoare, lipit de zidul de lângă ușă, pândea zgomotele de pe culoar, cu arma în mână. Se scurseseră câteva minute de la plecarea Luciei. Socotea că ar fi avut tot timpul să prindă un taxi. Acum, trebuia să-l lichideze pe Tony Pool.

Răsuci ușor mânerul ușii, decis să plece în căutarea lui. Abia întredeschise un canat de câțiva milimetri, că americanul se aruncă asupra lui! Raj Krichna primi o lovitură de genunchi și scăpă arma din mână, masa lui Tony Pool lipindu-l de perete. Ochii acestuia din urmă păreau aproape transparenți din cauza urii.

În același timp, vârgul unui cuțit i se apăsă pe stern și glasul lui Tony se auzi, stăpânit, dar vibrând de mânie.

— Nemernicule! Îți închipui că ai să mă tragi pe sfoară?

Raj Krichna, furios că fusese luat prin surprindere, nu clintit celălalt tremura de turbare și putea să-l spintece dintr-o singură lovitură de pumnal.

Tony Pool apăsă puțin lama cuțitului, făcând-o să pătrundă în piele. Krichna, antrenat cândva într-o tabără FPLP, era pregătit pentru acest gen de situații și nu intră în panică.

— Drogul era în saci, repetă Krichna, cu toți mușchii încordați. Nu m-am atins de el.

— Gunoiule! se sufocă Tony Pool. Cipriotul a vorbit mai înainte de a da ortul popii. Dacă n-a fost el, atunci tu ești ăla. Sau prietenarii tăi din nenorocita voastră de țară.

Raj Krichna se simți înghețat. Deci, Ayotis era mort.

— E imposibil, spuse el, nimeni dintr-ai noștri n-a vrut să te înșele.

— Atunci, tu ești de vină! Și ai să-mi dai imediat banii.

Raj Krichna își încordă toți mușchii. Căută disperat o soluție. Cum de fusese așa de prost să se lase dezarmat!

— Nu pot, spuse el. Ceea ce s-a întâmplat nu mă privește. Liniștește-te.

Scoase un strigăt brusc. Pumnalul i se înfipsese în carne de un

centimetru. Cămașa i se îmbibă de sânge și Tony Pool îl amenință:

— Te omor pe loc, dacă nu-mi dai banii. Unde sunt?

— Nu-i mai am.

Tony Pool se uită în jurul lui.

— Minți!

— Nu. I-am dat lui Selim Attalah. Oricum, să știi că eu am fost corect. Dacă mă omori, membrii organizației mele mă vor răzbuna...

— Puțin îmi pasă mie de nenorocita voastră de organizație, tună americanul. Ori îmi dai banii imediat, ori crăpi. Grăbește-te!

Liniștea care se înstăpâni fu tulburată doar de șuieratul surd al climatizorului, repus în funcțiune. Raj Krichna își simți creierii goliți. Tony Pool nu era omul cu care să se poată discuta. Avea o șansă minimă de a-și salva viața și nu trebuie să-i scape.

— Bine, am să-ți dau banii, rosti el pe un ton conciliant.

Tony Pool se relaxă o fracțiune de secundă.

Imediat Raj Krichna se aruncă într-o parte, încercând să-și recupereze pistolul.

Dar nu mai apucă. Americanul își revenise imediat. Cu toată puterea înfipse pumnalul în sternul adversarului său, încercând să-i sfâșie diafragma. Raj Krichna scoase un horcăit surd și se clătină sub durerea cumplită.

— Nemernicule! Nemernicule! urlă Tony Pool. Încerci din nou să mă înșeli!

Scoase lama și o băgă din nou, eliberând un val de sânge. O ceață neagră se lăsă pe ochii tamulului din care se scurgea viața. Nu mai vedea revolverul.

Instinctiv, își încolăci mâinile puternice în jurul gâtului americanului și începu să strângă. Era o cursă de viteză între moarte și el: în umerii lui de hamal avea o forță herculiană, dobândită pe timpul când căra saci de orez în docurile din Colombo. Iar furia de a rămâne în viață îi declanșă toate puterile... Cei doi bărbați se clătinau prin camera mică, răsturnând mobile, spărgând o lampă și lăsând în urma lor o dâră de sânge. Un altul decât Raj Krichna ar fi fost mort de mult. Tony Pool, cu icnituri de măcelar își înfigea pumnalul ca un nebun în burta adversarului, de unde i se revărsau măruntaiele. Un miros fad și dezbustător invadă încăperea. Puțin câte puțin, strânsoarea lui Raj Krichna devenea mai puțin feroce. Se clătina, golit de sânge fără să-l mai poată zări pe Tony Pool, care își dădu imediat seama. Mâna lui se

strânse pe încheietura stângă a lui Raj Krichna, reușind să-i descleșteze degetele din gâtlejul lui. Trase în piept o gură mare de aer și se dădu înapoi pentru a-i da lovitura de grație. Cămașa lui Raj Krichna era roșie de sânge. Din toate puterile, Tony Pool își înfipse pentru a douăzecea oară pumnul, ținând mânerul cu amândouă mâinile și despicându-l pe tamul în două, ca pe un porc.

Acesta, cu ochii sticloși, se nărui mai întâi în genunchi și pe urmă pe o parte.

Tony Pool își trase sufletul; ura era pe cale să-l părăsească. Fusese o adevărată plăcere, dar acum trebuia să găsească cele cincisprezece milioane de dolari. Scotoci rapid prin încăpere, și brusc, realiză că Lucia nu era acolo. Să fi fost cu putință ca un om așa de prudent ca Raj Krichna să-i încredințeze o asemenea avere micuței gitane? Și în acest caz, unde se afla ea?

Destinatarul banilor fiind sirianul, de acolo trebuia să-și înceapă cercetările. Ieși în goană din încăpere fără să mai dea atenție hainelor lui pătate de sânge. Raj Krichna avusese o moarte urâtă.

Tony era acum ca o fiară disperată. Gibraltarul era prea mic, poliția avea să dea repede peste el. Dar mai înainte trebuia să recupereze banii. Coborî scara în fuga mare, ajunse în hol și păși pe treptele peronului. În clipa în care era pe punctul de a se urca în BMW-ul lui, se opri brusc. Un bărbat blond intra într-o mașină parcată în fața hotelului. Înăuntrul ei se afla de pe acum o femeie.

Tipul din Viena.

Tipul din Marbella.

Care ar fi trebuit să se găsească în Baleare. Agentul CIA sau al unei alte calamități.

El era capul răutăților. Nu știa cum procedase, dar lucrul i se părea evident. Furia îl țintui locului. Omorâse doi oameni de pomană și mai ales, se lăsase manipulat! El, Tony Pool, omul de încredere al lui Donald Mills. Simțea că plenește de turbare.

Cu un urlet furios, aproape că smulse portiera BMW-ului și se prăbuși în interior, pornind în urmărirea bărbatului blond. Hotărât să-l omoare. Nu mai judeca, ura îi încețoșa mintea. Nu mai vedea decât partea din spate a mașinii pe care murea de dorința s-o tamponeze, s-o strivească. Până și banii trecură pe planul doi. Încrâncenat de volan, cu ochi nebuni, urla de unul singur:

— *Motherfucker! Motherfucker!*

* * *

Selim Attalah, care urca pe Europa Road, abia avu timp să vadă trecând două mașini lansate într-o cursă nebună. Într-una dintre ele o recunoscu pe Lucia alături de un necunoscut și, în cealaltă, figura încremenită de ură a lui Tony Pool.

Dar unde era Raj Krichna și cele cincisprezece milioane de dolari?

Urcă în grabă peronul hotelului Rock, împrânci câțiva clienți și se îndreptă spre ascensor. Camera lui Raj Krichna nici măcar nu era închisă. Înțelese imediat de ce, văzând trupul chircit pe jos, într-o baltă de sânge. Douăzeci de secunde pentru a cotrobăi prin cameră. În trecere, ridică pistolul tamului și-l băgă pe după curea.

Dacă banii nu erau acolo, ei nu se putea afla decât la Tony Pool sau la Lucia.

Toate astea începuseră să miroasă foarte, foarte rău. În mai puțin de o oră, poliția va fi la curent. Trebuia să găsească banii mai înainte. Nu puneai în fiecare zi mâna pe cincisprezece milioane de dolari în bancnote de o sută. Fără contrapartidă, în afară de puțin sânge...

Întoarse rapid și o apucă și el pe Main Street, trecând prin fața unui cinematograf unde juca un James Bond. Zări la timp că mașinile dinaintea lui încetiniseră. Era ora la care se schimba garda la Convent House, reședința guvernatorului. Circulația fusese oprită pe Main Street pentru a le permite turiștilor să se sature de foto-suveniri. Coti imediat pe Convent Lane, o străduță îngustă prin care putea ajunge pe Lane Wall Road, calea aflată de-a lungul meterezelor. În felul acesta, avea să le aștepte pe celelalte două mașini la rodul cadranului solar sau în capătul bulevardului Churchill pe unde erau obligați să treacă, oriunde ar fi intenționat să meargă: în port, în portul de agrement sau în Spania.

* * *

Malko nu pierdea din ochi oglinda retrovizoare: trei mașini în urma lui; BMW-ul lui Tony Pool se târâia prin furnicarul turiștilor.

Lucia privea fix balcoanele spaniolești de pe Main Street. Nu-i putuse spune mare lucru. Doar că amantul ei îi ceruse să

transporte cei doi saci de piele pe vasul lui Selim Attalah, unde trebuia s-o reîntâlnească.

Deci, cele cincisprezece milioane se aflau în sacii căraţi de ea. Or, Tony Pool era limpede că le luase urma. Deci, observase substituirea drogului şi voia să-şi recupereze banii. Dacă tamului nu se vedea pe nicăieri, însemna că era mort...

Cu o încetineală exasperantă, un poliţist, bronzat ca un marocan, ridică în cele din urmă bariera care bloca circulaţia. Malko zdrobi acceleratorul. Lucia trepida.

— Grăbiţi-vă!

Puţin i-ar fi lipsit să-şi continue drumul pe jos.

* * *

Tony Pool îşi mişca zăbala, cu Magnum-ul „357" pe scaunul de alături. Din zece în zece metri era câte un poliţist. Imposibil în aceste împrejurări să-si potolească dorinţa de răzbunare şi să recupereze banii. În mijlocul acestei mulţimi n-ar fi reuşit să parcurgă nici o sută de metri.

Prezenţa Luciei alături de bărbatul blond îl debusola. Simţea că ceva îi scăpa. Sau şi Raj fusese victima aceleiaşi manipulări... Dar unde se aflau banii? Nu-i venea să creadă că tamului îi încredinţase puştoaicei. În sfârşit, drumul se degajă şi maşina pe care o urmărea coti spre metereze. Tony Pool îşi forţă la refuz motorul şi goni în urma lor defulându-se prin claxonări repetate. Unul după altul, se strecurară pe Lane Wall Road şi apoi pe Churchill Road.

Un lucru îl mira. Tipul blond îşi dăduse seama de prezenţa lui. De ce nu solicitase ajutorul poliţiei? Deci, nu făcea parte din DEA. Dacă ar fi fost vorba de un agent special, toată poliţia din Gibraltar s-ar fi luat pe urmele lui. Concluzia: nici unul, nici celălalt n-ar fi avut chef să se amestece poliţia în treburile lor.

Maşina pe care o urmărea luă rondul din faţa postului de poliţie de pe aeroport şi o apucă imediat pe Glacis Road, care ducea spre portul de agrement.

Tony Pool înjură de unul singur: intenţionau să ajungă pe Cougar! Dacă reuşeau să urce pe vas, era terminat. Trebuia să-i împiedice cu orice preţ. Acceleră ca un nebun şi reuşi să ajungă în dreptul maşinii, pe partea dreaptă. în trecere, zări chipul crispat al Luciei. Stânjenit, conducătorul nu putu vira la dreapta şi se văzu

nevoit să continue drumul drept înainte, depăşind clădirile vămii şi apucând-o pe North Mole.

Tony Pool strigă de bucurie. Nimereau într-un impas. De pe acum simţea mirosul răzbunării. O chestiune de minute. Şi în timpul zilei cheiul era aproape la fel de pustiu ca şi noaptea. O să-i omoare pe amândoi, o să recupereze banii, dacă erau la ei, şi pe urmă o să-l lichideze şi pe Selim Attalah. Avea nevoie de Cougar-ul lui pentru a fugi din Gibraltar.

* * *

Lucia deveni isterică.

— Ce Dumnezeu faceţi? strigă ea. Trebuie să mergem în portul de agrement. Acolo urmează să vină Raj.

— Lucia, îi spuse Malko, suntem urmăriţi de un om extrem de periculos, care vrea să vă omoare şi să mă omoare. Trebuie mai întâi să ne descotorosim de el. Îl cunoaşteţi, e Tony Pool.

— Tony Pool! Dar...

— E complicat, făcu Malko.

Vură brutal la capătul lui North Mole, angajându-se pe Western Arm.

Lucia fu proiectată în portieră. Se întoarse speriată, copleşită de spaimă. Malko se văzu nevoit să frâneze, un camion tocmai făcea manevre de-a curmezişul cheiului Western Arm. Încetini şi se strecură în ultima clipă între marginea cheiului şi spatele semiremorcii.

Lucia scoase un ţipăt de spaimă.

— Atenţie! O să cădem în apă!

La câţiva metri în spatele lor, BMW-ul sosea în trombă. Tony Pool frână, apăsând pe claxon în disperare. Surprins, şoferul camionului opri brutal şi BMW-ul reuşi să treacă. În acel moment, camionagiul înaintă din nou. Enorma lui bară de protecţie lovi spatele BMW-ului, făcându-l să pivoteze cu faţa spre mare. Tony Pool se cramponă de volan, cu spume la gură de turbare; piciorul îi alunecă şi apăsă involuntar pe accelerator, percutând maşina lui Malko pe o laterală. Sub şoc, aceasta fu săltată din loc şi amândouă roţile de pe dreapta nimerită în gol. Malko n-o mai putu redresa. Vehiculul, dezechilibrat, basculă în apă. Tony Pool reuşi să stopeze în ultimul moment, la câţiva centimetri de marginea cheiului. Sări jos din BMW şi se uită în jurul lui. Cheiul era pustiu, iar camionul se îndepărta fără să mai aştepte un bacşişi. În spatele

lui, era zidul orb al unui antrepozit, care-l ferea de priviri. În față, pe mare, un petrolier brazilian. Chiar dacă echipajul lui ar fi văzut ce se întâmplase până ar fi reușit să dea alarma, totul ar fi fost terminat de mult.

Se apropie de marginea marii cu Magnum-ul în mână, așteptând ca părul blond al tipului din Viena să se arate la suprafață.

Avea de gând să-i zboare creierii.

Capitolul XVIII

Când își dădu seama că nu mai putea evita căderea, Malko se cramponă instinctiv de volan, cu urechile sfredelite de urletul de spaimă al Luciei. Se produse un plescăit asurzitor și mașina basculă, apa urcând în lungul geamurilor. Se văzu proiectat peste Lucia apoi ajunse lipit de plafon când mașina începu să se scufunde ușor, cu roțile în sus.

Toate geamurile erau închise și aerul rămânea în habitaclu. Simțiseră un șoc ușor: mașina atinsese fundul mării, la șase sau șapte metri adâncime. Abia se mai putea vedea. Apa începuse să țâșnească prin toate interstițiile. Pe bâjbâite, Malko apucă mâna Luciei care se zbătea, urlând de groază.

— Nu te teme! Nu te teme! îi strigă Malko.

— Nu știu să înot! țipă Lucia.

I se aruncă de gât, aproape strangulându-l. Se zbătea pe ceea ce fusese cândva capota mașinii. Apa invadase interiorul; trebuiau să acționeze rapid. Malko încercă să deschidă o portieră, dar presiunea apei îl împiedică. Singura modalitate de a se salva era să coboare un geam și să iasă pe acolo.

El ar fi știut să-și controleze respirația. Numai Lucia, aproape isterică, să nu-și piardă cumva controlul.

— Țineți-ți respirația! îi strigă el. Am să te ajut.

Nu știa dacă fata înțelesese. Învârti manivela geamului și imedit apa năvăli în mașină cu o violență extraordinară, pălmuind fața lui Malko și declanșând urletele isterice ale Luciei. Malko rămase stoic sub dușul rece, terminând de coborât geamul.

Apa îi ajunse în dreptul feței, iar el inspiră adânc proiectându-se în afară cu picioarele înainte. În felul acesta, nu-i dadea drumul Luciei. Reuși să iasă și, arcuit deasupra caroseriei, trase de mâna gitanei. Nici vorbă să mai poată comunica între ei. Abia îi deslușea silueta în apa mâloasă a portului. Avu impresia că fata

rezista. Începuseră să-l doară plămânii. Sângele îi bubuia în tâmple. Știa că dacă o scapă, fata s-ar fi înecat cu siguranță.

Dar și el s-ar fi înecat în câteva secunde, dacă mai rămânea în poziția aceea...

În sfârșit, corpul Luciei păru să se desfășoare ca o liană și ea se strecură prin fereastră. Era și timpul. Malko aruncă puținul aer care-i mai rămânea în plămâni și înotă spre suprafață, trăgând după el corpul inert al Luciei.

Abia în clipa aceea gândi la Tony Pool care-l aștepta pe chei. Dar cu Lucia nici nu se punea problema să se dea la fund într-un loc mai îndepărtat. Trebuia s-o reanimeze pe tânăra femeie cu orice preț.

Dacă ar mai fi fost timp.

* * *

Selim Attalah urmărise cele două vehicule pe care le regăsise în capătul lui Churchill Road. Perplex. Un lucru părea sigur. Înfățișarea tipului care se afla cu Lucia corespundea descrierii agentului CIA, pe care crezuse că-l semănase pe undeva, prin Baleare. Erau multe șanse ca banii sa se afle la el sau la Tony Pool. Nu știa ce se întâmplase între Diana Mangan, Tony Pool și tamul și care era rolul exact al agentului CIA. Dar Tony Pool îl lichidase pe Raj Krichna și furase dolarii. Trebuia acum să elimine martorii incomozi: pe individul din CIA și pe Lucia.

Sirianul se angajă în urmărirea celor două mașini pe North Mole și încetini. Din ce în ce mai surprins. Nu apucase să vadă accidentul, dar auzise izbitura dintre cele două vehicule. Lăsându-și mașina la colțul cu Western Arm se apropie în fugă, înconjurând antrepozitul. Apăru chiar în spatele lui Tony Pool.

Americanul era aplecat deasupra apei cu un revolver în mână. Nu era nevoie să fii politehnician pentru a ghici ce se pregătea să facă. Selim Attalaj șovăi și se uită la BMW. Nu era exclus ca dolarii să fie acolo. Oricum, Tony Pool reprezenta o problemă. Sirianul se hotărî în câteva secunde. Cu o ocazie ca asta nu avea să se mai întâlnească.

* * *

Malko ieși la suprafață cu gura căscată, plămânii în flăcări, și zări chipul crispat al lui Tony Pool și mâna întinsă în direcția lui

ținând revolverul „357 Magnum". Americanul urlă:

— Na, satură-te, ticălosule!

Dacă ar fi fost singur, Malko s-ar fi putut da la fund, dar corpul Luciei îl împingea în sus. Se ruga cerului ca Tony Pool să ochească prost. Poate că în felul acesta ar câștiga puțin timp să se îndepărteze.

Bubui o împușcătură și el își încordă toți mușchii.

* * *

Selim Attalah se apropie cu brațul întins. Apăsă pe trăgaciul Herstall-ului său, ținându-și respirația. Se străduia să nu-și miște degetul, așa cum îl învățase instructorul lui din KGB.

Primul proiectil îl lovi pe Tony Pool alături de coloana vertebrală și se opri în plămân, secționând mai multe artere. Aruncat înainte de șoc, reuși să se întoarcă, trăgând la întâmplare. Al doilea glonț al sirianului îl nimeri chiar în cap și-i pulveriză creierul. Americanul încă se mai clătina pe picioare când încasă al treilea proiectil care-l aruncă înainte. Căzu în mare și dispăru imediat.

Selim se și repezise spre BMW. Îi trebui doar o secundă pentru a constata că sacii cu cele cincisprezece milioane de dolari nu se aflau acolo! Smulse cheia din tabloul de bord, deschise febril portbagajul: înăuntru nu era decât o roată de rezervă... Nebun de furie, se întoarse pentru a da cu ochii de capul lui Malko, ridicat deasupra apei.

Frustrat și înnebunit, se îndepărtă în fugă. Ajunse la mașina lui cu sufletul la gură și se prăvăli pe canapea, lac de sudoare. Ca un automat, demară spre portul de agrement. Cinci minute mai târziu, se afla pe vas. Primul lui reflex fu de a porni motorul, ca să scape cu fuga.

Dar se opri. Nu era lucru ușor să ți se strecoare printre degete cincisprezece milioane de dolari... Făcu un duș ca să se calmeze și ascunse Herstall-ul în locul obișnuit din cabina lui, gata s-o ia la drum la prima alertă. Încă sub șoc, încercă să rezume situația.

Unde erau dolarii?

Diana Mangan murise. Tony Pool la fel. Ca și Raj Krichna. Nu mai rămăsese în viață decât agentul CIA și Lucia.

Ce legătură era între ei doi? De când cu Ann Grimm nu mai avea încredere în nimeni. Singura lui șansă de a afla ce se

întâmplase consta în a pune mâna pe Lucia. Prea multe lucruri îi scăpau din ultimele evenimente.

Se hotărî să aştepte până a doua zi, după care să se reîntoarcă la Marbella. Ascuntând radioul. Doar nu-l ucisese decât pe Tony Pool şi nu era sigur că i se va descoperi cadavrul imediat. Bineînţeles, cineva putuse să-l vadă. Dar toate maşinile închiriate semănau între ele, şi din locul în care se afla el, în portul de agrement, ar fi putut să zărească de departe poliţia şi ar fi avut tot timpul să ridice ancora. O dată ajuns pe mare, nimeni nu l-ar mai fi putut prinde. Aprinse o ţigară, obsedat de o singură întrebare:

Cine pusese mâna pe cele cincisprezece milioane de dolari?

* * *

Lui Malko îi trebuiră mai multe minute să se cţere pe chei din cauza Luciei care se zbătea îngrozită, pe jumătate înecată. Privirea lui baleiă cheiul Western Arm, pustiu. Doar BMW-ul cu uşile deschise şi cheile de contact în portbagajul, şi el deschis. Tony Pool se înecase, iar Selim Attalah dispăruse.

Reuşi din greu s-o scoată pe Lucia din apă. Tuşind şi scuipând apă sărată. Arăta jalnic. Malko se uită în fundul apei. Imposibil ca cineva să-şi dea seama că maşina lui se afla acolo cu doi saci conţinând cincisprezece milioane de dolari. BMW-ul îi dădu o idee.

O trase pe Lucia de mână şi o instală în faţă mai înainte de a recupera cheile şi de o porni la drum. Senzaţia ce i-o dădeau hainele ude era oribilă, dar era mai bine decât să fie mort.

Lucia se afla în stare de şoc.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Tremura din cap până-n picioare, cu privirea fixă şi părul lipit de faţă, jalnică.

— Am să-ţi explic mai târziu, spuse Malko. Hai mai întâi să ne uscăm hainele.

Cinci minute mai târziu, se oprea în faţa imobilului Secretary's Lane şi apăsa pe interfon. Miracol, John Falcon era acolo. Americanul deschise el însuşi şi scoase o exclamaţie de uimire.

— *My God*, ce-aţi păţit?

— Am trecut printr-o groază de întâmplări, spuse Malko. Dar, mai întâi am avea nevoie de nişte haine uscate.

— Să vă duc la mine acasă, se oferi americanul.

Scoase imediat Rover-ul şi o luară pe Rosia Road spre sudul Gibraltarului. Garară cele două maşini în grădina vilei

americanului, în care pătrunseră. La ordinul lui John Falcon, o bonă de origine marocană, apărută din bucătărie, o luă pe Lucia şi o duse să facă o baie caldă. Malko se dezbrăcă, se băgă sub duş, se uscă şi îmbrăcă o pereche de blugi şi o cămaşă, împrumutate de gazda lui. John Falcon aştepta în salon. Malko îi povesti peripeţiile prin care trecuse. Americanul oftă:

— Şi nu ştiţi totul. Raj Krichna e mort. La fel şi Diana Mangan.

Planul lui Malko depăşise aşteptările: traficanţii se măcelăriseră între ei...

Numai ce-şi termină relatările că Lucia apăru, drapată într-un soi de sari; îşi mai recăpătase puţin culorile, dar tremura în continuare.

— Trebuie să-l anunţ pe Raj, rosti ea cu timiditate, s-ar putea să fie neliniştit. Urma să ne întâlnim pe vas.

Malko şi John Falcon schimbară o privire, iar americanul părăsi încăperea.

— Lucia, i se adresă Malko, Raj nu te mai aşteaptă. E mort.

Lucia se uita la el cu ochii măriţi de groază.

— Raj e mort?

Malko înclină din cap afirmativ.

Gitana rămase mută, şocată, apoi ridică nişte ochi arzând de ură.

— Ticălosul de Selim e de vină!

— Nu, o informă Malko, Tony Pool.

— Dar din cauza lui Selim! repetă tânăra cu obstinaţie.

— Nicidecum, îi spuse Malko. E din cauza banilor din cei doi saci pe care Raj ţi i-a încredinţat.

— Banii! făcu Lucia cu un aer absent.

Brusc, începu să plângă în hohote, fără a se putea stăpâni.

* * *

John Falcon claxonă scurt, când trecu de grilaj. Plecase cu o oră mai înainte după noutăţi. Lucia dormea într-o cameră, abrutizată de un calmant.

Cu mustaţa roşcovană triumfătoare, americanul intră în cameră.

— *Good news*, făcu el. CID nu-i la curent cu micul dumneavoastră incident din port. De altfel toţi inspectorii de aici sunt preocupaţi de afacerea Mangan şi de masacrarea lui Raj Krichna. Fără să priceapă nimic. Nu-s obişnuiţi cu aşa ceva. Dar

situația asta s-ar putea să nu dureze prea mult.

— Atunci, vom putea recupera banii? întrebă Malko.

— Eu așa cred, rosti cu prudență americanul, dacă nu apar probleme noi. Am găsit un amic, înotător instruit pentru lupte, care a mai îndeplinit niște misiuni în contul CIA prin partea locului. Ultimul lui *job* a constat din a scotoci fundul strâmtorii pentru a recupera bucățile dintr-un submarin al popovilor care se ciocnise cu un cargou. Să caute cei doi saci căzuți la fundul mării, în port, e o joacă de copil pentru el.

— Sunteți sigur că CID nu bănuiește nimic?

— Își pun doar întrebări. Serghei Kalinin, Diana Mangan, Raj Krichna. Nu s-au mai văzut niciodată atâtea cadavre în Gibraltar într-un timp atât de scurt. Ar fi mai indicat ca Lucia să nu se mai întoarcă în *Rock Hotel*. E căutată pentru interogatorii.

— Și Selim?

— E tot în portul de agrement. Singur pe Cougar-ul lui. Bun, m-am dus. Ne întâlnim peste două ore la *British Pub*, pe Main Street.

Nici nu apucă bine să plece, că Lucia își făcu apariția, după un somn chinuit și măcinată de groază. Voia să știe, să înțeleagă. Timp de o oră, Malko se văzu nevoit să-i explice ce legături existau între cei trei oameni, fără ca ea să fi avut habar. Și, în plus, care fusese rolul lui. Fata căsca niște ochi mari, increduli, apoi trase concluzia:

— Parcă ar fi un foileton, așa cum vezi pe la televizor... În fond, și tu vrei ca Selim să fie mort, nu?

— Nu prea are viitor, răspunse Malko. Patronul lui Tony Pool va trimite pe cineva să-l lichideze. Altminteri se vor ocupa de el tamulii. Convinși că el l-a asasinat pe Raj Krichna pentru a-i fura banii, fără să mai livreze armele.

Lucia clătină din cap.

— Selim e foarte inteligent, și foarte rău. N-o să poată pune mâna pe el.

— Ba eu cred că da, spuse Malko. Dar tu ce ai de gând să faci?

Mica gitană ridică din umeri:

— Nu știu. Am să încep iar să dansez.

— Avem de gând să recuperăm banii ăia, o puse la curent Malko. Tu m-ai ajutat. Am să-ți dau atât cât să poți trăi liniștită, să-ți cumperi un magazinel...

— N-am nevoie de nici un magazinel, spuse Lucia. Eu vreau să-l ucid pe Selim!

Ochii ei întunecați erau aprinși de o flacără aproape dementă.

* * *

John Falcon era însoțit de un bărbat bronzat, cu părul tuns scurt, atletic, pe care-l prezentă sub numele de „Mike". În jurul lor nu se aflau decât britanicii gălăgioși care se îmbătau cu bere brună.

— Totul a mers bine, anunță sobru americanul. Mike a găsit sacii. Unul o pornise de acum pe fundul apei.

— Și conținutul?

— Nu i-a deschis...

Militarul antrenat pentru operațiuni submarine își degusta berea. Știa el oare că obiectele recuperate de pe fundul mării valorau cincisprezece milioane de dolari?

— Unde se află acum? întrebă Malko.

— În portbagajul mașinii parcate aici în preajmă. Iată cheile. Am închiriat-o pe numele meu. Oricum, rămăseseți fără un mijloc de locomoție.

Malko luă cheile.

— Ce aveți de gând să faceți cu ei?

— Să-i duc la Viena, spuse Malko. E proprietatea Companiei...

— Ați făcut o treabă formidabilă, remarcă John Falcon.

— Regret că Selim Attalah scapă, spuse Malko, dar cred că nu pentru multă vreme...

* * *

Lucia își îmbrăcase rochia uscată și călcată când Malko se întoarse la vila lui John Falcon.

— Plecăm, o anunță el.

— Încotro?

— Tu la Marbella, pentru că așa dorești. Cât despre mine, eu am un avion în seara asta.

— Ai găsit banii? întrebă ea.

— Da. S-au cam udat, dar asta-i tot.

Lucia clătină din cap.

— Deci, e bine? Ești mulțumit? Și Selim?

— Acum o jumătate de oră mai era încă în portul de agrement.

Lucia nu răpsunse. Docilă, îl urmă pe Malko și luă loc în mașina închiriată. Coborâră spre centrul orașului. Mica gitană

părea absentă. Opriră în fața imobilului care adăpostea infrastructura CIA. Malko se întoares spre Lucia.

— Așteaptă-mă două minute. Mă întorc imediat.

* * *

John Falcon își îmbrăcă haina, o preveni pe secretară că avea să lipsească și-i spuse lui Malko:

— Știu eu un taxi sigur care s-o ducă înapoi. Cu el n-o să aibă probleme la controlul emigrației...

Pașaportul Luciei rămăsese în camera lui Raj Krichna. Coborâră amândoi și Malko deschise poarta care dădea spre stradă. Mașina dispăruse. Inspectă rapid piața mică din jurul bisericii, apoi străzile învecinate.

— *Himmel Herr Got!* erupse Malko.

— Ce s-a întâmplat?

— Lucia a fugit cu mașina și cu banii.

Nu mai pricepea nimic. Ce se petrecuse în capul tinerei gitane?

— Unde ar putea fi? întrebă americanul.

— Singura persoană pe care o cunoaște e Selim Attalah.

John Falcon se și repezise să deschidă febril porțile garajului său.

* * *

Lui Selim Attalah nu-i veni să-și creadă ochilor când o văzu pe Lucia coborând dintr-o mașină la câțiva metri de Cougar. Fata deschisese portbagajul și venea spre el cărând cei doi saci de piele conținând cincisprezece milioane de dolari. O fantasmă! Un vis!

Sări pe chei și dădu fuga spre ea.

— Lucia! Unde ai fost?

— Am să-ți povestesc, spuse ea. Trebuie să plecăm. Sunt căutată.

Îi și luase sacii din mână și se îndrepta în grabă spre Cougar. Ea îl urmă. Selim aruncă sacii în interior, și începu să desfacă febril parâmele. Inima îi bubuia în piept. Nu scăpa din ochi drumul care ducea spre portul de agrement. Păcat de Hussein, care rămăsese pe uscat. Lucia era foarte calmă, detașată.

— De ce n-ai venit mai devreme?

— Am fost împiedicată, spuse ea. Dar Raj mi-a spus să-ți aduc acești doi saci. El e mort.

— Știu, făcu Selim, nemernicul ăla de Tony Pool l-a ucis. Dar să știi că l-am răzbunat...

— E bine, răspunse Lucia, ești un...

Restul frazei se pierdu în bubuitul celor trei motoare care demarară unul după altul. Sirianul nici măcar nu le încălzi și se desprinsese de chei. Traversă portul cu aproape zece noduri, făcând vasele cu pânze să se ciocnească între ele. O cuprinse pe Lucia de mijloc, beat de bucurie.

— Ești o fată formidabilă!

* * *

Când Malko și John sosiră în trombă nu le mai rămânea decât să se uite după Cougar-ul lui Selim care se îndrepta spre larg... Mașina furată de Lucia rămăsese părăsită pe chei. Le trebui doar o secundă pentru a constata că sacii plini de dolari nu se mai aflau acolo...

— Ce ticăloasă! răbufni Malko.

John Falcon îl bătu pe umăr.

— *Don't worry.* Am să anunț poliția spaniolă prin intermediul CID.

Cu siguranță are la bord arma cu care l-a ucis pe Tony Pool. Punând în plus la socoteală și banii, care furnizează mobilul crimei, n-o să poată scăpa cu una cu două.

Malko se strâmbă:

— Spaniolii nu-i prea iubesc pe englezi, iar Selim se bucură de un sprijin serios acolo.

— Ce vreți să faceți?

— Să rezolv problema eu însumi.

— În acest caz, luați vasul meu. Încercați să-i urmăriți. Am un Skarab care fuge cu 45 de noduri. E aici și am cheile la mine.

— Am să încerc.

Era prea supărător să vadă cele cincisprezece milioane de dolari fiind recuperate de Selim în ultima secundă.

Alergară spre jetela unde se afla Skarab-ul cu coca albă. John Falcon desfăcu parâmele și dădu drumul celor două motoare. Pe

urmă, în vreme ce Malko urca la bord se duse să caute în Rover un Colt automat pe care i-l dădu.

— Plinul e făcut, spuse el. *Good luck.*

Malko se și instalase la comenzi. Hotărât să regleze singur conturile cu Selim Attalah și Lucia.

Capitolul XIX

Cougar-ul lăsa în urma lui un enorm siaj de spumă albă, care se vedea de la mai multe mile. Marea era ca untdelemnul și cele trei motoare de 650 de cai puteau da randamentul maxim. Malko Linge calculă că ar trebui să înainteze cu peste cincizeci de noduri, fiind distanțat în mod constant, deși ambalase motoarele la refuz și Skarab-ul vibra din toată suprastructura lui.

Își coborî binoclul. Gonea cu o asemenea viteză încât vântul părea înghețat, deși erau 35 de grade...

Malko se gândi la Lucia. În cele din urmă, nu putuse rezista atracției celor cincisprezece milioane de dolari. Dar își făcea iluzii aliindu-se cu Selim Attalah. Sirianul avea să se descotorosească de ea poate mai înainte de a ajunge la Marbella...

Forță și mai mult comenzile. Skarab-ul vibra din cauza turației elicelor. Fără a putea să ajungă din urmă Cougar-ul, care se mai vedea doar cât un punct înaintea lui. Cu o asemenea viteză, aveau să ajungă la Porto Banus în mai puțin de o oră.

* * *

Lucia stătea întinsă pe puntea din spate a Cougar-ului, biciuită de vânt. Pe ea doar cu un slip microscopic, cu părul în ochii feriți de ochelari negri și cu walkmanul pe urechi. Selim, în picioare, pilota. Se întoarse și-i adresă tinerei gitane un surâs bucuros. Se simțea bine. Recuperase cele cincisprezece milioane de dolari și avea de gând să mai profite de târâtura asta mică mai înainte de a-i trage un glonț în cap și de a o îngropa în munți. Știa prea multe. După aceea intenționa să părăsească Spania pentru o vreme.

Își coborî ochii pentru a se mai uita o dată la cei doi saci care conțineau dolarii.

Lucia se ridică și veni să se lipească de el, apăsându-și pântecul arzător de el. Senzația sânilor ei ascuțiți pe spinarea lui, îi dădea amețeli. Târfulița asta era mereu la fel de fierbinte... Se freca ușor de el, ajutată de mișcările vasului. Ridicată în vârful picioarelor, îi strigă la ureche:

— Vino în cabină!

— Așteaptă să ajungem acasă, îi spuse Selim.

Dar Lucia rămânea lipită de el, cuprinzându-i torsul cu mâinile ei manichiurate. Îi atinse mameloanele și începu să i le tortureze cu pricepere. O mângâiere căreia sirianul nu-i putea rezista. Se ținu totuși tare, până ce degetele satanice îi părăsiră pieptul pentru sexul în erecție. Lucia începu să-l mângâie fără grabă, cu regularitate. Selim bodogănea, se răsucea în loc, dar ea rămânea neîndurătoare.

— Hai, vino!

Brusc, Selim Attalah trase toate manetele de benzină în spate. Se produse un clocot mare de spumă albă în urma vasului, care încetini, înaintând cu viteza reziduală. Nebun de dorință, Selim încercă s-o tragă pe pernele din spate.

— Nu, se opuse ea, sunt vase în jur, vino înăuntru...

Îl antrenă spre cabina mare care ocupa toată partea din față până la etravă, aproape în întregime umplută de un pat imens pătrat, lăcuit în verde.

Sirianul o urmă. Sângele îi bubuia în tâmple. Ca un dement se aruncă asupra Luciei, îi smulse slipul sfâșiindu-l și îl coborî pe al lui peste picioarele păroase, eliberând o erecție impresionantă. Lucia îl împinse pe spate râzând și-l încălecă imediat. Abia dacă tatonă pentru a-l introduce în ea și coborî ușor pe țărușul improvizat, legănată de hulă cu capul aruncat pe spate. Apoi se opri și începu iar să urce, lăsându-se să cadă dintr-o dată. Selim, întins pe spate, gusta clipa. Grăbit să termine, o prinse de șolduri și o determină să urce și să coboare pe sexul lui enorm, până ce se vidă în ea cu un grohăit încântat:

Își deschise ochii. Lucia îl privea cu o expresie bizară.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Nimic, mi-e sete.

I se întâmpla uneori să arunce câteva cuvinte abrupte, neașteptate. Cu o mișcare mai mult decât firească, se ridică, alunecă pe o parte și se îndreptă spre minibarul situat în partea din față, alături de televizorul Akai. Dar nu-l deschise: mâna ei plonjă în sertarul unde își ținea Selim Attalah Herstall-ul și o scoase înarmată. Cu un gest rapid abătu piedica spre spate. De pe când era cu sirianul știa că revolverul era mereu gata să fie folosit.

Selim Attalah se ridică dintr-o dată, urlând:

— Ce faci acolo?

Pupilele i se îngustaseră, venele îi erau pe punctul să plesnească. Se pregătea să sară, dar Lucia strigă:

— Nu mișca!

Pentru a acorda mai multă forță cuvintelor ei, apăsă pe trăgaciul Herstall-ului; detonația fu asurzitoare în spațiul acela restrâns. Proiectilul pulverizează o lampă și Selim rămase încremenit, acolo unde se afla, ca un câine prepelicar...

Lucia ieși cu spatele înainte și, cu mâna stângă deschise unul dintre sacii cu doalri, pe urmă și pe al doilea. Fără să-l piardă din ochi pe sirian. Acesta din urmă se uita la ea cu ochii mărițiți de stupefacție și furie. Fără să înțeleagă, de fapt, ce intenționa Lucia. Dacă ar fi vrut să-i ia banii, l-ar fi doborât imediat sau l-ar fi forțat să sară peste bord...

Tânăra părea foarte relaxată, dar țeava armei era în continuare țintită asupra lui. Sirianul făcu un efort dement pentru a rosti cu o voce calmă, aproape binevoitoare:

— Vino-ți în fire! Ce înseamnă joaca asta?

Dar fata nici nu catadicsi să-i răspundă. Trăgându-se încă un pas înapoi, ea răsuci cheia de contact cu mâna stângă. Unul dintre motoare începu să bubuie. Apoi al doilea. În fine, și ultimul. Din locul unde se afla putea să supravegheze cabina și să piloteze în același timp. Cu o mișcare violentă, împinse cele trei manete înainte și Cougar-ul se zgudui cu un muget puternic.

Dezechilibrat, Selim Attalah se rostogoli pe divan cu un urlet de turbare. Se ridică dintr-un salt în picioare și țipă la Lucia:

— Oprește-te, pentru numele lui Dumnezeu! Oprește-te!

Fără măcar să ochească, Lucia își ridică brațul și trase de două ori. Selim, îngrozit, se aruncă pe burtă. Fetei parcă nici nu-i păsa de ce se putea întâmpla... Un surâs vag plutea pe buzele ei,

în întregime goală, cu o dâră argintie de spermă curgându-i în lungul coapsei... Tot cu mâna stângă își puse căștile pe urechi și imediat o muzică de flamenco îi umplu urechile. Mașinal, începu să bată tactul din picior. Sirianul nu mai îndrăznea să miște. Dacă mai avea de gând să tragă, ar putea să-l omoare, chiar și involuntar.

Oare ce se petrecuse cu ea?

— Lucia! urlă el. Liniștește-te!

Dar Lucia, izolată de căști, nu auzea nimic. Cu un zâmbet de nebună, își băgă mâna în primul sac cu dolari, trase un teanc și-l aruncă peste bord. Banii fură imediat purtați de vânt.

Selim Attalah scoase un țipăt de animal rănit și năvăli spre ușă. Cu același gest firesc, Lucia își ridică brațul înarmat. De data asta, glonțul îl lovi pe sirian în partea de sus a umărului, făcându-l să se răsucească sub șoc și să cadă pe jos.

Se uita prostit la sângele care țâșnea din rană, încremenit, bolborosind ca pentru sine:

— Asta-i nebună! Asta-i nebună!

Pe Lucia o durea în cot. Bine înfiptă pe picioarele goale, cu muzica vâjâindu-i în cap, apăsă pe cele trei manete de benzină. Cougar-ul accelerá, zburând pe deasupra valurilor.

Selim Attalah se clătină până la sala de baie, luă un prosop și-și tamponă umărul. Nu-l durea prea tare. Ca un fel de arsură ascuțită și o amorțeală. Dar era îngrozit. Ce avea de gând Lucia?

Cu ochii mărițí de teroare, o privea cum își băga mâna în sac cu regularitate și arunca biletele de o sută de dolari în vânt... Trebuia s-o oprească, s-o împiedice să mai comită acest sacrilegiu. Tamponându-și rana, Selim se apropie în genunchi, cu o mână întinsă spre ea și cu lacrimi în ochi:

— Lucia, Lucia! striga el. Te rog nu mai risipi banii:

Fata îi aruncă o privire glacială și pentru prima dată îi răspunse, urlând din pricina zgomotului și a muzicii din urechile ei:

— Nu-s ai tăi, sunt ai lui Raj!

— Raj e mort! gemu Selim. Dacă vrei, îți dau jumătate.

Lucia ridică din umeri și, cu un zâmbet hotărât, își băgă din nou mâna în sacul negru semănând în vânt zece sau douăzeci de mii de dolari!

Selim se lovea cu capul de pereți. Era o nebunie, ceva de

necrezut! O blestema, urând-o din toată ființa lui. Deodată, zări destul de departe în urmă Cougar-ului un vas care mergea în aceeași direcție. Începu să-și agite brațele, de parcă cineva l-ar fi putut vedea. Cuprins brusc de o speranță nebună. Mai înainte de toate, trebuia s-o împiedice pe nebuna asta să mai risipească banii tamulului. Indiferentă, Lucia continua gestul august al semănătorului...

* * *

Malko văzuse Cougar-ul oprindu-se și reușise în sfârșit să se mai apropie de el, fără a zări pe nimeni pe punte.

Ce se întâmpla în cabină?

Încetini la rândul său și-și ridică binoclul la ochi. Chiar la timp pentru a o vedea pe tânăra spaniolă ieșind din interiorul Cougar-ului, goală pușcă, cu o armă în mână.

— *Himmel!*

Îl ucisese pe Selim!

Dar aproape imediat dadu cu ochii de Selim gesticulăm și Lucia trăgând în el. Apoi, Cougar-ul o porni din nou la drum și prinse viteză. Deși Malko accelerá, Skarab-ul fu rapid lăsat în urmă. Când o zări băgându-și mâna în sacul de dolari și aruncându-i conținutul în vânt, nu-i veni să-și creadă ochilor... Ajungând în siajul Cougar-ului, desluși bancnotele verzi plutind pe Mediterana mai înainte de a se cufunda ușor ca momeala pentru pești...

Atinsese viteza maximă, dar Cougar-ul era cu mult mai rapid. Inexorabilă, distanța creștea între cele două vase. În depărtare, se zărea Porto Banus și turla căpităniei. Briza rece, care-i biciuia fața i se păru deodată ca un suflu al morții. Apăsă pe butonul sirenei și aceasta începu să urle. Zadarnic. Zgâlțâit de ruliu, cu greu își putea ține binoclul stabil. Când prinse imaginea Luciei, îi văzu mâna cufunduându-se neobosită în sacul cu dolari, semănându-i cu conștiinciozitate. Singurul semn al existenței lui Selim – un braț care se agita... Deci, sirianul mai era în viață...

Brusc, Lucia se întoarse. Zărise vasul lui Malko. Pentru o secundă, ridică mâna cu pistolul mare și o agită bucuroasă. Apoi, se întoarse și nu se mai preocupă de el. Malko se aștepta ca ea să

încetinească dar dimpotrivă, avu impresia că viteza Cougar-ului creștea!

Începuseră să se vadă acoperișurile aurite ale Reședinței Grey d'Albion, din fața portului Marbella.

Ce avea de gând Lucia?

Malko o înțelese brusc, văzând Cougar-ul luând o curbă care-l îndepărtă de port. Lucia, împotriva oricărei logici, ținuse morțiș să se întoarcă la bărbatul pe care-l detesta. Și ea dorea să-și regleze singură conturile.

Se uită la siajul lung de spumă albă din spatele Cougar-ului, care zbura cu 60 de noduri. Doar un distrugător l-ar mai fi putut ajunge din urmă. Malko înțelese imediat că nimic n-o mai putea scăpa pe Lucia de soarta ei.

* * *

Cu un flamenco sunându-i în urechi, abia reușind să acopere bubuitul celor trei motoare care funcționau la puterea maximă, Lucia nu se simțise niciodată așa de bine. Nu era fericită. Un gust amar îi sălășluia în inimă, dar se împăcase cu sine însăși.

Ca un automat, continua să golească cel de-al doilea sac de dolari, cu desfătare. Ghemuit în cabină, îndobitocit de rana lui, cu ochii ieșiți din orbite, Selim Attalah își privea averea risipindu-se cu o resemnare morocănoasă. Nu mai îndrăznise să miște. La cea mai mică foială a lui, Lucia trăgea fără să țintească. I se cam încețoșaseră mințile, totuși în încărcătorul Herstall-ului se mai aflau șapte sau opt cartușe... În sinea lui, Selim turba, încrâncenat de ură. O să se oprească o dată proasta asta. Își dădea seama că nu intenționa să-l omoare, ci să-și satisfacă un capriciu. Avea de gând s-o omoare în asemenea chinuri încât să regrete că se născuse.

Va fi ca o recompensă pentru pierderea milioanelor de dolari. O dâră verde se lungea în urma Cougar-ului. Ca o ironie, bancnotele se încăpățânau să nu se dea la fund imediat... Sirianul își închise ochii: nu putea să suporte acel spectacol.

O zguduitură îl determină să-i deschidă; intraseră în siajul altui vas. Cu coada ochiului zări atunci piața și Grey d'Albion cu minaretele moscheelor, realizând unde se aflau. La câteva sute de metri de portul Porto Banus!

Și Cougar-ul continua să meargă cu peste șaizeci de noduri, într-un bubuit de infern. Dacă Lucia intra cu această viteză în port, se declanșa un masacru. Începu să urle la ea:

— Lucia, Lucia, micșorează viteza!

Lucia nu clinti. Își băgă pentru ultima oară mâna în sac, aruncând dintr-o dată în mare zece mii de dolari. În fine, îi adresă o privire lui Selim Attalah. Care-l îngheță.

— Lucia, nuuu!

Cu un gest, dezinvolt, îi azvârli Herstall-ul în cap. Selim evită lovitura, trăgându-se într-un colț al cabinei. Cu energia disperării se aruncă asupra Luciei pentru a-i smulge comenzile din mână, zguduit de balansul vasului.

Era gata să ajungă la ea când etrava vasului *Alcazar* se zdrobi în plină viteză de stâncile care formau digul de protecție al portului. Vasul explodă într-o fracțiune de secundă, luând foc imediat cu cele patru sute de litri de benzină rămasă încă în rezervoarele lui.

În Porto Banus se produse panică.

Sirenele începură să urle pretutindeni, iar turiștii dădeau năvală spre locul accidentului. Selim Attalah, care dusese la Marbella o viață zgomotoasă, pierea în același fel. În turnul căpităniei, responsabilul chema febril prin telefon toți pompierii din regiune.

Skarab-ul ajunse cinci minute mai târziu la locul accidentului. Malko, cu gâtul încleștat, privea flăcările care se ridicau la mai multe metri, înecând într-un nor gros, roșu și negru, ceea ce mai rămăsese din Cougar.

Nimeni n-ar fi putut să supraviețuiască acelui incendiu. Lucia și terminase misiunea în felul ei.